

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 201/2025

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová

DNE: 26. listopadu 2025

ŽADATEL:

Vážený

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 16. 11. 2025, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 4. 2024 ve věci sp. zn. 3 T 10/2018.

příloha: 1x

S pozdravem

Mgr. Zuzana Bohatá Koldovská v. r.
místopředsedkyně soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Zuzana Koppanová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mgr. Pavla Kříže a přísedících Květoslavy Zelinkové a Jaroslava Dalibora Uríka při hlavním líčení konaném dne 11. dubna 2024 v České Lípě

takto:

Obžalovaní

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]
5. [REDACTED]
6. [REDACTED]
7. [REDACTED]
8. [REDACTED]

jsou vinní, že

I. (původně pod bodem I. obžaloby)

1/ již odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] nejprve dne 1. 6. 2012 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl pověřen [redacted] odsouzenou [redacted] k jednání za společnost [redacted] IČ: [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se odsouzená [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted] s nástupní mzdou ve výši 57.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a odsouzená [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo odsouzené [redacted] dne 8. 6. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 29. 6. 2012 do 22. 6. 2013 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 262.896 Kč, přičemž ihned po uplynutí podpůrné doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi odsouzenou [redacted] a společností [redacted] ukončen, čímž odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 262.896 Kč,

2/ obžalovaní [redacted] a [redacted] nejprve v přesně nezjištěné době v září nebo říjnu 2012 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl pověřen [redacted] odsouzenou [redacted] k jednání za společnost [redacted] IČ: [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou však datovali ke dni 1. 6. 2012 a dle které se obžalovaná [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted] s nástupní mzdou ve výši 40.000,- Kč, ačkoli již od 16. 2. 2012 do 17. 7. 2012 byla [redacted] v pracovní neschopnosti z důvodu pracovního úrazu u jiného zaměstnavatele, navíc se v případě pracovního poměru u společnosti [redacted] jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [redacted] dne 9. 10. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kdy tato dočasná pracovní neschopnost byla ukončena dne 27. 3. 2013 a bezprostředně poté jí byla na základě fingovaného pracovního poměru u společnosti [redacted] v období od 28. 3. 2013 do 9. 10. 2013 vyplácena peněžitá pomoc v mateřství, a krátce po skončení mateřské dovolené jí bylo dne 23. 10. 2013 vystaveno [redacted] další potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti č. [redacted] pro úraz kolene, na základě čehož jí bylo v období od 30. 10. 2012 do 18. 9. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v mateřství neoprávněně celkem 204.757 Kč, čímž

obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 204.757 Kč,

3/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 10. 10. 2012 v [REDAKCE] kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] odsouzenou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se měla obžalovaná [REDAKCE] stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 60.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 16. 10. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti z důvodu [REDAKCE] na základě kterého jí bylo v období od 6. 11. 2012 do 15. 1. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v [REDAKCE] celkem 368.508 Kč, přičemž krátce po skončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností [REDAKCE] ukončen, a takto obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 368.508 Kč,

4/ již odsouzený [REDAKCE]

a obžalovaný [REDAKCE] nejprve dne 5. 11. 2012 v [REDAKCE] kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] odsouzenou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se odsouzený [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 70.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a odsouzený [REDAKCE] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost obchodního ředitele ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [REDAKCE] dne 16. 11. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, která byla později prodloužena [REDAKCE] - [REDAKCE] na základě čehož mu bylo v období od 7. 12. 2012 do 17. 2. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 306.320 Kč, přičemž před ukončením pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi odsouzeným [REDAKCE] a společností [REDAKCE] ukončen, čímž odsouzený [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 306.320 Kč,

5/ obžalovaní [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
nejprve dne 24. 6. 2013 v [redacted] obžalovaný [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted]
[redacted] IČ: [redacted] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního
zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [redacted]
[redacted] měla stát [redacted] [redacted] společnosti [redacted] [redacted] s nástupní mzdou ve výši
90.000,- Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná
[redacted] [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] [redacted] ani jinou
práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla
být vyplácena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce
neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat
nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto
záměrem bylo obžalované [redacted] [redacted] dne 4. 7. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do
zaměstnání, vystaveno [redacted] [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní
neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 4. 7. 2013 do 14. 5. 2014 vyplaceno
Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 163.367
Kč, kdy ihned po ukončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi
obžalovanou [redacted] [redacted] a společností [redacted] [redacted] ukončen, a takto obžalovaní
[redacted] [redacted] a [redacted] [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou
sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši
163.367 Kč,

6/ obžalovaní [redacted] [redacted] a [redacted] [redacted]
nejprve dne 7. 1. 2014 v [redacted] [redacted] kdy obžalovaný [redacted] [redacted] byl [redacted] [redacted]
[redacted] pověřen k jednání za společnost [redacted] [redacted] IČ: [redacted] a oba vedení snahou
neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, sjednali
pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [redacted] [redacted] v té době [redacted] měla stát
[redacted] [redacted] společnosti [redacted] [redacted] s nástupní mzdou ve výši 65.000 Kč, ačkoli ve
skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted] [redacted] té
době [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] [redacted] ani jinou
práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla
být nikdy vyplácena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně
práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat
nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto
záměrem bylo obžalované [redacted] [redacted] dne 17. 1. 2014, tedy krátce po údajném nástupu do
zaměstnání, vystaveno [redacted] [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti,
na základě kterého jí bylo v období od 17. 1. 2014 do 13. 9. 2014 vyplaceno Českou správou
sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění pouze 24.853 Kč, neboť výplata
nemocenských dávek byla pozastavena ze strany Pražské správy sociálního zabezpečení
z důvodu podezření z neoprávněného vylákání nemocenských dávek, čímž obžalovaní [redacted]
[redacted] a [redacted] [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního
zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 24.853 Kč, avšak
jejich úmysl směřoval ke způsobení škody ve výši 193.682 Kč,

přičemž obžalovaný [redacted] [redacted] způsobil šesti výše popsanými jednáními České republice,
zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13
a, Praha 8, škodu v celkové výši 1.330.701 Kč, avšak jeho úmysl směřoval ke způsobení škody
1.499.530 Kč,

II. (přívodně pod bodem II. obžaloby)**1/ obžalovaný**

nejprve dne 28. 7. 2011 v jako společnosti, veden snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřel sám se sebou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, dle které se měl stát v uvedené společnosti s nástupní mzdou ve výši 180.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaný neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jeho jediným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému dne 10. 8. 2011, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 8. 8. 2011, na základě kterého mu bylo za období od 29. 8. 2011 do 8. 6. 2012 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 284.725 Kč, přičemž v dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 8. 8. 2011 do 8. 6. 2012 a pracovní poměr ve společnosti ukončil dne 31. 1. 2013, čímž způsobil České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 284.725 Kč,

2/ obžalovaní

nejprve dne 25. 2. 2013 v a obžalovaný jako společnosti, a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná měla stát a ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 51.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo obžalované dne 1. 3. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo za období od 22. 3. 2013 do 4. 11. 2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 158.460 Kč, poté byl pracovní poměr mezi obžalovanou a společností dne 4. 11. 2013 po dohodě ukončen, čímž obžalovaní a způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 158.460 Kč,

3/ obžalovaní

nejprve dne 1. 3. 2013 v a obžalovaný jako společnosti, a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaný měl stát ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 46.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaný neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost obchodního zástupce ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze

vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, kdy v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [redacted] dne 6. 3. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období od 27. 3. 2013 do 21. 3. 2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 239.025 Kč, přičemž v dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 6. 3. 2013 do 19. 3. 2014 a ke konci podpůrné doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi obžalovaným [redacted] a společností [redacted] dne 21. 3. 2014 ukončen, čímž obžalovaní [redacted] a [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 239.025 Kč,

4/ již odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] nejprve dne 12. 8. 2013 v [redacted] obžalovaný [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se odsouzená [redacted] měla stát [redacted] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 48.556 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a odsouzená [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo odsouzené [redacted] dne 19. 8. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě které jí bylo za období od 9. 9. 2013 do 31. 12. 2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 87.666 Kč, kdy v dočasné pracovní neschopnosti byla v období od 19. 8. 2013 do 31. 12. 2013 a pracovní poměr mezi odsouzenou [redacted] a společností [redacted] byl ukončen dne 31. 12. 2013, čímž odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 87.666 Kč,

III. (původně pod bodem IV. obžaloby)

obžalovaní [redacted] a [redacted] nejprve dne 8. 7. 2013 v [redacted] obžalovaná [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted] IČ: [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaný [redacted] měl stát [redacted] společností s nástupní mzdou ve výši 275.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaný [redacted] neměl pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda mu neměla být vyplácena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, kdy v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [redacted] dne 19. 7. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období trvání pracovní neschopnosti od 19. 7. 2013 do 2. 8. 2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění, které byly vypláceny dílem souběžně, celkem 58.451 Kč, přičemž konec podpůrné doby výplaty nemocenských dávek byl vypočten k 2. 8. 2014 a pracovní poměr mezi obžalovaným [redacted] a společností [redacted] byl dne 11. 8.

2014 ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 58.401 Kč,

IV. (původně pod bodem VI. obžaloby)

1/ již odsouzená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE]
dne 8. 10. 2014 v ul. [REDAKCE] v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] odsouzená [REDAKCE] při sjednávání úvěrové smlouvy na částku 40.857 Kč se společností [REDAKCE] záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, neboť při sjednávání úvěru uvedla, že je od 3. 6. 2013 zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.230 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.700 Kč, přičemž nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance jí vystavil tehdejší [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude odsouzenou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy [REDAKCE] její žádost č. [REDAKCE] schválila a téhož dne s ní uzavřela úvěrovou smlouvu č. [REDAKCE] na jejímž základě obžalované vyplatila uvedenou částku, čímž [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 40.857 Kč, která byla dne 30. 11. 2015 uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24. 11. 2015,

2/ již odsouzená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE]
dne 8. 10. 2014 v ul. [REDAKCE] v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] požádala odsouzená [REDAKCE] uvedenou banku o poskytnutí kontokorentního úvěru ve výši 5.000 Kč, přičemž při sjednávání kontokorentního úvěru opětovně použila totožné nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance, dle kterého měla být od 3. 6. 2013 zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.230 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.700 Kč, kdy nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance jí vystavil tehdejší [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude odsouzenou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy [REDAKCE] její žádost schválila a téhož dne s ní uzavřela smlouvu o poskytnutí kontokorentního úvěru č. [REDAKCE] na částku 5.000 Kč, který byl na základě žádosti obžalované [REDAKCE] dne 18. 3. 2015 navýšen na částku 20.000 Kč, čímž [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 20.000 Kč, která byla uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24. 11. 2015,

3/ již odsouzená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE]
dne 21. 1. 2015 v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] v ul. [REDAKCE] při sjednávání úvěrové smlouvy na částku 300.000 Kč se společností [REDAKCE] odsouzená [REDAKCE] záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, neboť při sjednávání úvěru uvedla, že je od 3. 2. 2014 zaměstnána jako [REDAKCE] ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.868 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE], a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.865 Kč, přičemž nepravdivé potvrzení o výši pracovního příjmu datované ke dni 17. 10. 2014 jí vystavil obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude odsouzenou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy společnost [REDAKCE] její žádost schválila a téhož dne s ní uzavřela úvěrovou smlouvu č. [REDAKCE] na základě které odsouzené vyplatila uvedenou částku, čímž [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 300.000 Kč, která byla dne 4. 12. 2015 uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24. 11. 2015,

4/ již odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] dne 7. 8. 2015 v [redacted] požádala odsouzená [redacted] společnost [redacted] [redacted] o poskytnutí revolvingového úvěru č. [redacted] ve výši 90.644 Kč na 18. měsíčních splátek s celkovou výší měsíční splátky 5.192 Kč, kdy základní výše spotřebitelského úvěru byla 57.000 Kč a výše kontokorentu 33.644 Kč, přičemž při sjednávání revolvingového úvěru záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když při sjednávání úvěru uvedla, že je od 2. 6. 2014 zaměstnána ve společnosti [redacted], [redacted] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 27.000 Kč, což doložila pozměněnými bankovními výpisy a nepravdivou pracovní smlouvou, kterou jí vyhotovil obžalovaný [redacted] [redacted] s vědomím toho, že pracovní smlouva bude odsouzenou [redacted] [redacted] použita při podání žádosti o úvěr, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána na dohodu o provedení práce ve společnosti [redacted], a její průměrný měsíční příjem činil pouze 3.002 Kč, kdy společnost [redacted] [redacted] její žádost dne 17. 8. 2015 schválila a uzavřela s ní úvěrovou smlouvu, na základě které jí vyplátila základní výši spotřebitelského úvěru 57.000 Kč, přičemž úvěr odsouzená splácela nepravidelně, dne 15. 12. 2015 byla smlouva ukončena, když odsouzená [redacted] [redacted] uhradila celkovou výši poskytnutého úvěru z úvěru od [redacted] [redacted] poskytnutého dne 24. 11. 2015, a společnosti [redacted] [redacted] IČ: [redacted] se sídlem [redacted] [redacted] tak škoda nevznikla,

V. (původně pod bodem VII. obžaloby)

obžalovaná [redacted] [redacted] dne 1. 7. 2014 v [redacted] na pobočce [redacted] [redacted] [redacted] požádala uvedenou banku o poskytnutí úvěru - konsolidace půjček na částku 400.000 Kč, přičemž v žádosti záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když v žádosti uvedla, že je zaměstnána na pracovní pozici [redacted] ve společnosti [redacted], [redacted] s průměrným čistým měsíčním příjmem za 3 měsíce 50.000 Kč, ačkoliv uvedeného příjmu nedosahovala a poslední 3 měsíce žádnou mzdu nepobírala, kdy se jednalo o fingovaný pracovní poměr se záměrem pouze vylákat nemocenské dávky, kdy společnost [redacted] [redacted] její žádost téhož dne schválila a uzavřela s ní Smlouvu o úvěru č. [redacted] na základě níž jí vyplátila celkovou výši úvěru 400.000 Kč s měsíční splátkou 7.341,12 Kč a splatností úvěru 20. 7. 2022, přičemž úvěr obžalovaná splácí, a společnosti [redacted] [redacted] IČ: [redacted] se sídlem [redacted] [redacted] tak škoda nevznikla,

tedy

pod bodem I/3.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

pod bodem I./1-6. II, III.:

společným pokračujícím jednáním sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

pod bodem IV./1.-4.:

umožnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že při sjednávání úvěrové smlouvy uvede nepravdivé údaje a způsobil takovým činem větší škodu,

██████████

pod bodem I./6.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, dle se dopustila jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku větší škodu,

pod bodem V.:

při sjednávání úvěrové smlouvy uvedla nepravdivé údaje a způsobila takovým činem větší škodu,

██████████

pod bodem I./5.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu

██████████

pod bodem III.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu, nikoliv nepatrnou,

██████████

pod bodem II./3.:

společným jednáním sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu

██████████

pod bodem I/2.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu

██████████

pod bodem II./2.,

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu

čímž spáchali

██████████

pod bodem I./3

přechin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku

██████████

pod bodem I/1-6. II., III.:

pokračující zločin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku

pokračující přečin úvěrový podvod dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku spáchaný ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ $\frac{1}{4} \times \frac{1}{4} = \frac{1}{16}$ $\frac{1}{16} \times \frac{1}{16} = \frac{1}{256}$ $\frac{1}{256} \times \frac{1}{256} = \frac{1}{65,536}$ $\frac{1}{65,536} \times \frac{1}{65,536} = \frac{1}{4,294,967,296}$	$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ $\frac{1}{4} \times \frac{1}{4} = \frac{1}{16}$ $\frac{1}{16} \times \frac{1}{16} = \frac{1}{256}$ $\frac{1}{256} \times \frac{1}{256} = \frac{1}{65,536}$ $\frac{1}{65,536} \times \frac{1}{65,536} = \frac{1}{4,294,967,296}$
--	--

přčin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku

přechin úvěrový podvod dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku

© 2004 Blackwell Publishing Ltd *Journal of Internal Medicine* 255: 101–108

přechin podvod dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku (*změna právní kvalifikace po 1. 10. 2020*)

11/11/2016

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku

1	2
3	4

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku

The figure consists of two separate line graphs. The left graph plots 'Rate of reaction' on the y-axis against 'Temperature (°C)' on the x-axis. The curve starts at a low rate at 10°C, rises to a peak at 30°C, and then declines at 40°C. The right graph also plots 'Rate of reaction' on the y-axis against 'Temperature (°C)' on the x-axis. This curve shows a steady, exponential increase in the rate of reaction as the temperature rises from 10°C to 40°C.

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku.

a odsuzují se

Obžalovaná [REDACTED] [REDACTED]

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Obžalovaný [redacted] [redacted]

podle § 209 odstavce 4 trestního zákoníku, za použití § 43 odstavce 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **48 (čtyřiceti osmi) měsíců**.

Obžalovaná [REDAKCE]

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Obžalovaná [REDAKCE]

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Obžalovaná [REDAKCE]

podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **9 (devíti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Obžalovaný [REDAKCE]

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Obžalovaná [REDAKCE]

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Obžalovaná [REDAKCE]

Podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu **jsou povinni** poškozené ČR, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČO: 00006963, se sídlem Praha 8, Trojská 1997/13 A, **nahradit**:

1. *již odsouzená* [REDAKCE] narozená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] narozený [REDAKCE] **společně a nerozdílně škodu ve výši 262 896 Kč.**
2. obžalovaní [REDAKCE] narozená [REDAKCE] a [REDAKCE] narozený [REDAKCE] **společně a nerozdílně škodu ve výši 204 757 Kč.**
3. obžalovaní [REDAKCE] narozená [REDAKCE] a [REDAKCE] narozený [REDAKCE] **společně a nerozdílně škodu ve výši 368 508 Kč.**
4. *již odsouzený* [REDAKCE] narozený [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] narozený [REDAKCE] **společně a nerozdílně škodu ve výši 306 320 Kč.**

5. obžalovaní [redacted] [redacted] narozená [redacted] a [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 163 367 Kč.
6. obžalovaní [redacted] [redacted] narozená [redacted] a [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 24 853 Kč.
7. obžalovaný [redacted] [redacted] narozený [redacted] škodu ve výši 284.725 Kč,
8. obžalovaní [redacted] [redacted] narozená [redacted] a [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 158 460 Kč.
9. obžalovaní [redacted] [redacted] narozený [redacted] a [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 239 025 Kč,
10. již odsouzená [redacted] [redacted] narozená [redacted] a obžalovaný [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 87 666 Kč.
11. obžalovaní [redacted] [redacted] narozená [redacted] a obžalovaný [redacted] [redacted] narozený [redacted] společně a nerozdílně škodu ve výši 58 401 Kč.

Odůvodnění

1. Po zhodnocení před soudem provedeného dokazování a vyhodnocení všech provedených důkazů dospěl soud k závěru, že je třeba se zaměřit na vysvětlení celého jednání obžalovaných v následných krocích. Obžalovaným je kladeno za vinu, že po předchozí vzájemné domluvě, pouze se záměrem neoprávněně vylákat na Okresní správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a na Úřadu práce ČR podporu v nezaměstnanosti vyšší, než jim skutečně náležela, přičemž v souladu s jejich předchozím záměrem žádná práce vykonána nebyla a následně jim bylo vystaveno lékaři rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, která trvala takřka po dobu 1 roku, případně z toho vycházející žádosti o úvěry.
2. Obžalovaný [redacted] [redacted] v úvodu své výpovědi upozorňuje na svůj zdravotní stav, kdy po vážné dopravní nehodě v roce [redacted] trpí [redacted] [redacted], na což si nechal v roce [redacted] vypracovat znalecký posudek. Je [redacted] medikován. K zaměstnaneckým poměrům vypovídá, že je sjednával on osobně, zpravidla z okruhu již známých lidí. Výše odměny se lišila v závislosti na vykonávané práci a požadované kvalifikaci. Navazoval kontakty s osobami, které se vyznaly v dotacích. Jmenuje například společnost [redacted] se kterou byla úspěšně realizovaná dotace na [redacted] [redacted]. Sám vystupoval jako zaměstnanec, přišlo mu, že je to menší riziko. Výši mzdy si určoval sám, s ohledem na vykonávanou práci. Dále opakovaně upozorňuje na skutečnost, že pokud vypadl některý ze zaměstnanců administrativy, představovalo to obrovský problém, který ohrožoval sjednané obchody. K úrazům spoluobžalovaných uvádí, že si vybavuje například úraz paní [redacted] která měla [redacted] [redacted] po pádu na schodech. Byla hospitalizovaná. Dle jeho názoru takový úraz nafingovat nejde, nikoho nikdy neobviňoval z toho, že by šel marodit schválně. Vyjadřuje se i ke skutečnosti, že ovlivnit výši následně pobírané nemocenské nijak nešlo, protože jsou zákonem nastavené maximální stropy, bez ohledu na příjem dané osoby. Dále se vyjadřuje k paní [redacted] [redacted] kterou zaměstnal v době, kdy byla [redacted]. V tomto případě bylo zdravotní komplikací [redacted]. Obžalovaný uvádí, že od roku 2000 mohl takto zaměstnat přes 200 lidí, četnost úrazů mu proto nepřišla v takovém počtu osob nijak podezřelá. K nahlašování úrazů uvádí, že to měla na starost účetní paní [redacted] která ale často nestíhala. Obžalovaný instruoval zaměstnance, aby ofotili občanský průkaz, pracovní smlouvu a kartičku pojištěnce, to se následně odeslalo paní účetní. Přiznává ale, že administrativní v tomto směru vázla. Stalo se, že k úrazu došlo ještě předtím, než byl zaměstnanec oficiálně zaevidován, a to vzhledem k prodávám v evidenci na straně

paní účetní. Evidenci nových zaměstnanců měla taktéž na starost paní účetní [REDAKCE] on sám administrativu tohoto typu moc neřešil. Podklady k pracovním pozicím jí nastávající zaměstnanci nosili sami, nebo je házeli do poštovní schránky u její kanceláře – budova [REDAKCE] Zákonné odvody hradil. Povinnosti vůči Obchodnímu rejstříku měla na starost také účetní paní [REDAKCE] Na dotaz, čím se zabývaly společnosti obžalovaného uvádí, že se jednalo o všeobecný nákup a prodej, například dovoz drahých aut ze zahraničí a výživa do fitness center, což dělala nejspíš společnost [REDAKCE] a [REDAKCE] K pracovním pozicím uvádí, že označení obchodní zástupce se používalo pro všechny, ať už balili, vozili, sjednávali, kupovali, vyřizovali emaily. To dělala například paní [REDAKCE] paní [REDAKCE] Při stanovení výše mzdy vycházel z rozsahu práce a z předpokládaného zisku, který dokázal předem odhadnout. Zohledňoval nejen vzdělání, ale také třeba řidičský průkaz. Všechny spoluobžalované znal již v době, kdy je zaměstnával, považoval je za kvalitní zaměstnance, v kterých viděl potenciál. Osoby do zaměstnání přijímal zpravidla na doporučení, brigádníci se ozývali na inzerci. Kancelář měl v [REDAKCE] v [REDAKCE] V době, kdy byli tito zaměstnanci v pracovní neschopnosti za ně práci zastával s pomocí rodiny a dalších lidí sám. Po ukončení pracovní neschopnosti se tito zaměstnanci už většinou na dané pozice nevraceli, protože si je obžalovaný vyplnil jinými lidmi. Sám vykonával funkci [REDAKCE] [REDAKCE] Na dotaz ohledně převodu společnosti [REDAKCE] uvedl, že byl převeden pravděpodobně na paní [REDAKCE] pana [REDAKCE] nezná, jeho jméno si už nevybavuje. Ohledně svého zaměstnání u společnosti [REDAKCE] uvádí, že věděl, že díky svým zkušenostem a znalostem by mohl být společnosti po finanční stránce velice přínosný. Měl na starost smlouvání zakázek, což byl dlouhodobý proces. Zabýval se sjednáváním dotací. Tomu odpovídala i výše mzdy. Společnost [REDAKCE] si vybral na základě osobní známosti s [REDAKCE] [REDAKCE] Úraz se mu stal krátce po nástupu do této společnosti, ale uvádí, že ještě před samotným podpisem pracovní smlouvy s [REDAKCE] [REDAKCE] dlouhodobě spolupracovali. V té době pracoval ještě ve společnosti [REDAKCE] Výše jeho mezd neměla na dávky nemocenské až takový vliv, kvůli již zmíněným finančním stropům. V důsledku úrazu (dopravní nehody) má [REDAKCE] [REDAKCE] Na dotaz ohledně [REDAKCE] uvádí, že ho znal dlouhodobě, vlastnil [REDAKCE] byl to [REDAKCE] a schopný člověk, byl nadaný i jako administrativní pracovník. [REDAKCE] je jeho bývalá přítelkyně, zkušená [REDAKCE] [REDAKCE] umí [REDAKCE] cizí jazyky. Koupili společně hotel, založili společnost [REDAKCE] Pracovala pro obžalovaného na základě pracovní smlouvy, k jeho naprosté spokojenosti. Ohledně bezpečnosti práce obžalovaný uvádí, že byl proškolený k tomu, aby mohl proškolovat i ostatní. Proškolovali každého nastupujícího zaměstnance. Od roku 2004 školení prováděl pán z [REDAKCE] Záznamy o úrazech sepisoval obžalovaný, následně je zasílal na sociálku. Inspektorát bezpečnosti práce vyrozumíval. Stalo, že pokud byl pracovní úraz vinou zaměstnance, ne vždy se nahlásil. Co se týká odškodnění za úraz, to bylo vždy na zaměstnancích, ti si to museli vyřídit. Na dotaz, zda jeho společnosti žádaly o dotace uvádí, že nežádaly, ale vyřizovali je – zemědělské dotace, konkurenceschopnost. Dotacemi se zabývala především společnost [REDAKCE] na starost je měl obžalovaný. Minimálně rok před samotným zaměstnáním v této společnosti pak dělal přípravu, za kterou nebral žádnou odměnu.

3. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že pracovní smlouvu uzavřel se společností [REDAKCE] podepsal ji u [REDAKCE] v jeho kanceláři v [REDAKCE] ulici, kde také probíhalo následné školení. V té době se již znali několik let z [REDAKCE] kde obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] pracoval jako [REDAKCE] Již delší dobu přemýšlel o změně povolání. Zhruba po pěti dnech od nástupu do zaměstnání se obžalovanému udělalo duševně špatně, následně navštívil [REDAKCE] [REDAKCE] který ho v roce 2013 uznal práce neschopným. V roce 2014 mu byl doručen dopis od SSSZ ohledně pozastavení dávek a podezření z podvodu. V té době ukončil pracovní neschopnost, která trvala osm měsíců. Kontaktoval [REDAKCE] [REDAKCE] nastalou situaci spolu řešili, bylo mu

řečeno, že vzhledem k vážnému zdravotnímu stavu pana [redacted] budou spolupráci muset ukončit. Od té doby pracuje v [redacted] v [redacted]

4. Obžalovaná [redacted] uvedla, že byla v dlouhodobé pracovní neschopnosti u zaměstnavatele [redacted]. Měla pracovní úraz, pozbyla zdravotní způsobilost, čekala pouze na ukončení pracovní neschopnosti. Čtyři měsíce předem věděla, že dostane výpověď. V té době ji oslovil [redacted] byli prakticky rodina, bývalý manžel obžalované je bratr paní [redacted] která v té době byla přítelkyní pana [redacted]. Sháněl v té době někoho na pozici [redacted] ve společnosti [redacted]. Pracovní pozice jí přišla ideální, předem se ale informovala na Úřadu práce i ČSSZ, zda může uzavřít nový pracovní poměr, když je u jiného zaměstnavatele v pracovní neschopnosti. Měla na starost [redacted] pro [redacted] následně se k tomu nabalovaly i stavební materiály. Část práce dělala na dálku, část pak přímo v [redacted]. Školení dostávala za pochodu, ohledně bezpečnosti práce však byla řádně proškolená, byl sepsán dokument, který se přiložil k pracovní smlouvě. Dále uvádí, že v době, kdy nastupovala do společnosti [redacted] nevěděla, že je [redacted] možná dokonce ani ještě nebyla. Zjistila to až po třech měsících. [redacted] není úraz ani nemoc, ale bylo to rizikové [redacted] proto musela jít do pracovní neschopnosti. Nešla do pracovní neschopnosti, aby vylákala dávky sociální podpory. Pracovala celou dobu od ukončení školy, i bez uzavření pracovní smlouvy u společnosti [redacted] by měla nárok na nemocenskou. O jejím zdravotním stavu byl pan [redacted] informován, obžalovaná se často vyskytovala v [redacted] kde se potkávali. Pracovní poměr u společnosti [redacted] ukončila, protože se jí narodilo dítě, následně druhé, bydlela v té době v [redacted] rozvedla se. Práce byla časově velice náročná, nepokrývala osm hodin denně, byla to práce od rána do večera, kdy bylo potřeba plnit okamžité pokyny pana [redacted] což se dvěma malými dětmi nešlo. Po nástupu na nemocenskou předávala veškerou práci panu [redacted] byla něco jako jeho [redacted]. Po ukončení pracovního vztahu ukončili i vzájemnou komunikaci.
5. Obžalovaná [redacted] uvedla, že v roce 2013 byla [redacted] společnosti [redacted] jí nabídl spolupráci, měl veliké zkušenosti v podnikání, slíbil, že do společnosti přivede velké zakázky, na kterých by mohli vydělat. Nechtěl ale podnikat, chtěl být zaměstnán. Měl zastávat [redacted] společnosti a od toho se odvíjela i výše jeho mzdy. Měli ústní dohodu o tom, že pokud by se obchody nevyvíjely tak dobře, nebude mu vyplácena mzda v takové výši. Výši mzdy si pan [redacted] stanovil sám na základě svých znalostí a toho, že do společnosti přinese vysoké zisky. Už při podpisu pracovní smlouvy měli společně rozjednané nějaké obchody. Ve společnosti pan [redacted] zaměstnal ještě [redacted] který měl být jeho pomocník. Po úrazu – dopravní nehodě, se spolupráce úplně nerozjela a po dlouhém léčení už v ní pan [redacted] ani nechtěl pokračovat. K dopravní nehodě došlo jedenáct dní po uzavření pracovní smlouvy. Nástup do zaměstnání obžalovaná hlásila paní účetní [redacted] zda jej zaevidovala, neví. Společnost [redacted] založila obžalovaná sama, chtěla zkusit podnikat. Konkrétní výhledy pro danou společnost neměla. Společnost v té době nebyla v úplně dobré finanční kondici, proto obžalovaná hledala někoho ke spolupráci. [redacted] přivedl do společnosti kontakt na [redacted] zde měl být přínos asi 400 tisíc korun. Jednalo se o zprostředkování dotace, avšak k samotnému obchodu nedošlo. Obžalovaná se v důsledku úrazu pana [redacted] neobohatila, společnost [redacted] také ne. Dávky nemocenské byly vypláceny pouze jemu. Obžalovaná společnost převedla, už nechtěla podnikat. Jméno osoby, na kterou společnost převedla si nepamatuje.
6. Obžalovaná [redacted] uvedla, že panu [redacted] pomáhala s podporou společnosti [redacted] kterou měla zviditelnit na trhu. Měla vypracovat webové stránky, připravit reklamní propagaci. Jednalo se o začátek roku 2013, v té době řešila financování koupě hotelu. Ukončila evidenci na Úřadu práce k 31. 1. 2013., a od 1. 2. 2013 měla nastoupit do společnosti [redacted]. Nástupní termín následně posunuli, vzhledem k řešení záležitostí ohledně financování koupě hotelu. Od 25. 2. 2013 začala vykonávat práci pro pana [redacted]

nemělo se ale jednat o dlouhodobé zaměstnání. Plánem bylo vykonat domluvenou práci, následně pracovní poměr ukončit, aby se obžalovaná mohla věnovat svému podnikání. 1. 3. 2013 pak došlo k úrazu obžalované, práci v rámci dní ale přesto stihla vykonat, mzdu dostala pouze částečnou a tím jejich spolupráce skončila. V té době byli partneři, sdíleli domácnost. Čím se pan [REDAKCE] v té době živil, neřekla. Čím se společnost [REDAKCE] zabývala neví, materiál na propagaci měla zpracovat tak, že jednotlivé nabízené činnosti by si do nich pan [REDAKCE] následně vložil sám. Připravila pouze základní strukturu webových stránek, tak, aby si je pan [REDAKCE] mohl následně editovat sám. Práci kompletně nestihla, udělala návrhy na tištěnou reklamu a propagaci, zbytek pak dodělal pan [REDAKCE]. Práci vykonávala částečně ve své kanceláři, částečně doma. Za společnost [REDAKCE] měla vystupovat i jako [REDAKCE] proto vstoupila do zaměstnaneckého poměru. Žádné další zaměstnance této společnosti neznala. K úrazu došlo, když vezla na přání pana [REDAKCE] propagační materiály do [REDAKCE]. Záznam o pracovním úrazu sepsali s lékařem s mírnou prodlevou, nevěděla hned, že to bude vážné. Pracovní smlouvu k účetní nenesla, s paní [REDAKCE] se pracovní nesetkala. K dotazu ohledně dotací pro společnost [REDAKCE] uvádí, že společnost dostala dotaci z programu inovace a částečně se tak financovalo zateplení hotelu, výměna dveří, oken. Hotel se jí podařilo koupit, provozuje jej do dneška.

7. Svědkyne [REDAKCE] uvedla, že byla [REDAKCE] firem pana [REDAKCE] zhruba před deseti lety. Jednalo se o více společností, jejich názvy si už nepamatuje. Pracovala pro něj rok, možná dva. Zpracovala mu daňové přiznání. Zda dělala nějaká hlášení ohledně zaměstnanců pana [REDAKCE] vůči zdravotním pojišťovnám nebo sociální správě si nepamatuje, asi ano. Doklady nosil pan [REDAKCE] osobně, případně je házel do schránky. Schránku vybírala pravidelně, pokud nebyla nemocná nebo na chalupě. Dokladům ze schránky se věnovala okamžitě od vyzvednutí. Osobně jednala pouze s ním. Každý zaměstnanec vyplnil formulář se základními údaji a na základě toho je přihlásila na sociálce. Pokud byly tyto formuláře doručeny včas, byli i zaměstnanci přihlášení včas. Pokud bylo doručeno se zpožděním, přihlášení bylo taktéž opožděné. Pan [REDAKCE] formuláře nosil se zpožděním. Je povinnost oznámit nástup nového zaměstnance do osmi dnů, pokud zaměstnanec pracuje, musí se přihlásit i se zpožděním. Za společnosti povinnosti vůči Obchodnímu rejstříku neplnila, dokumenty do Sbírký listin nekládala. Zda evidovala pracovní neschopnosti zaměstnanců si není jistá, zaměstnanci je nosili pravděpodobně rovnou na sociálku. Všechny podklady ohledně spolupráce si pan [REDAKCE] odvezl. Zálohované má veškeré mzdy, evidenční listy, mzdové listy – to, co prošlo počítačem, věci důležité pro výměru důchodů. Účetnictví si pan [REDAKCE] taktéž odvezl. Pan [REDAKCE] jí nikdy nevytýkal prodlení v plnění závazků. V té době měla kolem 15-20 klientů, někteří však chodili třeba jen jednou do roka, nechat si zpracovat daňové přiznání.
8. Svědka [REDAKCE] uvedl, že do společnosti [REDAKCE] přistoupil jako [REDAKCE] v listopadu 2013 na základě dohody s [REDAKCE] který byl v té době ve špatném zdravotním a psychickém stavu po dopravní nehodě. V té době byla rozjednána zakázka ohledně zdravé [REDAKCE] a [REDAKCE] která byla z větší části již realizována. Dokončoval ji za pomoci pana [REDAKCE] a jeho kontaktů. Jednal s panem [REDAKCE]. Stav společnosti nebyl takový, jak mu bylo avizováno, proto realizoval její prodej. Společnost odkoupil pan [REDAKCE] kterému byly předány veškeré listiny, účetnictví, včetně záloh. Obchodní podíl byl převeden za částku 200 000 Kč. Pana [REDAKCE] zná od roku 2008, byli dlouhodobí známí. Než se stal [REDAKCE] pracoval jako [REDAKCE]. Chtěl nastoupit do rozjetého obchodu, vyhnout se prvopočátečním starostem. Pan [REDAKCE] po dopravní nehodě nebyl schopen tuto práci spolehlivě vykonávat, fungoval proto jako opora a [REDAKCE]. Za společnost vystupoval svědek, obchodní rozhodování činili společně. Kontrakt byl dokončen na přelomu roku 2013/2014, s celkovým ziskem kolem tří milionů. Svědek za to dostal odměnu [REDAKCE] podíl ne. Vedení účetnictví, daňové přiznání a agendu společnosti měl na starost pan [REDAKCE] z [REDAKCE]. Svědek pouze jezdil na schůzky, které domlouval pan [REDAKCE]. Z jeho pohledu byla

finanční kondice společnosti dobrá, dispozici k účtu měl, dělal platební příkazy. Zda byli ve společnosti další zaměstnanci, si nevybavuje, ani zda někým uzavíral pracovní smlouvu. Jako jednatel působil také ve společnosti [redacted] a to v letech 2014 až 2015/2016. Tato společnost se zabývala oborem [redacted] Chtěl to zkusit, oslovila ho obžalovaná [redacted] Analýzu společnosti [redacted] nedělal, byly tam rozjeté nějaké zakázky. Za dobu působení ve společnosti [redacted] a [redacted] pobíral minimální odměnu [redacted] ve výši kolem 6 000 Kč. Na dotaz uvádí, že [redacted] je jeho sestra, byla [redacted] před [redacted] Nikdy s ní ale záležitosti ohledně společnost nekonzultoval.

9. Svědek [redacted] uvedl, že zastupoval společnost [redacted] Byl [redacted] i [redacted] Statek měl pronajaté zemědělské pozemky, chovali se tam zvířata. Uzavřel smlouvu o zprostředkování, která se týkala zpracování dotace na zpracování přímých plateb a na program rozvoje venkova. Smlouvu podepsal, ale nic neplatil, žádné peněžní plnění neproběhlo. Odměna za zpracování této dotace měla být v podobě zálohy a následně nějaká procenta z čerpané dotace. Zprostředkování dotace se nakonec vůbec nerealizovalo. Nemá si jistý proč, pravděpodobně kvůli úrazu pana [redacted] Zprostředkovat dotaci měl někdo od [redacted] [redacted] kdo přesně, to neví. Jednal vždy pouze s ním. Po nahlédnutí do smlouvy si není jistý, jestli je podpis jeho, může být i jeho sestry, která byla také [redacted]
10. Svědek [redacted] vypověděl, že je [redacted] ve společnosti [redacted] Osobu [redacted] [redacted] zná, dodávají mu sportovní výživu do fitness centra v [redacted] jednatel je pouze on, [redacted] určitě společnost [redacted] nezastupoval, žádné pověření o zastupování neměl. Co se týká předložené smlouvy o zprostředkování na čl. 2591 včetně podpisů na čl. 2592, že by jeho společnost poskytla zálohu na provizi, uvedl, že to si nepamatuje, tenhle papír (*předloženou smlouvu o zprostředkování*) vidí poprvé.
11. Znalekyně [redacted] uvedla, že znalecký posudek je pro danou věc koncipován ve třech variacích. První posudek [redacted] je základní. Obsahuje písarskou chybu, která ale nemá vliv na závěry daného posudku. V tomto posudku je posouzena ekonomická situace daných společností v návaznosti na mzdové prostředky, které byly k dispozici. Hodnocení nešlo provést u společností [redacted] a [redacted] vzhledem k tomu, že ve Sbírce listin nebyly založeny povinně dokládané Výkazy zisků a ztrát a rozvahy, ani přílohy. Hodnocení bylo provedeno pouze u společnosti [redacted] (v době zpracování znaleckého posudku již v likvidaci). Tato společnost hospodařila se záporným kapitálem, který způsobují nemalé závazky a hluboké ztráty, převyšující aktiva společnosti. Výkony společnosti v roce 2012 nebyly žádné, v roce 2011 byly nedostačující a v roce 2013, nebyť ostatních výnosů, které byly vyššího rázu, nestačily by ani pokrytí provozu společnosti. Dále bylo zjištěno, v jaké výši by musely být mzdové náklady společností [redacted] a [redacted] kdyby byly vyplaceny v deklarované výši. Společnost [redacted] by musela disponovat financemi pro zákonné odvody a pro mzdy zaměstnanců v hodnotě pro rok 2012 minimálně ve výši 2 052 000 Kč zaokrouhleno, v roce 2013 v hodnotě 3 250 000 Kč a v roce 2014 1 687 000 Kč. Společnost [redacted] byla hodnocena pro rok 2013 a 2014 vzhledem k mzdovým listům a zaměstnancům. V roce 2013 by musela být hodnota minimálně ve výši 2 197 000 Kč a v roce 2014 v hodnotě 2 628 000 Kč. U společnosti [redacted] by byly hodnoty nižší, v roce 2013 by byly v hodnotě 548 000 Kč a v roce 2014 v hodnotě 1 046 000 Kč. Co se týká korporace je [redacted] která dodržovala zákon v zakládání ve Sbírce listin, bylo možné vyhodnotit podle založených výkazů její hospodaření a bylo zjištěno, že ani tato korporace nemohla mít tak vysoké mzdy, aniž by jí to poškodilo ve formě ztráty, případně rozšíření závazků. Adekvátnost vůči ekonomické situaci se z důvodu absence podkladů potřebných pro posouzení dala hodnotit pouze u společnosti [redacted] která by musela mít výkony potřebné pro pokrytí mzdových nákladů, včetně zákonných odvodů ve výši tak, jak bylo uvedeno ve znaleckém posudku. Tento první znalecký posudek byl doplňován po

zjištění dalších podkladů pod číslem I. Společnost [redacted] své doklady doplnila za roky 2011, 2012. Na základě těchto podkladů bylo zjištěno, že společnost [redacted] hospodařila s kladným kapitálem, v roce 2013 nakupovala materiál, narostla z hodnoty 539 000 Kč na hodnotu 11 306 000 Kč, vlastní výkony společnosti se zvýšily úměrně nákladům. Odpisy ve vyšších hodnotách sice snižovaly zisk, ale neměly vliv na pokrytí mzdových nákladů. Závěrem hodnocení společnosti [redacted] je to, že mzdy mohly být vyplaceny a odvody mohly být rovněž zaplacený. Hodnotit společnost [redacted] a [redacted] stále nelze, vzhledem k absenci potřebných podkladů. Ohledně posudku č. [redacted] znalkyně opět upozorňuje na písařskou chybu. Vlastní posudek je zpracován za základě položených otázek soudu a za použití dostupných dokladů, které byly doplněny, zejména pak známých výkazů a hodnot z nich tvrzených samotným daňovým subjektem. Společnost [redacted] už je zlikvidována, [redacted] je také zlikvidována, [redacted] nejspíš nikoliv. Souhrnné hodnocení jednotlivých korporací je následující: V otázce číslo 1 - [redacted] vznikla přejmenováním korporace [redacted] a [redacted] neplnila své povinnosti zakládání do Sbírky listin a hodnocení ekonomiky je takové: rok 2011 byl vyrovnaný, náklady nepřevyšovaly výnosy a zisky 147 000 Kč, to byla ještě korporací původní. V roce 2012 byl hospodářský výsledek ve výši 9 000 Kč, výkony byly 1 648 000 Kč, náklady běžné 624 000 a ostatní provozní náklady 979 000. Rok 2013 byl ve ztrátě 555 000 Kč, osobní náklady byly 325 000 Kč, spotřeba 261 000 Kč, výkony pouze ve výši 40 000 Kč. Aktiva se zvýšila, závazky byly o 500 000 Kč vyšší než pořízený majetek, což by mohlo odpovídat částečnému leasingu či úvěru při koupi vozu. V roce 2014 narůstaly výkony, ale rostla i enormním způsobem spotřeba, což je náklad, který snižuje zisk, který je ve výši 72 000 Kč. Pokud by byly vyplaceny mzdové prostředky v deklarované výši, tak jak byly zjištěny, pak je korporace v propadu za rok 2013 ve výši 2 427 000 Kč a v roce 2014 ve výši 2 556 000 Kč, takže je zřejmé, že mzdové prostředky, které by byly vyplaceny, počítáno i s odvody, společnost dostávají do značné ztráty a neekonomického hospodaření. Znalkyně upozornila na nesrovnalosti v případě uzavíraných smluv u společnosti [redacted]. Ve smlouvách jsou deklarovány vyplacené provize v momentě uzavření smlouvy při podpisu nebo v den podpisu v poměrně vysokých částkách. Na tyto částky by se dalo pohlížet jako na provize či zálohy na budoucí výkony. Společnost [redacted] měla o těchto financích účtovat na položce dlouhodobých závazků, případně závazků. Společnost [redacted] má ve svých tvrzeních částku 2 721 000 Kč ale pokud by se sečetly všechny smlouvy s tím, že byly přijaly zálohy a bylo poskytnuto, tedy záloha byla uhrazena, pak by na tomto řádku měla být hodnota ve výši 7 450 000 Kč, ale není. V případě [redacted] je ve smlouvě uvedena provize ve výši 900 000 Kč, ale není zanesena v nákladech. U společnosti [redacted] IČO odpovídá úplně jiné společnosti, než je [redacted]. Pan [redacted] se nedá vůbec nijak ověřit, jeho IČO neukazuje nic. IČO pana [redacted] na smlouvě je [redacted]. Společnost [redacted] dané smlouvy je do svých výkazů nedává, neúčtuje o nich. Dále se v dokumentech objevuje hodnota 6 000 000 Kč dotace na korporaci [redacted] a dotace jsou velice sledovanou položkou, kde si příjemce dá velký pozor na jejich účtování. Jsou to položky, které jsou kontrolovány, avšak u společnosti [redacted] není o této dotaci vůbec nic zmíněno. [redacted] korporace podle dokladů ve spisovém materiálu, ukazuje plnění obchodu ve výši 353 000 Kč, avšak účtováno o vyplacené provizi ve výši 1 375 000 Kč není. Z výše zmíněného znalkyně dovozuje, že na základě výnosů společnosti [redacted] je mzda neadekvátní. Vyplácet zaměstnanci mzdu ve výši 275 000 Kč měsíčně by bylo přinejmenším nevhodné.

12. Ve věci byly dále provedeny listinné důkazy, z nichž soud učinil následující skutková zjištění. Z potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění (čl. 331-338) k osobám obžalovaných [redacted] soud zjišťuje částky vyplacených dávek nemocenského pojištění. Z přehledu zaměstnání (čl. 339-348) obžalovaných [redacted] vyplývají jejich

předchozí pracovní poměry. Z doplnění informací (čl. 352-357) k osobám obžalovaných

soud zjišťuje upřesnění pracovních neschopností k jednotlivým obžalovaným. Ze sdělení OSSZ s přílohou (čl. 358-360) soud zjišťuje seznam zaměstnanců [redacted] Z oznámení o nástupu do zaměstnání (čl. 361-371) k osobám obžalovaných [redacted]

soud zjišťuje detaily k nástupu do zaměstnání a data skončení zaměstnání tak, jak vyplývají z listin ČSSZ. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (čl. 373-408) s přílohami k obžalovaným: [redacted]

[redacted], vyplývá jednotlivá rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti včetně záznamů o úrazu, včetně hlášení o pracovním úrazu, pracovní smlouvu č. 1. s přílohami č. 1. 453-457 – [redacted] Z pracovní smlouvy (čl. 470) k obžalované [redacted] soud zjišťuje okolnosti a detaily pracovní smlouvy včetně výplatnic (čl. 471-473). Z pracovní smlouvy (čl. 486-487) k obžalované [redacted] soud zjišťuje náležitosti pracovní smlouvy včetně výplatnic (čl. 490-493) včetně dohody o rozvázání pracovního poměru (čl. 488). Z propouštěcí zprávy (čl. 505-506) k obžalované [redacted] soud zjišťuje okolnosti hospitalizace a popis úrazu. Z pracovní smlouvy, (čl. 507), záznam o instruktaži bezpečnosti práce (čl. 508), výplatnice (čl. 509-516) soud zjišťuje náležitosti jednotlivých listin. Z pracovní smlouvy (čl. 517) [redacted] záznam o instruktaži (čl. 518), výplatnice (čl. 519-525) soud zjišťuje náležitosti vzniku pracovního poměru včetně listin a vyplacených částek. Z pracovní smlouvy (čl. 530) k obžalované [redacted] soud zjišťuje náležitosti pracovní smlouvy. Z přehledů úhrad zdravotní péče (čl. 550-580) vůči obžalovaným: [redacted]

soud zjišťuje výpis jednotlivých lékařských úkonů vůči jednotlivým obžalovaným. Z přehled úhrad (čl. 587-600) vůči obžalovaným: [redacted]

soud zjišťuje výpis jednotlivých lékařských úkonů vůči jednotlivým obžalovaným. Z revizní zprávy OSSZ (čl. 606-621) vyplývá, že vykazovaná medikamentózní, rehabilitační a jiné péče odpovídá léčbě a vyšetření uváděných v lékařských zprávách. Posudkově, medicínsky jsou vystavené neschopnosti odůvodněny, ale obecně jde o podezření, že nejprve se mohl stát děj (vznik nemoci, úrazu), a teprve poté účelově vznik nemocenského pojištění. Ze mzdových listů obžalovaných [redacted]

(čl. 629-639) soud zjišťuje detaily sjednaného pracovního poměru včetně odpracovaných dnů. Z výpisu z OR (čl. 688-690) ke společnosti [redacted] soud zjišťuje podrobnosti výpisu z OR k uvedené firmě. Z potvrzení OSSZ Česká Lípa soud zjišťuje soubor vyplacených dávek nemocenského pojištění a evidence pracovní neschopnosti (čl. 731-740) vůči obžalovaným: [redacted]

Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti s přílohami (čl. 792-845) soud zjišťuje bližší údaje o jednotlivých pracovních neschopnostech obžalovaných: [redacted]

Z pracovní smlouvy (čl. 916) a záznam o úrazu (čl. 917-920) soud zjišťuje náležitosti pracovní smlouvy a detaily úrazu vůči obžalovanému: [redacted] Ze záznamu o instruktaži (čl. 923), dohoda o rozvázání pracovního poměru (čl. 924), pracovní smlouvy (čl. 925) a výplatnic (čl. 926-928) vůči obžalované [redacted] soud zjišťuje náležitosti pracovní smlouvy, detaily instruktaže a podrobnosti rozvázání pracovního poměru. Ze záznamu o úrazu (č. 1. 929-930) vůči obžalované [redacted] vyplývají detaily pracovního úrazu. Z pracovní smlouvy (čl. 949, výplatnice (čl. 950-953), záznamu o úrazu (čl. 955-957) vůči obžalovanému [redacted] soud zjišťuje náležitosti smlouvy se společností [redacted] včetně detailů úrazu obžalovaného. Ze zápočtového listu (čl. 969), výplatnice (čl. 970) a dohody o rozvázání pracovního poměru (čl. 971) vůči obžalované [redacted] soud zjišťuje podrobnosti pracovněprávních vztahů vůči společnosti [redacted] Ze sdělení [redacted] ZP MV ČR s přílohami vůči obžalované (čl. 1026-1028) a ze sdělení VZP ČR s přílohami (čl. 1029-

1068) vůči obžalovaným: [REDAKCE] vyplývají detaily z osobních účtů pojištěných obžalovaných. Ze mzdových listů (čl. 1091-1099) vůči obžalovaným: [REDAKCE] vyplývají podrobnosti jednotlivých plateb. Z kopie spisu k dopravní nehodě [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] (čl. 1100-1116), vyplývají detaily dopravní nehody, při které utrpěl obžalovaný [REDAKCE] zranění. Ze sdělení [REDAKCE] (čl. 1119-1198) vůči obžalované [REDAKCE] soud zjišťuje detaily jednotlivých úvěrů, které sjednávala obžalovaná. Z úvěrové dokumentace [REDAKCE] (čl. 1199-1217) vůči obžalovaným: [REDAKCE] soud zjišťuje detaily jednotlivých úvěrů, které sjednávali obžalované. Z úvěrové dokumentace [REDAKCE] (čl. 1218-1229), úvěrové dokumentace společnosti [REDAKCE] (čl. 1237-1289), ze sdělení společnosti [REDAKCE] s přílohami (čl. 1305-1318), vyplývají detaily sjednání úvěrů obžalované [REDAKCE]. Ze sdělení [REDAKCE] (čl. 1331), ze sdělení [REDAKCE] (čl. 1332-1337), úvěrové dokumentace [REDAKCE] (čl. 1339-1396), ze sdělení [REDAKCE] s přílohami (čl. 1406-1412) vůči obžalované [REDAKCE] soud zjišťuje detaily sjednávání úvěrových produktů. Z úvěrové dokumentace [REDAKCE] (čl. 1424-1445, 1449-1476) soud zjišťuje detaily sjednávání bankovních produktů vůči obžalované [REDAKCE]. Z úředního záznamu (čl. 2229) soud zjišťuje dotazy k lékařům [REDAKCE] a [REDAKCE]. Z tabulky (čl. 2233-2235) a přehledu k jednotlivým firmám soud zjišťuje chronologicky řazení jednotlivých nástupů pracovních neschopností a jejich ukončení, včetně pracovních poměrů, nemoci, mateřské a podpory v nezaměstnanosti. Z korespondence Pražské správy sociálního zabezpečení soud zjišťuje nástupy do zaměstnání jednotlivých obžalovaných (čl. 2236). Ze zprávy Pražské správy sociálního zabezpečení (čl. 2243-2309) soud zjišťuje informace k firmě Trianglu s.r.o. a k jednotlivým pracovním neschopnostem. Z informací úřadu práce (čl. 2310-2371) soud zjišťuje data k jednotlivým dávkám vyplacených úřadem práce. Z odpovědi FÚ (čl. 2381-2408) soud zjišťuje přiznání k dani společnosti [REDAKCE]. Z odpovědi FÚ (čl. 2409-2458) soud zjišťuje přiznání k dani společnosti [REDAKCE]. Ze zpráv ošetřující lékařky [REDAKCE] soud zjišťuje informace k pracovním neschopnostem [REDAKCE] a [REDAKCE] (čl. 2459-2460). Z připojených spisů Okresního soudu Česká Lípa 18 T 99/2017, 3 T 104/2018, 5 T 49/2016 a 33 T 94/2019 soud zjišťuje předchozí odsouzení [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ze smluv o zprostředkování (čl. 2575-2600) včetně příloh soud zjišťuje obsah jednotlivých smluv, které předložil v rámci svého výsledku [REDAKCE].

13. Z opisů z evidence RT vůči jednotlivým obžalovaným soud zjišťuje jednotlivé záznamy v RT u jednotlivých obžalovaných následovně (čl. 1628) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1652) [REDAKCE] – 5 záznamů, (čl. 2484) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1686) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1701) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1764) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1782) [REDAKCE] – bez záznamu, (čl. 1804) [REDAKCE] – bez záznamu.

14. O skutkových zjištěních, která vyplynula z provedeního dokazování lze shrnout následující. K jednání pod body I., II. a III. nalézací soud při absenci přímých důkazů založil argumentaci uznání viny obžalovaných na provázanosti jednotlivých nepřímých důkazů a časové osy, neboť dle názoru soudu z těchto důkazů vyplývá, že účastníci jednotlivých sjednaných pracovních smluv fingovali existenci pracovního poměru. Provedenými důkazy je nepochybně prokázáno, že zdravotní stav jednotlivých obžalovaných byl objektivizován lékařskými zprávami v souvislosti s čerpáním nemocenských dávek. Dále byla jednotlivými důkazy prokázána doba pracovní neschopnosti a výše čerpání jednotlivých dávek nemocenského pojištění, dále z listinných důkazů je taktéž objektivizována okolnost uzavření pracovních smluv jednotlivých obžalovaných s předmětnými obchodními společnostmi. Tyto skutkové okolnosti pak mají plnou oporu ve výpovědích jednotlivých

obžalovaných, kteří nevyužili svého zákonného práva odmítnout výpověď a před soudem vypovídali, tedy obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE]. Taktéž tyto skutkové okolnosti vyplývají z provedených listinných důkazů, zejména z jednotlivých lékařských zpráv k osobám jednotlivých obžalovaných, zpráv OSSZ k jednotlivým obžalovaným, v jaké výši jim byly poskytnuty nemocenské dávky, včetně jednotlivých evidencí OSSZ ke konkrétním pracovním vztahům a pracovních smluv, jak vyplývá zejména z listinných důkazů uvedených shora.

15. Základem je tak posoudit, zda okolnosti sjednávání jednotlivých pracovních smluv mezi obžalovanými nasvědčují tomu, že šlo pouze o fiktivní a fingované závazkové vztahy, na jejichž podkladu měly být neoprávněně čerpány prostředky sociálního či zdravotního pojištění. V uvedené trestní věci nebyl proveden žádný přímý důkaz, neboť všichni obžalovaní, jednání, které jim bylo kladeno za vinu, nedoznali nebo využili svého práva nevypovídat.
16. Závěr soudu o účelovosti a fingovaném sjednávání jednotlivých pracovních poměrů tak vyplývá v zásadě a pouze z nepřímých důkazů. Na základě níže uvedených úvah nalézacího soudu je tak třeba na místě uvést, že vina obžalovaných byla prokázána uceleným řetězcem nepřímých důkazů, včetně výpovědí svědků, listinných důkazů a znaleckého posudku, které se navzájem doplňují tak, že je na jejich základě možné vytvořit zcela jednoznačný a logický závěr o průběhu předmětných skutků, tedy že to byli právě obžalovaní, kdo se dopustili skutků popsanych v podané obžalobě.
17. Jak vyplývá ze znaleckého posudku [REDAKCE] kdy jej znalkyně stvrdila ve své výpovědi před soudem, hodnocení společnosti [REDAKCE] (v době zpracování znaleckého posudku již v likvidaci) se podává následující. Společnost hospodařila se záporným kapitálem, který způsobují nemalé závazky a hluboké ztráty, převyšující aktiva společnosti. Výkony společnosti v roce 2012 nebyly žádné, v roce 2011 byly nedostačující a v roce 2013, nebýt ostatních výnosů, které byly vyššího rázu, nestačily by ani pokrytí provozu společnosti. Dále bylo zjištěno, v jaké výši by musely být mzdové náklady společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] kdyby byly vyplaceny v deklarované výši. Společnost [REDAKCE] by musela disponovat financemi pro zákonné odvody a pro mzdy zaměstnanců v hodnotě pro rok 2012 minimálně ve výši 2 052 000 Kč zaokrouhleno, v roce 2013 v hodnotě 3 250 000 Kč a v roce 2014 1 687 000 Kč. Společnost [REDAKCE] byla hodnocena pro rok 2013 a 2014 vzhledem k mzdovým listům a zaměstnancům. V roce 2013 by musela být hodnota minimálně ve výši 2 197 000 Kč a v roce 2014 v hodnotě 2 628 000 Kč. Co se týká korporace je [REDAKCE] která dodržovala zákon v zakládání ve Sbírce listin, bylo možné vyhodnotit podle založených výkazů její hospodaření a bylo zjištěno, že ani tato korporace nemohla mít tak vysoké mzdy, aniž by jí to poškodilo ve formě ztráty, případně rozšíření závazků. Adekvátnost vůči ekonomické situaci se z důvodu absence podkladů potřebných pro posouzení dala hodnotit pouze u společnosti [REDAKCE] která by musela mít výkony potřebné pro pokrytí mzdových nákladů, včetně zákonných odvodů ve výši tak, jak bylo uvedeno ve znaleckém posudku.
18. Ze shora uvedeného vyplývá, že společnost [REDAKCE] neměla možnost výplat v takovém rozsahu, v jakém je sjednávala s jednotlivými účastníky, z čehož při hodnocení důkazu plyne, že z uvedeného jednoznačně vyplývá, že takové smlouvy byly sjednávány

právě za účelem toho, aby z jejich základu byly posléze vypočteny dávky nemocenského pojištění, neboť z ekonomického hlediska je takový postup nelogický.

19. Z provedeního dokazování taktéž vyplývá, že společnost [redacted] byla následně převedena na osobu [redacted] a následně dochází k tomu, že nelze dohledat účetnictví společnosti, která je dle výpovědi obžalovaného [redacted] v dobré kondici, pro další došetření tak chybí jakékoliv podklady. Taktéž v době, kdy za společnost [redacted] jednal obžalovaný [redacted] na základě pověření [redacted] [redacted] která byla v pozici [redacted] od 11. května 2012 do 4. března 2013, následně sám jako [redacted] [redacted] v době od 4. března 2013 do 29. listopadu 2013, společnost [redacted] neplnila zákonnou povinnost ve vztahu k obchodnímu rejstříku. Následně byla společnost převedena na [redacted] dne 29. listopadu 2013 do 27. ledna 2014, dále je společnost převedena na [redacted]
20. V zásadě obdobná jsou pak skutková zjištění u společnosti [redacted] Obžalovaná [redacted] dne 8. 7. 2013 uzavřela pracovní smlouvu s obžalovaným [redacted] následně byla společnost převedena taktéž na [redacted] dne 14. 12. 2014. V rozhodné době také neplnila svoji zákonnou povinnost ve vztahu k obchodnímu rejstříku. Následně dochází opět k převodu společnosti na další osobu, společnost je dále nekontaktní, není k dispozici účetnictví společnosti. Následně se podařilo zajistit příznání daně z příjmu právnických osob společnosti [redacted] [redacted] k rozhodnému období 1. 1. 2013 až 31. 12. 2013, kdy uvedená společnost vykazuje daňovou ztrátu ve výši 531 393 Kč v uvedeném období (čl. 2436-2439).
21. Z výpisů účtů uvedených společností pak vyplývá zjištění, že shora uvedené společnosti nedisponovaly na svých jednotlivých účtech přiměřenou, případně vůbec žádnou finanční hotovostí, která by odůvodňovala výši odměny při sjednaných pracovních smlouvách, pokud by nedošlo k následnému uznání pracovní neschopnosti jednotlivých zaměstnanců, tak jak jsou uvedeny v jednotlivých bodech obžaloby.
22. K uvedenému tedy na závěr lze uvést toliko, že předmětné společnosti si neplnily své evidenční a základní povinnosti stanovené jim zákonem, taktéž lze uzavřít, že uvedené společnosti nebyly schopné plnit sjednané pracovní smlouvy v oblasti mezd, uzavřené s jednotlivými obžalovanými, a je tak zřejmé, že ve vztahu k následným pracovním neschopnostem jednotlivých obžalovaných, a ve finální fázi jejich další nenahrazení novými zaměstnanci a z toho vyplývající ekonomická pasivita společností vede soud k závěru, že šlo o fiktivní sjednání jednotlivých pracovních smluv pouze za účelem dosáhnout zvýšeného základu pro výpočet dávek nemocenského pojištění.
23. Soud se dále zabýval časovou úvahou, jakým způsobem bylo u jednotlivých společností reagováno na pracovní neschopnost jednotlivých zaměstnanců ve vztahu k časové ose. Nejprve je třeba uvést, že jednotlivé společnosti prostřednictvím svých zaměstnanců plní předmět podnikání.
24. Společnost [redacted] k 1. 6. 2012, kdy společnost za společnost [redacted] jednal obžalovaný [redacted] na základě pověření [redacted] [redacted] zaměstnala [redacted] (jejíž věc již byla pravomocně skončena) a obžalovanou [redacted] [redacted] Poté, co [redacted] ke dni 8. 6. 2012 nastoupila do pracovní neschopnosti, byla uzavřena pracovní smlouva dne 17. 9. 2012 s [redacted] [redacted] (jejíž věc již byla pravomocně skončena). Následně co obžalovaná [redacted] [redacted] ke dni 9. 10. 2012 nastoupila do pracovní neschopnosti, byla uzavřena pracovní smlouva dne 10. 10. 2012 s obžalovanou [redacted] [redacted] Poté co [redacted] [redacted] ke dni 11. 10. 2012 a [redacted] [redacted] ke dni 16. 10. 2012 nastoupily do

pracovní neschopnosti, byla uzavřena pracovní smlouva dne 5. 11. 2012 s [REDAKCE] [REDAKCE] (jehož věc již byla pravomocně skončena), kdy po jeho následné pracovní neschopnosti k 16. 11. 2012, již dále nebyla jeho pracovní pozice obsazena až do 24. 6. 2013, kdy byla pracovní smlouva uzavřena s obžalovanou [REDAKCE] [REDAKCE] která ovšem dále nastoupila do pracovní neschopnosti ke dni 4. 7. 2013, další pracovní poměr byl uzavřen s obžalovanou [REDAKCE] [REDAKCE] následně až dne 7. 1. 2014, kdy tato nastoupila do pracovní neschopnosti dne 17. 1. 2014. Pracovní smlouvy s jednotlivými zaměstnanci uzavíral z pozice pověřen [REDAKCE] právě [REDAKCE] [REDAKCE]. Z tohoto popisu soud uzavírá, že v době od 8. 6. 2012 do 13. 9. 2014 byl sjednán pracovní poměr ve společnosti [REDAKCE] s celkem 6 osobami, přičemž fakticky z nich nikdo žádnou práci pro společnost z důvodu pracovní neschopnosti nevykonával. Ve spojení se závěry znalkyně, že společnost [REDAKCE] by musela disponovat financemi pro zákonné odvody a pro mzdy zaměstnanců v hodnotě pro rok 2012 minimálně ve výši 2 052 000 Kč zaokrouhleno, v roce 2013 v hodnotě 3 250 000 Kč a v roce 2014 1 687 000 Kč, což z doložených a zajištěných dokladů rozhodně nevyplývá. Závěr znalkyně hovoří o tom, že platební schopnost společnosti vůči zaměstnancům, respektive jejím sjednaným mzdám je nedostačující. Dále soud uvádí, že obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] datace sjednání pracovní smlouvy dne 10. 10. 2012, uznána práce neschopnou dne 16. 10. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 31. 10. 2012, došlo tak k evidenci zaměstnance u ČSSZ 15 dní po uznání práce neschopnou. Obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] datace sjednání pracovní smlouvy dne 1. 6. 2012, uznána práce neschopnou dne od 16. 2. 2012 do 17. 7. 2012, dále od 9. 10. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 12. 10. 2012, došlo tak k evidenci zaměstnance u ČSSZ 3 dny po uznání práce neschopnou. Obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] datace sjednání pracovní smlouvy dne 1. 6. 2012, uznána práce neschopnou dne 8. 6. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 4. 7. 2012, došlo tak k evidenci zaměstnance u ČSSZ takřka jeden měsíc po uznání práce neschopnou. Obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] datace sjednání pracovní smlouvy dne 24. 6. 2013, uznána práce neschopnou dne 4. 7. 2013, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 9. 7. 2013, došlo tak k evidenci zaměstnance u ČSSZ 5 dní po uznání práce neschopnou. Soud tak uzavírá, že ve své podstatě ve firmě nikdo nepracoval, všichni zaměstnanci byli v pracovní neschopnosti, společnost neměla prostředky na případnou výplatu stanovených mezd, k evidenci u ČSSZ docházelo až po uznání pracovní neschopnosti u jednotlivých obžalovaných z čehož vyplývá jediný možný závěr, a to že se jednalo o fiktivní uzavírání pracovních poměrů, aniž by byla vykonávána jednotlivými obžalovanými jakákoliv práce s jediným cílem, a to vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení.

25. Stejný postup se vyskytuje také u společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] kde po uzavření pracovní smlouvy ke dni 25.2.2013 s obžalovanou [REDAKCE] [REDAKCE] která dne 1.3.2013 nastoupila do pracovní neschopnosti, dne 1. 3. 2013 je uzavřena pracovní smlouva s obžalovaným [REDAKCE] [REDAKCE]. Následně obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] ke dni 6. 3. 2013 nastupuje do pracovní neschopnosti, dále nebyla jeho pracovní pozice obsazena až do 12. 8. 2013, kdy byla uzavřena pracovní smlouva s [REDAKCE] [REDAKCE] (jejíž věc již byla pravomocně skončena). Následný nástup obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] do pracovní neschopnosti ke dni 19. 8. 2013, ukončuje řetězení nábory nových zaměstnanců a na tuto pozici již nebyl přijat do pracovního poměru žádný zaměstnanec. Pracovní smlouvy s jednotlivými zaměstnanci uzavíral z pozice [REDAKCE] právě [REDAKCE] [REDAKCE]. Z tohoto popisu soud uzavírá, že v době od 28. 7. 2011 do 21. 3. 2014 byl sjednán pracovní poměr ve společnosti [REDAKCE] s celkem s celkem 4 osobami, přičemž fakticky z nich nikdo žádnou práci pro společnost z důvodu pracovní neschopnosti nevykonával. Ve spojení se závěry znalkyně, že společnost [REDAKCE] (v době zpracování znaleckého posudku již v likvidaci) hospodařila se záporným kapitálem, který způsobují nemalé závazky a hluboké ztráty, převyšující aktiva společnosti. Výkony společnosti v roce 2012

nebyly žádné, v roce 2011 byly nedostačující a v roce 2013, nebýt ostatních výnosů, které byly vyššího rázu, nestačily by ani pokrytí provozu společnosti.

26. Stejný modus operandi je sledován také u společnosti [REDAKCE] kde po uzavření pracovní smlouvy ke dni 8.7.2013 s obžalovaným [REDAKCE] se mzdou ve výši 275.000,- Kč, který dne 19.7.2013 nastoupil do pracovní neschopnosti, již další zaměstnanec na toto místo nenastoupil.
27. K tvrzení obžalované [REDAKCE] že měli s obžalovaným [REDAKCE] ústní dohodu o tom, že pokud by se obchody nevyvíjely tak dobře, nebude mu vyplácena mzda v takové výši. Nástup do zaměstnání obžalovaná hlásila paní účetní [REDAKCE] zda jej účetní zaevidovala, to obžalovaná neví. Společnost [REDAKCE] založila obžalovaná sama, chtěla zkusit podnikat. Konkrétní výhledy pro danou společnost neměla. Společnost v té době nebyla v úplně dobré finanční kondici. K tomu soud uvádí s odkazem na čl. 758 pro porovnání sdělení PSSZ, kdy PSSZ sděluje, že firma [REDAKCE] má dluh na pojistném za období od 24.6.2013 do 30.12.2013 ve výši 62.985,- Kč a od měsíce října předkládá nulové přehledy o výši pojistného. K tvrzení obžalované, že [REDAKCE] přivedl do společnosti kontakt na [REDAKCE] kde měl být přínos asi 400 tisíc korun soud vyslechl svědka [REDAKCE] který vypověděl, že uzavřel smlouvu o zprostředkování, která se týkala zpracování dotace na zpracování přímých plateb a na program rozvoje venkova, kdy smlouvu podepsal, ale nic neplatil, žádné peněžní plnění neproběhlo. Ve spojení se závěry znalkyně, že společnost by v roce 2013 musela vykazovat příjmy minimálně ve výši 2 197 000 Kč a v roce 2014 v hodnotě 2 628 000 Kč, v souvislosti, že společnost [REDAKCE] k rozhodnému období 1. 1. 2013 až 31. 12. 2013, uvedená společnost vykazuje daňovou ztrátu ve výši 531 393 Kč v uvedeném období (čl. 2436-2439) soud uzavírá, že opětovně nelze dojít k jinému závěr, než k tomu, že se jednalo o fiktivní uzavření pracovního poměru, aniž by byla vykonávána obžalovaným jakákoliv práce, a to s jediným záměrem vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení na čemž se podíleli oba obžalovaní.
28. Pokud tedy uvedené společnosti zaměstnali nové zaměstnance na uvolněných pracovních pozicích, nabízí se otázka, proč tyto společnosti při deklarované náplni podnikání, opět nezaplnili uvolněnou pracovní pozici novým zaměstnancem, pokud jej na uvedenou pracovní pozici potřebovali, jak vypověděl obžalovaný [REDAKCE] K tomu soud dále uvádí, že následně při ukončení jednotlivých pracovních neschopností je pracovní poměr s jednotlivými zaměstnanci ukončen, což také podporuje závěr, že se jednalo o sjednání fiktivních pracovních poměrů, nikoliv o řádné a ekonomicky odůvodněné náborů jednotlivých zaměstnanců. Jiné zaměstnance než ty, kteří byli v pracovní neschopnosti a následně svůj pracovní poměr ukončili, společnosti neměly, což je ostatně doloženo i srovnáním na čl. 2233 až čl. 2235.
29. Dále soud hodnotil ve vztahu k předchozím argumentům i data nahlášení nástupů do zaměstnání u jednotlivých zaměstnanců tak, jak je obdržela PSSZ, byť jsou již uvedena u jednotlivých firem shora. Jak vyplývá z dokladů PSSZ (např. čl. 2236) došlo k nahlášení „Oznámení o nástupu do zaměstnání“, tedy doručení PSSZ, podpisu pracovní smlouvy a nástupu na pracovní neschopnost u níže uvedených zaměstnanců následovně:
- Obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] datce sjednání pracovní smlouvy dne 10. 10. 2012, uznána práce neschopnou dne 16. 10. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 31. 10. 2012. [REDAKCE] [REDAKCE]

- Obžalovaná [redacted] [redacted] datace sjednání pracovní smlouvy dne 1. 6. 2012, uznána práce neschopnou dne od 16. 2. 2012 do 17. 7. 2012, dále od 9. 10. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 31. 10. 2012. [redacted] [redacted]
- Obžalovaná [redacted] [redacted] datace sjednání pracovní smlouvy dne 1. 6. 2012, uznána práce neschopnou dne 8. 6. 2012, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 11. 7. 2012. [redacted] [redacted]
- Obžalovaná [redacted] [redacted] datace sjednání pracovní smlouvy dne 24. 6. 2013, uznána práce neschopnou dne 4. 7. 2013, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 9. 7. 2013. [redacted] [redacted]
- Obžalovaný [redacted] [redacted] datace sjednání pracovní smlouvy dne 1. 3. 2013, uznán práce neschopným dne 6. 3. 2013, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 22. 5. 2013. ([redacted])
- Obžalovaná [redacted] [redacted] datace sjednání pracovní smlouvy dne 12. 8. 2013, uznána práce neschopnou dne 19. 8. 2013, PSSZ obdržela tiskopis „Oznámení o nástupu do zaměstnání“ dne 22. 8. 2013. ([redacted])

30. Ke shora uvedenému soud uvádí, že povinnost přihlásit zaměstnance na příslušné správě sociálního zabezpečení je primární povinností zaměstnavatele, a je vymezena lhůtou osmi dnů od jejich nástupu do práce. Datace nástupu do práce je datován pracovní smlouvou. V kontextu všech shora uvedených argumentů, má soud za to, že není možné akceptovat postup shora uvedených firem, tedy že neoznámí vznik pracovního poměru příslušné správě sociálního zabezpečení, vyčká uznání pracovní neschopnosti příslušného zaměstnance a teprve poté doručí příslušné správě sociálního zabezpečení tiskopis oznámení vzniku pracovního poměru, což, jak jest shora uvedeno k provázanosti s ostatními důkazy, vede soud k závěru, že uvedené pracovní poměry tak jak jsou popsány v obžalobě, byly sjednávány právě za účelem neoprávněného čerpání nemocenských dávek. Ostatně tato skutečnost vyplývá i z konfrontace výpovědí obžalovaného [redacted] a svědkyně (účetní) [redacted]. Obžalovaný [redacted] vypověděl, že se stalo, že k úrazu došlo ještě předtím, než byl zaměstnanec oficiálně zaevidován, a to vzhledem k prodávám v evidenci na straně paní účetní. Evidenci nových zaměstnanců měla taktéž na starost paní účetní [redacted] on sám administrativu tohoto typu moc neřešil. Podklady k pracovním pozicím jí nastávající zaměstnanci nosili sami, nebo je házeli do poštovní schránky u její kanceláře. Naproti tomu svědkyně [redacted] vypověděla, že doklady nosil pan [redacted] osobně, případně je házel do schránky. Schránku vybírala pravidelně, pokud nebyla nemocná nebo na chalupě. Dokladům ze schránky se věnovala okamžitě od vyzvednutí. Osobně jednala pouze s ním. Pokud byly tyto formuláře doručeny včas, byli i zaměstnanci přihlášení včas. Pokud bylo doručeno se zpožděním, přihlášení bylo taktéž opožděné. Pan [redacted] formuláře nosil se zpožděním. Všechny podklady ohledně spolupráce si pan [redacted] odvezl, účetnictví si pan [redacted] taktéž odvezl. Pan [redacted] jí nikdy nevytýkal prodlení v plnění závazků. Její svědectví tak vyvrací obhajobu obžalovaného [redacted] v tom směru, že prodlení s přihlašování nových zaměstnanců bylo na straně účetní [redacted] a soudu tak uniká ta skutečnost, proč obžalovaný [redacted] se svědkyní spolupracoval, pokud byly prodlevy s přihlašování nových zaměstnanců na straně svědkyně [redacted].

31. Jakkoliv soud nechce zpochybňovat smluvní volnost v rámci pracovněprávních vztahů, tato volnost však musí být také odpovídající ekonomické kondici zaměstnavatele, schopnostem jednotlivých zaměstnanců a očividně se nevymyká obvyklé mzdě u jiných zaměstnavatelů za shodný druh práce, přičemž z provedeného dokazování je pro úvahy soudu o vině jednotlivých obžalovaných z žalovaného jednání nepochybně důkazů dostatek. Ve zkratce shrnuto, ze shora uvedeného vyplývá, že firmy [redacted] a [redacted] jako firmy ve své podstatě ekonomicky neaktivní, neměly dostatek finančních prostředků na to, aby mohly

vyplácet fiktivně sjednané mzdy, ve své podstatě všichni zaměstnanci, kteří nastoupili na uvedené pozice k těmto firmám okamžitě onemocní, je jim vystavená pracovní neschopnost, po jejím ukončení se na uvedené místo již nevrací, buď není obsazeno, nebo skončila roční podpůrná doba, plat byl nastaven nestandardně vysoko a je zcela zřejmé z provedeného dokazování, že tak bylo činěno pouze za účelem vylákání sociálních dávek.

32. Dále se soud v rámci pokynů Krajského soudu zabýval i předloženými listinnými důkazy, které při hlavním líčení předložil v rámci své obhajoby obžalovaný [REDAKCE], které mají podpořit jeho tvrzení o přínosu finančních prostředků do jednotlivých firem. Jak vyplývá ze smlouvy o zprostředkování (čl. 2575) mezi společnostmi [REDAKCE] a firmou [REDAKCE] ze dne 5.7.2013 byla firmě přislíbena provize ve výši 11 450 000 Kč, záloha provize 5 850 000 Kč, [REDAKCE] zemřel dne [REDAKCE] podpis na smlouvě o převodu obchodního podílu (čl. 2986) neodpovídá podpisu [REDAKCE] IČO neodpovídá, je přiděleno společnosti [REDAKCE]. Jak vyplývá ze smlouvy o zprostředkování (čl. 2589) mezi společnostmi [REDAKCE] a firmou [REDAKCE] ze dne 4.7.2013 byla firmě přislíbena provize ve výši 648 900 Kč, [REDAKCE] je pro soud nedostupný, IČO odpovídá společnosti [REDAKCE] nikoliv [REDAKCE]. Jak vyplývá ze smlouvy o zprostředkování (čl. 2587) mezi společnostmi [REDAKCE] a firmou [REDAKCE] ze dne 6.6.2013 byla firmě [REDAKCE] přislíbena záloha provize ve výši 900.000 Kč. Svědek [REDAKCE] před soudem uvedl, že smlouvu podepsal, ale nic neplatil, žádné peněžní plnění neproběhlo. Jak vyplývá ze smlouvy o zprostředkování (čl. 2591) mezi společnostmi [REDAKCE] a firmou [REDAKCE] byla firmě [REDAKCE] stanovena provize ve výši 1. 357.000 Kč. Svědek [REDAKCE] před soudem vypověděl, že je jediným [REDAKCE] a [REDAKCE] ve společnosti [REDAKCE]. Osobu [REDAKCE] zná, dodávají mu sportovní výživu do fitness centra v [REDAKCE] jednatelem je pouze on, [REDAKCE] určitě společnost [REDAKCE] nezastupoval, žádné pověření o zastupování neměl. Co se týká předložené smlouvy o zprostředkování na čl. 2591, vidí ji poprvé. Po zhodnocení shora uvedeného je zcela zřejmé, že žádné finanční plnění dokladované smlouvami firmě [REDAKCE] neproběhlo a navazuje tak na shora uvedené hodnocení, že firma [REDAKCE] neměla dostatek finančních prostředků, předkládané listiny jsou pouze fiktivní a k rozhodnému období 1. 1. 2013 až 31. 12. 2013, uvedená společnost [REDAKCE] vykazuje daňovou ztrátu ve výši 531 393 Kč, což je v příkrém rozporu s deklarovanými příjmy společnosti a od toho se odvíjející výši platu obžalovaného [REDAKCE].

33. Ve zkratce shrnuto, ze shora uvedeného vyplývá, že firma [REDAKCE] jako firma ve své podstatě ekonomicky neaktivní, neměla dostatek finančních prostředků na to, aby mohla vyplácet fiktivně sjednanou mzdu obžalovaného [REDAKCE] a za tímto účelem ji sjednala obžalovaná [REDAKCE].

34. K žalovanému jednání pod IV., body 1. až 4. se podává následující. Ze zpráv OSSZ (čl. 1320) vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] byla ve společnosti [REDAKCE] zaměstnána v době od 1.9.2014 do 30.6.2015. Nikdy nebyla vedena u ČSSZ jako zaměstnanec společnosti [REDAKCE]. Při sjednávání úvěrových smluv pod body 1. – 12. obžalovaná záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, neboť uváděla, že je od 3. 6. 2013 zaměstnána ve společnosti [REDAKCE], s průměrnými měsíčními příjmy ve výši od 25.700 Kč až 27.150,- Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.700 Kč. Z uvedeného soud dovozuje skutečnost, že obžalovaná [REDAKCE] nebyla v předmetné době zaměstnankyní společnosti [REDAKCE] a v rámci žádostí o úvěr uváděla obžalovaná skutečnosti o svém příjmu v rozporu s tím, jaké ve skutečnosti její příjmy byly včetně zaměstnavatele, čímž společně se spoluobžalovaným [REDAKCE] poskytovali nepravdivé údaje potřebné pro sjednání úvěrů, které byly (již odsonzené) [REDAKCE] poskytovány.

35. Proto okresní soud dokazování v této části uzavřel tak, že obžalovaný [REDAKCE] jednáním popsaným ve skutkové větě rozsudku pod IV., body 1. až 4. při sjednání úvěrových smluv (*již odsouzené [REDAKCE] [REDAKCE] umožnil uvedení nepravdivých údajů (nepravdivé potvrzení o zaměstnání)*) a způsobil tak větší škodu, škodu ve výši nejméně 417 857,- Kč, která byla následně uhrazena (tedy škodu dosahující částky nejméně 100 000 Kč podle § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku). Jednání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] bylo konkrétně kvalifikováno jako přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Objektem trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 trestního zákoníku je cizí majetek, přičemž trestněprávní ochrana se poskytuje majetkovým právům a vztahům v užším rozsahu sjednávání úvěrových smluv, jakož i jejich účelovému určení, a proto v konečném důsledku chrání i cizí majetek v oblasti úvěrování. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedeného trestného činu, neboť při sjednávání úvěrových smluv umožnil (*již odsouzené [REDAKCE] [REDAKCE] uvedení zcela nepravdivých údajů, tedy údajů o pracovní smlouvě, jejichž obsah vůbec neodpovídal skutečnému stavu. Jednání se obžalovaný dopustil úmyslně, neboť jiná forma zavinění s ohledem na způsob zjištěného jednání obžalovaného ani nepřichází v úvahu.*
36. K bodu V. tohoto rozsudku soud při uznání viny obžalované zejména odkazuje výpověď obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] kdy obžalovaná vypovídala ke vzniku svého pracovního poměru, jeho průběhu a následnému úrazu. Popřela jakékoliv nestandardní postupy jak v jeho sjednání, průběhu a ukončení. Nicméně z listinných důkazů vyplývá, že dne 1. 7. 2014 v České Lípě na pobočce [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] požádala uvedenou banku o poskytnutí úvěru v částce 400.000 Kč, přičemž v žádosti záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když v žádosti uvedla, že je zaměstnána na pracovní pozici [REDAKCE] respektive [REDAKCE] ve společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] s průměrným čistým měsíčním příjmem za 3 měsíce 50.000 Kč. Nicméně pro posouzení viny obžalované pro uvedený skutek je skutečnost, že bance při žádosti o poskytnutí předmětného úvěru neuvvedla, že je od 17. 1. 2014 v pracovní neschopnosti, tudíž její faktický příjem odpovídá pouze výši vyplácených měsíčních nemocenských dávek a je tak v rozporu s uvedenými skutečnostmi v žádosti o poskytnutí úvěru.
37. Soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že vina jednotlivých obžalovaných, tak jak je soud argumentačně shrnul pod body 14. až 36. je na základě výše uvedených provedených důkazů zcela prokázána. Obžalovaní se k věci v rámci podané obžaloby nedoznali, jsou však jednoznačně usvědčováni jednotlivými listinnými důkazy a znaleckým posudkem při zachování shora uvedené argumentace.
38. Na základě těchto skutkových zjištění je třeba **právně kvalifikovat** prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 je ochrana majetku a majetkových práv, přičemž ochrana se poskytuje bez ohledu na druh a formu vlastnictví. Pachatelem uvedeného trestného činu může být fyzická i právnická osoba a z hlediska zavinění je třeba úmyslu. Uvedením v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Vůči jednotlivým obžalovaným je soud hodnotil následovně.

39. [REDACTED]

pod bodem I/3

společným jednáním společně s obžalovaným [REDACTED] sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, respektive škodu ve výši 368.508 Kč, čímž spáchala přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDACTED] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

40. [REDACTED]

pod body I/1-6. II/1-4, III.:

společným pokračujícím jednáním sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, respektive škodu ve výši 2.158.978,- Kč, čímž spáchal pokračující zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se značnou škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč a tohoto jednání se dopustil v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušil tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaný chtěl společně s dalšími obžalovanými porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalovaného shledal úmyslné zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

pod bodem IV/1.-4.:

umožnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že při sjednávání úvěrové smlouvy uvede nepravdivé údaje a způsobí takovým činem větší škodu, čímž spáchal pokračující přečin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku spáchaný ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, přičemž škoda nevznikla, jelikož byla následně uhrazena z jiného poskytnutého úvěru. Objektem trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 trestního zákoníku je cizí majetek, přičemž trestněprávní ochrana se poskytuje majetkovým právům a vztahům v užším rozsahu sjednávání úvěrových smluv, jakož i jejich účelovému určení, a proto v konečném důsledku chrání i cizí majetek v oblasti úvěrování. Obžalovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedeného trestného činu, neboť při sjednávání úvěrových smluv uváděl zcela nepravdivé údaje o příjmu ze zaměstnání [REDACTED] (jejíž věc byla pravomocně skončena), tedy údaje, jejichž obsah vůbec neodpovídal skutečnému stavu, neboť se jednalo o smyšlené a fiktivní pracovní vztahy. Jednání se obžalovaný [REDACTED] dopustil úmyslně, neboť jiná forma zavinění s ohledem na způsob zjištěného jednání obžalovaného ani nepřichází v úvahu, tedy soud na straně obžalovaného shledal úmyslné zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

41. [REDACTED]

pod bodem I/6.

společným jednáním společně s obžalovaným [REDACTED] sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, dílem se dopustila jednání, které

bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku větší škodu, čímž spáchala škodu ve výši nejméně 24.853 Kč, úmysl směřoval ke způsobení škody ve výši 193.682 Kč, čímž spáchala přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

pod bodem V.:

při sjednávání úvěrové smlouvy uvedla nepravdivé údaje a způsobila takovým činem větší škodu, přičemž její jednání spočívalo v tom, že při sjednávání úvěrové smlouvy uvedla nepravdivé údaje a způsobila takovým činem větší škodu, čímž spáchala přečin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku, přičemž škoda nevznikla, jelikož byla následně uhrazena. Objektem trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 trestního zákoníku je cizí majetek, přičemž trestněprávní ochrana se poskytuje majetkovým právům a vztahům v užším rozsahu sjednávání úvěrových smluv, jakož i jejich účelovému určení, a proto v konečném důsledku chrání i cizí majetek v oblasti úvěrování. Obžalovaná svým jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedeného trestného činu, neboť při sjednávání úvěrových smluv uváděla nepravdivé údaje o příjmu ze zaměstnání, tedy údaje, jejichž obsah vůbec neodpovídal skutečnému stavu, neboť se jednalo o smyšlené a fiktivní pracovní vztahy, které sjednala s obžalovaným [REDAKCE]. Jednání se obžalovaná dopustila úmyslně, neboť jiná forma zavinění s ohledem na způsob zjištěného jednání obžalované ani nepřichází v úvahu, tedy soud na straně obžalované shledal úmyslné zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

42. [REDAKCE] [REDAKCE]

pod bodem I./5.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, respektive škodu ve výši 163.367 Kč, čímž spáchala přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

43. [REDAKCE] [REDAKCE]

pod bodem III.

K osobě obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]) a způsobené výši škody je potřeba uvést následující. Od 1. října 2020 došlo ke změně § 138 odst. 1 trestního zákoníku v němž se změnila hranice jednotlivých kategorií (rozsahu) škod způsobených trestným činem tak,

že se částky jednotlivých kategorií zdvojnásobily. Škodou nikoli nepatrnou se dnes rozumí škoda dosahující částky nejméně 10.000,- Kč (dříve 5.000,- Kč), škodou nikoli malou škoda dosahující částky nejméně 50.000,- Kč (dříve 25.000,- Kč), větší škodou škoda dosahující částky nejméně 100.000,- Kč (dříve 50.000,- Kč). U trestných činů, jejichž znakem je určitá výše škody, tak s účinností od 1. října 2020 došlo k posunutí hranice trestnosti in favorem delikventů. Některá jednání jsou trestná mírněji, neboť vyšší kategorie škod jsou tzv. zvláště přitěžujícími okolnostmi (okolnostmi podmiňujícími použití vyšší trestní sazby), jež jsou znakem kvalifikovaných skutkových podstat. V trestních věcech dosud pravomocně neskončených se použije pravidlo, podle něž se postupuje podle pozdějšího zákona tehdy, je-li to pro pachatele příznivější (srov. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 TZ). Tato skutečnost se vztahuje i na právní kvalifikaci jednání obžalované [REDAKCE]. Jelikož byla obžalována pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se způsobenou škodou ve výši 58 401,- Kč, a následně uznána vinnou po shora uvedené změně po 1. říjnu 2020, čímž došlo ke změně u větší škody – původně 50 000,- Kč na nyníšších 100 000,- Kč. Proto ve smyslu § 2 odst. 1 (*trestnost činu a doba jeho páčání*) kdy trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, soud překvalifikoval žalovaný skutek podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku na přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku s trestní sazbou až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci.

Obžalovaná tedy společným jednáním s [REDAKCE] [REDAKCE] sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu, nikoliv nepatrnou, respektive škodu ve výši 58.401 Kč. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se škodou nepatrnou rozumí škoda dosahující částky nejméně 10. 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

44. [REDAKCE] [REDAKCE]

pod bodem II/3.:

společným jednáním sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, respektive škodu ve výši 239.025 Kč, čímž spáchal přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustil v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušil tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaný chtěl společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalovaného shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

45. [REDAKCE] [REDAKCE]

pod bodem I/2.:

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, respektive škodu ve výši 204.757 Kč, čímž spáchala přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního

zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

46. [REDAKCE] [REDAKCE]
pod bodem II/2,
společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu, respektive škodu ve výši 158.460 Kč, čímž spáchala přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Objektem trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku je ochrana cizího majetku proti podvodnému jednání. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a tohoto jednání se dopustila v úmyslu přímém podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušila tak zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv, neboť obžalovaná chtěla společně s obžalovaným [REDAKCE] porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a také ho porušili, soud tak jak jest shora uvedeno, na straně obžalované shledal úmyslné zavinění podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

47. Při úvahách o druhu a výši trestu soud hodnotil veškeré okolnosti uvedené v příslušných pasážích trestního zákoníku ve vztahu k jednotlivým obžalovaným následovně. Při své úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel u jednotlivých obžalovaných z povahy a závažnosti spáchaného jednání, způsobené škody, případně počtu dílčích útoků i všech souvisejících okolností, včetně polehčujících či přitěžujících skutečností.

48. Obžalovaná [REDAKCE] [REDAKCE] se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud proto dospěl k závěru, že obžalované lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namísto uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.

49. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] se k věci nedoznal, nesvědčí mu žádná polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 41 trestního zákoníku. Naopak v neprospěch obžalovaného musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchal popsany zločin s rozmyslem a přitěžuje mu tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně a dále mu přitěžuje okolnost ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku, neboť spáchal více trestných činů. Z provedeného dokazování a hodnocení důkazů také vyplývá, že to byl právě obžalovaný [REDAKCE] kdo celou trestnou činnost organizoval. Soud přesto dospěl k závěru, že obžalovanému lze ještě výjimečně uložit trest podmíněně odložený za stanovení přiměřené zkušební doby. Jako přiměřený byl proto obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně

odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 48 měsíců, přičemž takto zvolený trest má obžalovaného odvrátit od páčání další trestné činnosti.

50. Obžalovaná [REDAKCE] se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně a dále jí přitěžuje okolnost ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku, neboť spáchala více trestných činů. Soud dospěl k závěru, že obžalované lze uložit ještě trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.
51. Obžalovaná [REDAKCE] se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud proto dospěl k závěru, že obžalované lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.
52. Obžalovaná [REDAKCE] se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud při rozhodování o trestu tak dospěl k závěru, že obžalované lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 18 měsíců.
53. Obžalovaný [REDAKCE] se k věci nedoznal, obžalovanému nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalovaného hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedl řádný život. Naopak v neprospěch obžalovaného musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchal popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud proto dospěl k závěru, že obžalovanému [REDAKCE] lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaný není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl

proto obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.

54. Obžalovaná ■■■■■ se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud při rozhodování o trestu tak dospěl k závěru, že obžalované lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.
55. Obžalovaná ■■■■■ se k věci nedoznala, obžalované nelze přičíst polehčující okolnost doznání. Soud však jako polehčující okolnost na straně obžalované hodnotil ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Naopak v neprospěch obžalované musel soud hodnotit, že posuzovaným jednáním spáchala popsany přečin s rozmyslem a přitěžuje jí tak okolnost ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně. Soud při rozhodování o trestu tak dospěl k závěru, že obžalované lze uložit trest podmíněně odložený, a to zejména jako trest výchovný, neboť obžalovaná není osobou s vyšší mírou trestněprávního narušení a je tak namístě uložit trest alternativní, jak jest shora uvedeno. Jako přiměřený byl proto obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a byla stanovena zkušební doba ve výměře 24 měsíců.
56. V rámci adhezního řízení se soud zabýval uplatněným nárokem na náhradu škody. Okresním soudem bylo zjištěno, že poškozená Česká republika, zastoupená Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČO: 00006963, se sídlem Praha 8, Trojská 1997/13 A se přihlásila v rámci trestního řízení proti jednotlivým obžalovaným s nárokem na náhradu škody podle výše neoprávněně čerpaných návek ve vztahu k popisu skutků jednotlivých obžalovaných. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu, jestliže byl nárok včas uplatněn ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu. Nebrání-li tomu zákonná překážka soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody, jestliže je výše škody součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena. Všichni obžalovaní byli soudem uznáni vinnými ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, kdy součástí popisu skutku je vyčíslení výše způsobené škody jako kvalifikačního znaku daného trestného činu. Poškozená Česká republika, zastoupená Pražskou správou sociálního zabezpečení se řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody vůči jednotlivým obžalovaným připojila k trestnímu řízení. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaní způsobili jinému majetkovou škodu, výše škody je součástí popisu skutku a nebyla uhrazena, dále vyplynula z provedeného dokazování, je doložena listinami a poškozená se řádně a včas připojila. Vina obžalovaných byla jednoznačně prokázána, a proto bylo o nároku na náhradu škody rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku o náhradě škody.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 11. dubna 2024

JUDr. Mgr. Pavel Kříž v.r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 5. prosince 2024 v trestní věci

obžalovaných:

o odvolání obžalované [redacted] a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 11.4.2024, č.j. 3 T 10/2018-3127,

takto:

Podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu se napadený rozsudek ohledně obžalované [redacted] zrušuje v celém rozsahu a podle § 223 odst. 1 písm. a) tr. řádu z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu se zastavuje trestní stíhání obžalované [redacted] pro skutek že

společně s další osobou nejprve dne 8.7.2013 v [redacted] obžalovaná [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se ona další osoba měla stát [redacted] společnosti s nástupní mzdou ve výši 275.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fiktivní pracovní poměr a ona další osoba neměla pro uvedenou společnost činnost obchodního ředitele ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být vyplácena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, kdy v souladu s tímto záměrem bylo oné další osobě dne 19.7.2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo za období trvání pracovní neschopnosti od 19.7.2013 do 2.8.2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění, které byly vypláceny dílem souběžně, celkem 58.451 Kč, přičemž konec podpůrní doby výplaty nemocenských dávek byl vypočten k 2.8.2014 a pracovní poměr mezi onou další osobou a společností byl dne 11.8.2014 ukončen, čímž obžalování [redacted] a ona další Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

osoba způsobilá České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 58.401 Kč,

čímž měla spáchat přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku

neboť je trestní stíhání nepřípustné z důvodu promlčení trestní odpovědnosti.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [REDAKCE] soudem prvního stupně pro jednání, uvedené ve výrokové části tohoto usnesení (bod III. výrokové části napadeného rozsudku), uznána vinnou ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, a byl jí uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců, se stanovením zkušební doby v trvání 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla dále soudem prvního stupně obžalované [REDAKCE] uložena povinnost společně a nerozdílně s obžalovaným [REDAKCE] nahradit poškozené České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, škodu ve výši 58.401 Kč.
2. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná [REDAKCE] prostřednictvím svého obhájce odvolání, v němž mimo jiné namítla, že její trestní stíhání po změně právní kvalifikace skutku z přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku na přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku v souvislosti se změnou koncepce trestního zákoníku stran určení výše větší škody ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 tr. zákoníku by mělo být promlčeno, neboť dle § 34 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku se se stíhaným trestným činem pojí 3 letá promlčecí doba (za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku. Promlčecí doba nebyla od vyhlášení předchozího odsuzujícího rozsudku ze strany soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2727, nikterak přerušena či stavěna. Ve světle změny právní kvalifikace skutku ve prospěch obžalované měla být trestnost jejího jednání poměřena testem přípustnosti ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku a § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu. V této souvislosti pak obžalovaná namítla, že soud prvního stupně se testem přípustnosti jejího trestního stíhání po 10.12.2023 nikterak nezabýval, ač to namítla nejmeně v závěrečném návrhu před vyhlášením napadeného rozsudku, čímž opětovně soud prvního stupně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dále pak namítala i nesprávné skutkové závěry soudu prvního stupně ve vztahu ke své osobě, které měly vést soud prvního stupně ke zproštění obžalované obžaloby.
3. Proti tomuto rozsudku podala ve prospěch obžalované [REDAKCE] odvolání rovněž státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě (dále jen státní zástupkyně). Státní zástupkyně shrnula, že obžalovaná [REDAKCE] byla stíhána pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, když svým jednáním měla způsobit škodu 58.401 Kč. Po 1.10.2020 však došlo k novelizaci § 138 trestního zákoníku stran výše jednotlivých hranic škod, načež bylo možno na jednání obžalovaného [REDAKCE] nahlížet toliko optikou přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku. Soud prvního stupně ve věci vyhlásil odsuzující rozsudek dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628, jímž obžalovanou [REDAKCE] uznal vinnou ze spáchání toliko přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku při zohlednění změny hmotněprávní úpravy stran stanovení výše škody. Usnesením odvolacího soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727, byl odsuzující rozsudek ve vztahu k obžalované [REDAKCE] zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dále státní zástupkyně uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

promlčecí doba u přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku je dle § 34 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku 3 letá, a podle § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku se přerušuje vyhlášením odsuzujícího rozsudku pro stíhaný trestný čin. V mezidobí od vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně dne 10.12.2020 do doby vyhlášení nyní posuzovaného odsuzujícího rozsudku ze dne 11.4.2024 nebylo v řízení zjištěno, že by nějaká skutečnost přerušovala či stavěla běh promlčecí doby, a proto se státní zástupkyně ztotožnila s námitkou obhajoby, že trestní stíhání obžalované [REDAKCE] je ve věci promlčeno.

4. Na úvod musí krajský soud konstatovat, že se danou věcí zabývá již opakovaně, neboť jednak z podnětu odvolání státní zástupkyně zrušil usnesením ze dne 15.10.2019, č.j. 55 To 249/2019-2172, rozsudek soudu prvního stupně ze dne 5.2.2019, č.j. 3 T 10/2018-2121, jímž byla obžalovaná [REDAKCE] zproštěna obžaloby podané pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, a jednak z podnětu odvolání obžalované [REDAKCE] a státní zástupkyně krajský soud zrušil usnesením ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727, i ve věci druhý vydaný rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628, jímž byla obžalovaná [REDAKCE] naopak uznána vinnou ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku a byl jí uložen podmíněný trest odnětí svobody a poškozená Česká republika, zastoupená Pražskou správou sociálního zabezpečení byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve stručnosti lze konstatovat, že důvodem zrušujících rozhodnutí odvolacího soudu byly vady soudu prvního stupně ohledně nedostatečně objasněného skutkového stavu věci ve vztahu k užití právní kvalifikaci či selektivní způsob hodnocení provedených důkazních prostředků, který neodpovídal limitům ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a činil meritorní rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumatelným.
5. Krajský soud z podnětu řádně a včas podaných odvolání opětovně ve věci přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku týkajících se obžalované [REDAKCE] přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
6. Pokud se týká řízení, které vynesení napadeného rozhodnutí předcházelo, musí krajský soud konstatovat, že ve věci nebylo zjištěno žádného takového pochybení, které by mohlo mít vliv na objasnění věci. Na druhou stranu se však soudu prvního stupně dopustil pochybení, které má vliv na požadavek zákonnosti vedení trestního řízení vůči obžalované [REDAKCE]. S ohledem na změnu právní kvalifikace ve prospěch obžalované, jež nemůže být s ohledem na zásadu zákazu reformace in peius žádným způsobem pro absenci odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalované ve věci revokována, je nutno konstatovat, že řízení předcházející vyhlášení odsuzujícího rozsudku nebylo bezvadné v tom smyslu, že by na jeho podkladě mohl být soudem prvního stupně vyhlášen rozsudek, natož tak odsuzující. Krajský soud se v podstatě musel ztotožnit s námitkou obžalované a státní zástupkyně, že soud prvního stupně před vyhlášením napadeného rozsudku nepodrobil řízení testu přípustnosti a zákonnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu s odkazem na § 34 tr. zákoníku.
7. Podle § 34 odst. 1 písm. d), e) tr. zákoníku trestní odpovědnost za trestný čin zaniká uplynutím promlčecí doby, jež čin **pět let**, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně tři léta (přečin podvodu podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku), a u ostatních trestných činů **tři léta** (přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku). V této souvislosti je podstatné, že trestní stíhání bylo až do novely trestního zákoníku provedené zákonem č. 333/2020 Sb., účinným ke dni 1.10.2020, vedeno vůči obžalované [REDAKCE] pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku (viz usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba a zprošťující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 5.2.2019), neboť jí bylo kladeno za vinu

způsobení škody 58.401 Kč, tedy škody větší, za níž byla považována podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku účinného do 309.2020 škoda ve výši nejméně 50.000 Kč. Po 1.10.2020 však na jednání obžalované mohlo být nahlíženo toliko optikou přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, neboť za škodu větší se podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku nově považuje škoda ve výši nejméně 100.000 Kč. Od 1.10.2020 tak nově na posouzení přípustnosti trestního stíhání obžalované [REDAKCE] muselo být nahlíženo ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, neboť za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku lze jeho pachateli uložit trest odnětí svobody až na 2 léta. Promlčecí doba mezi jednotlivými úkony směřujícími k uplatnění institutů trestněprávní politiky činila stran stíhaného jednání obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] toliko 3 léta.

8. Z obsahu přezkoumávaného spisu pak vyplývá, že soud prvního stupně se v tomto směru opomněl zabývat otázkou, zda při změně právní kvalifikace skutku ve prospěch obžalované [REDAKCE] je její trestní stíhání přípustné s ohledem na institut promlčení trestněprávní odpovědnosti. Obžalované [REDAKCE] bylo kladeno za vinnu, že se stíhaného jednání měla dopustit dne 8.7.2013, když s obžalovaným [REDAKCE] měla uzavřít fiktivní pracovní smlouvu, která se měla stát podkladem pro účast obžalovaného [REDAKCE] na nemocenském pojištění a následné čerpání dávek nemocenské z důvodu úrazu. Soud prvního stupně se tak měl prioritně zabývat otázkou, zda ode dne 8.7.2013 do okamžiku vyhlášení napadeného odsuzujícího rozsudku, tedy do dne 11.4.2024, nastala některá z událostí uvedená v ustanovení § 34 odst. 3 tr. zákoníku, která by bránila běhu promlčecí doby, nebo zda byly ve tříleté promlčecí době učiněny úkony taxativně uvedené v ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku (zahájení trestního stíhání pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následující vzetí do vazby, vydání příkazu k zatčení, podání žádosti o zajištění vyžádání osoby z cizího státu, vydání evropského zatýkacího rozkazu, podání obžaloby, návrhu na schválení dohody o vinně a trestu, návrhu na potrestání, vyhlášení odsuzujícího rozsudku pro tento trestný čin nebo doručení trestního příkazu pro takový trestný čin obviněnému), či obžalovaná ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku spáchala v promlčecí době trestný čin nový, na který trestní zákon stanoví trest stejný nebo přísnější, a to vše za účelem závěru o případném přerušení běhu promlčecí doby, neboť jen v případě přerušení běhu promlčecí doby může ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 tr. zákoníku začít plynout promlčecí doba nová.
9. Za situace, kdy tak soud prvního stupně neučinil, když se danou problematikou v odůvodnění napadeného rozsudku nezabýval, musel krajský soud k námitkám obžalované učiněným jak před vyhlášením napadeného rozsudku, tak v podaném odvolání, a k námitkám státní zástupkyně učiněným až v podaném odvolání, poměřit trestní stíhání obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] vzhledem ke změně právní kvalifikace skutku, testem přípustnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu, neboť trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, je-li trestní stíhání promlčeno. Krajský soud musí v této souvislosti uvést, že ke změně právní kvalifikace skutku došlo ze strany soudu prvního stupně až v souvislosti se shora uvedenou novelou trestního zákoníku účinnou od 1.10.2020, a to v souvislosti s vyhlášením prvního odsuzujícího rozsudku ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628. Až v souvislosti s těmito skutečnostmi bylo třeba nově jednání obžalované poměřovat ve vztahu k institutu promlčení dle ustanovení § 34 tr. zákoníku. Jak bylo shora uvedeno, obžalovaná [REDAKCE] měla stíhaný skutek dokonat ke dni 8.7.2013. Usnesení o zahájení trestního stíhání obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] bylo obžalované doručeno dne 28.1.2016, obžaloba byla ve věci podána dne 30.1.2018, první odsuzující rozsudek obžalované [REDAKCE] byl soudem prvního stupně vyhlášen dne 10.12.2020 a nyní posuzovaný odsuzující rozsudek byl soudem prvního stupně vyhlášen až dne 11.4.2024. Z uvedeného vyplývá, že odsuzující rozsudky ve vztahu k

obžalované [REDAKCE] nebyly soudem prvního stupně vyhlášeny v 3 leté promlčecí době (od 11.12.2020 do 10.12.2023), v této době nebyl soudem prvního stupně učiněn ani žádný jiný úkon vymezený v ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, který by přerušil běh promlčecí doby. Z obsahu spisu nevyplývá, že by v době, kdy měl být stíhaný skutek dokonán, do vyhlášení napadeného rozsudku k události presumované ustanovením § 34 odst. 3 tr. zákoníku, s nímž zákonodárce spojuje stavení běhu promlčecí doby. Krajský soud tak ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku zkoumal, zda obžalovaná [REDAKCE] spáchala po 8.7.2013, zejména pak v době od 10.12.2020 do 11.4.2024 přinejmenším stejně závažnou trestnou činnost. Z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] nemá v opise rejstříku trestů žádný záznam. Ostatně ani státní zástupkyně v podaném odvolání nenamítala, že by obžalovaná [REDAKCE] čelila nějakému dalšímu trestnímu stíhání. Z centrální evidence stíhaných osob vyžádané krajským soudem ke dni 5.12.2024 vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] nemá kromě nyní projednávané věci veden záznam pro trestní stíhání v jiné věci. Na podkladě všech shora uvedených skutečností lze bezpečně uzavřít, že v rozhodné době po spáchání žalovaného skutku, zejména pak v mezidobí mezi vyhlášením odsuzujících rozsudků soudu prvního stupně ve dnech 10.12.2020 (odsuzující rozsudek pod č.j. 3 T 10/2018-2628) a 11.4.2024 (odsuzující rozsudek pod č.j. 3 T 10/2018-3127), nenastala žádná taková událost zákonodárcem presumovaná v ustanovení § 34 odst. 3, odst. 4 tr. zákoníku, která by stavěla či přerušila běh 3 leté promlčecí doby. Promlčecí doba v případě obžalované [REDAKCE] uplynula dne 10.12.2023, tedy 3 roky po vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628. Zjednodušeně řečeno, po dobu, kdy bylo na jednání obžalované [REDAKCE] nahlíženo jako na přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, který se pojí s 5-ti letou promlčecí dobou, docházelo průběžně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku k přetrhávání běhu promlčecí doby jednotlivými procesními úkony ve věci (usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba). Ovšem za situace, kdy soud prvního stupně jednání kladené obžalované [REDAKCE] po novele trestního zákoníku č. 333/2020 Sb., účinné ke dni 1.10.2020, za vinu právně kvalifikoval odlišně, a to jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, se kritéria pro posouzení okolnosti promlčení změnila tak, že jednotlivé procesní úkony vedoucí k přetržení promlčecí doby musely být učiněny ve lhůtě 3 let. Tento požadavek však nebyl naplněn ve vztahu k době uplynulé od okamžiku vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku ze dne 10.12.2020 ze strany soudu prvního stupně ve věci, který byl ve vztahu k obžalované [REDAKCE] zrušen odvolacím soudem, do doby vyhlášení nyní posuzovaného rozsudku ze dne 11.4.2024, neboť odsuzující rozsudek ve vztahu k obžalované [REDAKCE] nebyl vyhlášen do 10.12.2023. Trestní stíhání obžalované [REDAKCE] tak bylo od 11.12.2023 pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku nepřístupné z důvodu jeho promlčení. Na tuto skutečnost měl již soud prvního stupně reagovat ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu zastavením trestního stíhání obžalované [REDAKCE] neboť v takovém případě bylo nepřipustné pokračovat v jejím trestním stíhání. Tuto skutečnost však soud prvního stupně opomněl při závěru o vině obžalované [REDAKCE] a při právním posouzení jejího jednání zohlednit, ač tak měl k námitkám obžalované vzneseným před vyhlášením napadeného rozsudku učinit. Soud prvního stupně v tomto směru zcela oslyšel obhajobu obžalované [REDAKCE] neboť se se vznesenou relevantní námitkou promlčení její trestní odpovědnosti v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal.

10. Z těchto důvodů ve smyslu ustanovení § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu krajskému soudu nezbylo, než toto pochybení soudu prvního stupně zhojit prostřednictvím zrušení napadeného rozsudku a zastavení trestního stíhání. Přitom ze shora uvedeného vyplývá, že okolnost pro zastavení trestního stíhání obžalované [REDAKCE] nastala již v době řízení před

soudem prvního stupně, proto ve věci nebyly splněny předpoklady, aby krajský soud postupoval v intencích ustanovení § 257 odst. 2, odst. 3 tr. řádu

Poučení :

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaná a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaná může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalované, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalované. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 05.12.2024

Mgr. Lukáš Korpas, v.r.
předseda senátu

Martina
Andraši

Digitálně
podepsal Martina
Andraši
Datum:
2025.02.05
13:24:38 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. ledna 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Korpase a soudců JUDr. Jitky Tomsové a JUDr. Blanky Škrétové v trestní věci

obžalovaných:

o odvolání **státní zástupkyně** Okresního státního zastupitelství v České Lípě a **obžalovaných** [redacted] proti rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 28.4.2022, č.j. 1 T 112/2021-381,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ohledně **obžalovaných** [redacted]

a

I.

podle § 259 odst. 1 tr. řádu se **věc** ohledně obžalovaných [REDACTED] a obžalovaného [REDACTED] stran skutku pod bodem IV. napadeného rozsudku v rozsahu zrušení **vrací** soudu prvního stupně **k novému projednání a rozhodnutí**.

II.

podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že se podle § 223 odst. 1 písm. a) tr. řádu z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu **zastavuje** trestní stíhání **obžalované** [REDACTED] pro skutek že

due 1.7.2014 v České Lípě na pobočce [REDACTED], požádala uvedenou banku o poskytnutí úvěru - konsolidace půjček na částku 400.000 Kč, přičemž v žádosti záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když v žádosti uvedla, že je zaměstnána na [REDACTED] ve společnosti [REDACTED] s průměrným čistým měsíčním příjmem za 3 měsíce 50.000 Kč, ačkoliv uvedeného příjmu nedosahovala a poslední 3 měsíce žádnou mzdu nepobírala, kdy se jednalo o fingoovaný pracovní poměr se záměrem pouze vylákat nemocenské dávky, kdy společnost [REDACTED] její žádost téhož dne schválila a uzavřela s ní Smlouvu o úvěru č. [REDACTED] na základě níž jí vyplatila celkovou výši úvěru 400.000 Kč s měsíční splátkou 7.341,12 Kč a splatností úvěru 20.7.2022, přičemž úvěr obžalovaná už platila, a společnosti [REDACTED], IČ: [REDACTED] se sídlem [REDACTED] tak škoda nevznikla,

čímž měla **spáchat** přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku,

neboť je trestní stíhání nepřipustné z důvodu **promlčení trestní odpovědnosti**.

III.

podle § 259 odst. 3 tr. řádu se dále **nově rozhoduje** tak, že se obžalovaní:

1.

2.

3.

4.

5.

uznávají vinnými, že

1/ již odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted]

v přesně nezjištěné době v červnu 2012 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl pověřen [redacted] odsouzenou [redacted] k jednání za společnost [redacted] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 1. 6. 2012, a dle které se odsouzená [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted], s nástupní mzdou ve výši 57.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a odsouzená [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba věděli o zdravotních potížích odsouzené [redacted] pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně již odsouzené [redacted] bylo ke dni 8. 6. 2012 vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 29. 6. 2012 do 22. 6. 2013 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 262.896 Kč, přičemž ihned po uplynutí podpůrné doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi odsouzenou [redacted] a společností [redacted] ukončen, čímž odsouzená [redacted] a obžalovaný [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 262.896 Kč,

2/ obžalovaní [redacted] a [redacted]

nejprve v přesně nezjištěné době v září nebo říjnu 2012 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl pověřen [redacted] odsouzenou [redacted], k jednání za společnost [redacted] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou však datovali ke dni 1. 6. 2012 a dle které se obžalovaná [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted], s nástupní mzdou ve výši 40.000,- Kč, ačkoli již od 16. 2. 2012 do 17. 7. 2012 byla obžalovaná [redacted] v pracovní neschopnosti z důvodu pracovního úrazu u jiného zaměstnavatele, navíc se v případě pracovního poměru u společnosti [redacted], jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba obžalovaní věděli o zdravotních potížích obžalované [redacted] pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně obžalované [redacted] bylo ke dni 9. 10. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kdy tato dočasná pracovní neschopnost byla ukončena dne 27. 3. 2013 a bezprostředně poté jí byla na základě fingovaného pracovního poměru u společnosti [redacted] v období od 28. 3. 2013 do 9. 10. 2013 vyplácena peněžítá pomoc v [redacted] a krátce po skončení [redacted] jí bylo dne 23. 10. 2013 vystaveno [redacted] další potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti č. [redacted] pro úraz [redacted] na základě čehož jí bylo v období od 30. 10. 2012 do 18. 9. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v [redacted] neoprávněně celkem 204.757 Kč, čímž obžalovaní [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 204.757 Kč,

3/ obžalovaný [REDAKCE] spolu s další osobou

v přesně nezjištěné době v říjnu 2012 v [REDAKCE], kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] odsouzenou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 10.10.2012, dle které se měla další osoba stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 60.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a tato další osoba neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba věděli o zdravotních potížích této další osoby, pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně bylo této další osobě ke dni 16. 10. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti z důvodu [REDAKCE] na základě kterého jí bylo v období od 6. 11. 2012 do 15. 1. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v [REDAKCE] celkem 368.508 Kč, přičemž krátce po skončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi touto další osobou a společností [REDAKCE] ukončen, a takto obžalovaný [REDAKCE] s touto další osobou způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 368.508 Kč,

4/ již odsouzený [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době v listopadu 2012 v [REDAKCE], kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] odsouzenou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 5. 11. 2012 dle které se odsouzený [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 70.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a odsouzený [REDAKCE] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru oba věděli o zdravotních potížích již odsouzeného [REDAKCE] pro které nebude schopen vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně již odsouzenému [REDAKCE] bylo ke dni 16. 11. 2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, která byla později prodloužena [REDAKCE] na základě čehož mu bylo v období od 7. 12. 2012 do 17. 2. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 306.320 Kč, přičemž před ukončením pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi odsouzeným [REDAKCE] a společností [REDAKCE] ukončen, čímž odsouzený [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 306.320 Kč,

5/ obžalovaný [REDAKCE] spolu s další osobou

v přesně nezjištěné době v červnu a červenci 2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společností [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 24. 6. 2013, dle které se další osoba měla stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 90.000,- Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo

pouze o fingovaný pracovní poměr a tato další osoba neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být vyplácena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba věděli o zdravotních potížích této další osoby, pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně bylo této další osobě ke dni 4. 7. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 4. 7. 2013 do 14. 5. 2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 163.367 Kč, kdy ihned po ukončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi touto další osobou a společností [redacted], ukončen, a takto obžalovaný [redacted] spolu s touto další osobou způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 163.367 Kč,

6/ obžalovaní [redacted] a [redacted]

v přesně nezjištěné době v lednu 2014 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl [redacted] pověřen k jednání za společnost [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, sjednali pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 7. 1. 2014, dle které se obžalovaná [redacted] v té době [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted], s nástupní mzdou ve výši 65.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted], té době [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplácena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba obžalovaní věděli o zdravotních potížích obžalované [redacted] pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně obžalované [redacted] bylo ke dni 17. 1. 2014, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 17. 1. 2014 do 13. 9. 2014 vyplaceno Českou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění pouze 24.853 Kč, neboť výplata nemocenských dávek byla pozastavena ze strany Pražské správy sociálního zabezpečení z důvodu podezření z neoprávněného vylákání nemocenských dávek, čímž obžalovaní [redacted] a [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 24.853 Kč, avšak jejich úmysl směřoval ke způsobení škody ve výši 193.682 Kč,

7/ obžalovaný [redacted] sám

v přesně nezjištěné době v červenci a srpnu 2011 v [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted] veden snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřel sám se sebou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, kterou zpětně datoval ke dni 28. 7. 2011, dle které se měl stát [redacted] v uvedené společnosti s nástupní mzdou ve výši 180.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a nikdy neměl pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplácena, neboť v době sjednání pracovního poměru již věděl o svých zdravotních potížích, pro které nebude schopen vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně mu bylo ke dni 10. 8. 2011, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 8. 8. 2011, na základě kterého mu bylo za období od 29. 8. 2011 do 8. 6. 2012 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 284.725 Kč, přičemž v

dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 8. 8. 2011 do 8. 6. 2012 a pracovní poměr ve společnosti ukončil dne 31. 1. 2013, čímž způsobil České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 284.725 Kč,

8/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době v únoru a březnu 2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 25. 2. 2013, dle které se obžalovaná [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 51.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba obžalovaní věděli o zdravotních potížích obžalované [REDAKCE] pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně obžalované [REDAKCE] bylo ke dni 1. 3. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo za období od 22. 3. 2013 do 4. 11. 2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 158.460 Kč, poté byl pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností dne 4. 11. 2013 po dohodě ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 158.460 Kč,

9/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době v březnu 2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 1. 3. 2013, dle které se obžalovaný [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 46.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaný [REDAKCE] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba obžalovaní věděli o zdravotních potížích obžalovaného [REDAKCE] pro které nebude schopen vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně obžalovanému [REDAKCE] bylo ke dni 6. 3. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období od 27. 3. 2013 do 21. 3. 2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 239.025 Kč, přičemž v dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 6. 3. 2013 do 19. 3. 2014 a ke konci podpůrčí doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi obžalovaným [REDAKCE] a společností dne 21. 3. 2014 ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 239.025 Kč,

10/ již odsouzená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE]

v přesně nezjištěné době v srpnu 2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 12. 8. 2013, dle které se odsouzená [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 48.556 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a odsouzená [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba věděli o zdravotních potížích již odsouzené [REDAKCE] pro které nebude schopna vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně již odsouzené [REDAKCE] bylo ke dni 19. 8. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě které jí bylo za období od 9. 9. 2013 do 31. 12. 2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 87.666 Kč, kdy v dočasné pracovní neschopnosti byla v období od 19. 8. 2013 do 31. 12. 2013 a pracovní poměr mezi odsouzenou [REDAKCE] a společností byl ukončen dne 31. 12. 2013, čímž odsouzená [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 87.666 Kč,

11/ obžalovaný [REDAKCE] spolu s další osobou

v přesně nezjištěné době v červenci 2013 v [REDAKCE] další osoba jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 8.7.2013, dle které se obžalovaný [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] společnosti s nástupní mzdou ve výši 275.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaný [REDAKCE] neměl pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být vyplácena, neboť v době sjednání pracovního poměru již oba věděli o zdravotních potížích, pro které nebude obžalovaný [REDAKCE] schopen vykonávat práci na základě sjednané smlouvy, a následně obžalovanému [REDAKCE] bylo ke dni 19. 7. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období trvání pracovní neschopnosti od 19. 7. 2013 do 2. 8. 2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění, které byly vypláceny dílem souběžně, celkem 58.451 Kč, přičemž konec podpůrčí doby výplaty nemocenských dávek byl vypočten k 2. 8. 2014 a pracovní poměr mezi obžalovaným [REDAKCE] a společností byl dne 11. 8. 2014 ukončen, čímž obžalovaný [REDAKCE] spolu s další osobou způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 58.401 Kč,

přičemž obžalovaný [REDAKCE] způsobil výše popsáním jednáním České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13 a, Praha 8, škodu v celkové výši 1.954.221 Kč, avšak jeho úmysl směřoval ke způsobení škody 2.123.050 Kč,

tedy

obžalovaný [REDACTED]

pod body 1. až 11.

společným jednáním sebe zčásti obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, a dále se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, a jehož se dopustil v úmyslu tento trestný čin spáchat, když k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaná [REDACTED]

pod bodem 6.

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, a dále se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší, a jehož se dopustila v úmyslu tento trestný čin spáchat, když k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaný [REDACTED]

pod bodem 9.

společným jednáním sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu

obžalovaná [REDACTED]

pod bodem 2.

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu

obžalovaná [REDACTED]

pod bodem 8.

společným jednáním sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu

tím spáchali

obžalovaný [REDACTED]

pokračující zločin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, dále dokonáný, dále ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

obžalovaná [REDACTED]

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku

obžalování [REDACTED]

přečin podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný [REDACTED]

Podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje **zkušební doba** v trvání **3 (tří) let a 6 (šesti) měsíců**.

obžalování [REDACTED]

Podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví **zkušební doba** v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaná [REDACTED] **povinna nahradit** poškozené České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČO: 00006963, se sídlem Praha 8, Trojská 1997/13A, **škodu** ve výši **24.853 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Česká republika, zastoupení Pražskou správou sociálního zabezpečení, **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu škody **na řízení ve věcech občanskoprávních**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli všichni shora označení obžalování uznáni vinnými, že
I.

1/ již odsouzená [REDACTED] **a** [REDACTED]

nejprve dne 1.6.2012 v [REDACTED] kdy obviněný [REDACTED] byl pověřen [REDACTED]
obžalovanou [REDACTED] k jednání za společnost [REDACTED] a oba vedeni

snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obviněná [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 57.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 8.6.2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 29.6.2012 do 22.6.2013 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 262.896 Kč, přičemž ihned po uplynutí podpůrné doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností [REDAKCE] ukončen, čímž obžalování [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 262.896 Kč,

2/ obžalování [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve v přesně nezjištěné době v září nebo říjnu 2012 v [REDAKCE] kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] obžalovanou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství, uzavřeli pracovní smlouvu, kterou však datovali ke dni 1.6.2012 a dle které se obžalovaná [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 40.000,- Kč, ačkoli již od 16.2.2012 do 17.7.2012 byla [REDAKCE] v pracovní neschopnosti z důvodu pracovního úrazu u jiného zaměstnavatele, navíc se v případě pracovního poměru u společnosti [REDAKCE] jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v mateřství od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 9.10.2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kdy tato dočasná pracovní neschopnost byla ukončena dne 27.3.2013 a bezprostředně poté jí byla na základě fingovaného pracovního poměru u společnosti [REDAKCE] v období od 28.3.2013 do 9.10.2013 vyplácena peněžité pomoci v [REDAKCE] a krátce po skončení [REDAKCE] jí bylo dne 23.10.2013 vystaveno [REDAKCE] další potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti č. [REDAKCE] pro úraz [REDAKCE] na základě čehož jí bylo v období od 30.10.2012 do 18.9.2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v [REDAKCE] neoprávněně celkem 204.757 Kč, čímž obžalování [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 204.757 Kč,

3/ obžalování [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 10.10.2012 v [REDAKCE] kdy obžalovaný [REDAKCE] byl pověřen [REDAKCE] obžalovanou [REDAKCE] k jednání za společnost [REDAKCE] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky a

dávky peněžité pomoci v [redacted] uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se měla obžalovaná [redacted] stát [redacted] společností [redacted] s nástupní mzdou ve výši 60.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky a dávky peněžité pomoci v [redacted] od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [redacted] dne 16.10.2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti z důvodu [redacted] na základě kterého jí bylo v období od 6.11.2012 do 15.1.2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění a peněžité pomoci v [redacted] celkem 368.508 Kč, přičemž krátce po skončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi obžalovanou [redacted] a společností [redacted] ukončen, a takto obžalovaní [redacted] a [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 368.508 Kč,

4/ již odsouzený [redacted] a [redacted]

nejprve dne 5.11.2012 v [redacted] kdy obžalovaný [redacted] byl pověřen [redacted] obžalovanou [redacted] k jednání za společnost [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaný [redacted] měl stát [redacted] společností [redacted] s nástupní mzdou ve výši 70.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaný [redacted] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [redacted] dne 16.11.2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [redacted] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, která byla později prodloužena [redacted] na základě čehož mu bylo v období od 7.12.2012 do 17.2.2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 306.320 Kč, přičemž před ukončením pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi obžalovaným [redacted] a společností [redacted] ukončen, čímž obžalovaní [redacted] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 306.320 Kč,

5/ obžalovaní [redacted] a [redacted]

nejprve dne 24.6.2013 v [redacted] obžalovaný [redacted] jako [redacted] společnosti [redacted] a oba vedeni snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [redacted] měla stát [redacted] společností [redacted] s nástupní mzdou ve výši 90.000,- Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [redacted] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [redacted] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být vyplácena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce

neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 4.7.2012, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 4.7.2013 do 14.5.2014 vyplaceno Pražskou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 163.367 Kč, kdy ihned po ukončení dočasné pracovní neschopnosti byl pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností [REDAKCE] ukončen, a takto obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 163.367 Kč,

6/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 7.1.2014 v [REDAKCE], kdy obžalovaný [REDAKCE] byl [REDAKCE] [REDAKCE] pověřen k jednání za společnost [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, sjednali pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [REDAKCE] v té době [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] společností [REDAKCE] s nástupní mzdou ve výši 65.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] té době [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonávala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť krátce po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 17.1.2014, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo v období od 17.1.2014 do 13.9.2014 vyplaceno Českou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění pouze 24.853 Kč, neboť výplata nemocenských dávek byla pozastavena ze strany Pražské správy sociálního zabezpečení z důvodu podezření z neoprávněného vylákání nemocenských dávek, čímž obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 24.853 Kč, avšak jejich úmysl směřoval ke způsobení škody ve výši 193.682 Kč, přičemž obžalovaný [REDAKCE] způsobil šesti výše popsánymi jednáními České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu v celkové výši 1.330.701 Kč, avšak jeho úmysl směřoval ke způsobení škody 1.499.530 Kč,

II.

1/ obžalovaný [REDAKCE]

nejprve dne 28.7.2011 v [REDAKCE] jako [REDAKCE] společností [REDAKCE] veden snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřel sám se sebou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, dle které se měl stát [REDAKCE] v uvedené společnosti s nástupní mzdou ve výši 180.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingovaný pracovní poměr a obžalovaný [REDAKCE] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jeho jediným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, načež v souladu s tímto záměrem

bylo obžalovanému [REDAKCE] dne 10.8.2011, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 8.8.2011, na základě kterého mu bylo za období od 29.8.2011 do 8.6.2012 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 284.725 Kč, přičemž v dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 8.8.2011 do 8.6.2012 a pracovní poměr ve společnosti ukončil dne 31.1.2013, čímž způsobil České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 284.725 Kč,

2/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 25.2.2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 51.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 1.3.2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého jí bylo za období od 22.3.2013 do 4.11.2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 158.460 Kč, poté byl pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností [REDAKCE] dne 4.11.2013 po dohodě ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 158.460 Kč,

3/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 1.3.2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaný [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 46.000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaný [REDAKCE] neměl nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonával a rovněž sjednaná mzda mu neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, kdy v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [REDAKCE] dne 6.3.2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období od 27.3.2013 do 21.3.2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 239.025 Kč, přičemž v dočasné pracovní neschopnosti byl v období od 6.3.2013 do 19.3.2014 a ke konci podpůrní doby výplaty nemocenských dávek byl pracovní poměr mezi obžalovaným [REDAKCE] a společností [REDAKCE] dne 21.3.2014 ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 239.025 Kč,

4/ již odsouzená [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 12.8.2013 v [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaná [REDAKCE] měla stát [REDAKCE] ve společnosti s nástupní mzdou ve výši 48.556 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaná [REDAKCE] neměla nikdy pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda jí neměla být nikdy vyplacena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měla být uznána dočasně práce neschopnou, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, přičemž v souladu s tímto záměrem bylo obžalované [REDAKCE] dne 19.8.2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě které jí bylo za období od 9.9.2013 do 31.12.2013 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění celkem 87.666 Kč, kdy v dočasné pracovní neschopnosti byla v období od 19.8.2013 do 31.12.2013 a pracovní poměr mezi obžalovanou [REDAKCE] a společností byl ukončen dne 31.12.2013, čímž obžalovaní [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 87.666 Kč,

III.

obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

nejprve dne 8.7.2013 v [REDAKCE] obžalovaná [REDAKCE] jako [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a oba vedení snahou neoprávněně vylákat na Pražské správě sociálního zabezpečení nemocenské dávky, uzavřeli pracovní smlouvu, dle které se obžalovaný [REDAKCE] měl stát [REDAKCE] společnosti s nástupní mzdou ve výši 275.000 Kč, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr a obžalovaný [REDAKCE] neměl pro uvedenou společnost činnost [REDAKCE] ani jinou práci fakticky vykonávat, žádnou práci pro společnost nevykonala a rovněž sjednaná mzda mu neměla být vyplácena, neboť v krátké době po sjednání pracovního poměru měl být uznán dočasně práce neschopným, a tudíž od počátku bylo jejich jediným společným záměrem pouze vylákat nemocenské dávky od příslušné správy sociálního zabezpečení, kdy v souladu s tímto záměrem bylo obžalovanému [REDAKCE] dne 19. 7. 2013, tedy krátce po údajném nástupu do zaměstnání, vystaveno [REDAKCE] rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na základě kterého mu bylo za období trvání pracovní neschopnosti od 19.7.2013 do 2.8.2014 vyplaceno příslušnou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění, které byly vypláceny dílem souběžně, celkem 58.451 Kč, přičemž konec podpůrčí doby výplaty nemocenských dávek byl vypočten k 2.8.2014 a pracovní poměr mezi obžalovaným [REDAKCE] a společností byl dne 11.8.2014 ukončen, čímž obžalovaní [REDAKCE] způsobili České republice, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení, IČ: 00006963, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, škodu ve výši 58.401 Kč,

IV.

1/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

dne 8.10.2014 v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] obžalovaná [REDAKCE] při sjednávání úvěrové smlouvy na částku 40.857 Kč se společností [REDAKCE], záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, neboť při sjednávání úvěru uvedla, že je od 3.6.2013 zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.230 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.700 Kč, přičemž nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance jí vystavil tehdejší [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude obžalovanou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy [REDAKCE] její žádost č. [REDAKCE] schválila a téhož dne s ní uzavřela úvěrovou smlouvu č. [REDAKCE] na jejímž základě obžalované vyplatila uvedenou částku, čímž [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], způsobili škodu ve výši 40.857 Kč, která byla dne 30.11.2015 uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24. 11. 2015,

2/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

dne 8.10.2014 v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] požádala obžalovaná [REDAKCE] uvedenou banku o poskytnutí kontokorentního úvěru ve výši 5.000 Kč, přičemž při sjednávání kontokorentního úvěru opětovně použila totožné nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance, dle kterého měla být od 3.6.2013 zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.230 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.700 Kč, kdy nepravdivé potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance jí vystavil tehdejší [REDAKCE] společnosti [REDAKCE], obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude obžalovanou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy [REDAKCE] její žádost schválila a téhož dne s ní uzavřela smlouvu o poskytnutí kontokorentního úvěru č. [REDAKCE] na částku 5.000 Kč, který byl na základě žádosti obžalované [REDAKCE] dne 18. 3. 2015 navýšen na částku 20.000 Kč, čímž [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 20.000 Kč, která byla uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24.11.2015,

3/ obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]

dne 21.1.2015 v [REDAKCE] na pobočce [REDAKCE] při sjednávání úvěrové smlouvy na částku 300.000 Kč se společností [REDAKCE] obžalovaná [REDAKCE] záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, neboť při sjednávání úvěru uvedla, že je od 3.2.2014 zaměstnána jako [REDAKCE] ve společnosti [REDAKCE] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 26.868 Kč, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána ve společnosti [REDAKCE] a její průměrný měsíční příjem činil pouze 8.865 Kč, přičemž nepravdivé potvrzení o výši pracovního příjmu datované ke dni 17.10.2014 jí vystavil obžalovaný [REDAKCE] s vědomím toho, že toto potvrzení bude obžalovanou [REDAKCE] použito při podání žádosti o úvěr, kdy společnost [REDAKCE], její žádost schválila a téhož dne s ní uzavřela úvěrovou smlouvu č. [REDAKCE] na základě které obviněné vyplatila uvedenou částku, čímž [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 300.000 Kč, která byla dne 4.12.2015 uhrazena z úvěru poskytnutého dne 24.11.2015,

4/ obžalovaní [redacted] a [redacted]

dne 7.8.2015 v [redacted] požádala obžalovaná [redacted] společnost [redacted] o poskytnutí revolvingového úvěru č. [redacted] ve výši 90.644 Kč na 18. měsíčních splátek s celkovou výší měsíční splátky 5.192 Kč, kdy základní výše spotřebitelského úvěru byla 57.000 Kč a výše kontokorentu 33.644 Kč, přičemž při sjednávání revolvingového úvěru záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když při sjednávání úvěru uvedla, že je od 2.6.2014 zaměstnána ve společnosti [redacted] s průměrným měsíčním příjmem ve výši 27.000 Kč, což doložila pozměněnými bankovními výpisy a nepravdivou pracovní smlouvou, kterou jí vyhotovil obžalovaný [redacted] s vědomím toho, že pracovní smlouva bude obžalovanou [redacted] použita při podání žádosti o úvěr, ačkoliv ve skutečnosti byla v té době zaměstnána na dohodu o provedení práce ve společnosti [redacted], a její průměrný měsíční příjem činil pouze 3.002 Kč, kdy společnost [redacted], její žádost dne 17.8.2015 schválila a uzavřela s ní úvěrovou smlouvu, na základě které jí vyplatila základní výši spotřebitelského úvěru 57.000 Kč, přičemž úvěr obžalovaná splácela nepravdivě, dne 15.12.2015 byla smlouva ukončena, když obžalovaná [redacted] uhradila celkovou výši poskytnutého úvěru z úvěru od [redacted] poskytnutého dne 24.11.2015, a společnosti [redacted] IČ: [redacted], se sídlem [redacted], tak škoda nevznikla,

V.**obžalovaná [redacted]**

dne 1.7.2014 v [redacted] na pobočce [redacted], požádala uvedenou banku o poskytnutí úvěru - konsolidace půjček na částku 400.000 Kč, přičemž v žádosti záměrně uvedla nepravdivé údaje o svém zaměstnání a výši příjmu, když v žádosti uvedla, že je zaměstnána na pracovní pozici [redacted] ve společnosti [redacted] s průměrným čistým měsíčním příjmem za 3 měsíce 50.000 Kč, ačkoliv uvedeného příjmu nedosahovala a poslední 3 měsíce žádoucí mzdou nepobírala, kdy se jednalo o fingoovaný pracovní poměr se záměrem pouze vylákat nemocenské dávky, kdy společnost [redacted] její žádost téhož dne schválila a uzavřela s ní Smlouvu o úvěru č. [redacted] na základě níž jí vyplatila celkovou výši úvěru 400.000 Kč s měsíční splátkou 7.341,12 Kč a splatností úvěru 20.7.2022, přičemž úvěr obžalovaná splácí, a společnosti [redacted] IČ: [redacted] se sídlem [redacted], tak škoda nevznikla.

Jednání obžalované [redacted] soud prvního stupně právně posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku jí uložil trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Jednání obžalovaného [redacted] soud prvního stupně právně posoudil jednak jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a jednak jako účastenství ve formě pomoci na přečinu úvěrového podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 4 tr. zákoníku mu za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 4 a půl let.

Jednání obžalované [redacted] soud prvního stupně právně posoudil jednak jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23, dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a jednak jako přečin

úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku jí uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Jednání obžalované [REDAKCE] soud prvního stupně právně posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku jí uložil trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Jednání obžalovaného [REDAKCE] soud prvního stupně právně posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku mu uložil trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Jednání obžalované [REDAKCE] soud prvního stupně právně posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku jí uložil trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Jednání obžalované [REDAKCE] soud prvního stupně právně posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 209 odst. 3 tr. zákoníku jí uložil trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let.

Soud prvního stupně v napadeném rozsudku uložil obžalovaným a již odsouzeným, aby podle § 228 odst. 1 tr. řádu nahradili poškozené ČR, zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení,

1. již odsouzené [REDAKCE] a obžalovanému [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 262 896 Kč.
 2. obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 204 757 Kč.
 3. obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 368 508 Kč.
 4. již odsouzenému [REDAKCE] a obžalovanému [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 306 320 Kč.
 5. obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 163 367 Kč.
 6. obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 24 853 Kč.
 7. obžalovanému [REDAKCE], škodu ve výši 284.725 Kč,
 8. obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 158 460 Kč.
 9. obžalovanému [REDAKCE] a [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 239 025 Kč,
 10. již odsouzené [REDAKCE] a obžalovanému [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 87 666 Kč.
 11. obžalované [REDAKCE] a obžalovanému [REDAKCE] společně a nerozdílně škodu ve výši 58 401 Kč.
2. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání všichni obžalovaní, tedy [REDAKCE]
[REDAKCE] každý z nich do všech výroků napadeného rozsudku, které se jich přímo dotýkaly, a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě (dále jen státní

zástupkyně) ve prospěch obžalovaného [REDAKCE] ohledně všech výroků napadeného rozsudku, které se jí dotýkaly, a ve prospěch obžalovaných [REDAKCE] výlučně do výroku o náhradě škody.

3. K odvolání státní zástupkyně ve prospěch obžalované [REDAKCE] a k odvolání obžalované [REDAKCE] musí krajský soud konstatovat, že tato vypořádal v souladu s jejich obsahem usnesením ze dne 5.12.2024, č.j. 55 To 353/2024-3188, kdy trestní stíhání obžalované [REDAKCE] pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku zastavil pro promlčení, k němuž došlo před vyhlášením napadeného rozsudku.
4. **Státní zástupkyně** v podaném odvolání, nad rámec návrhu na zastavení trestního stíhání vůči obžalované [REDAKCE] z důvodu promlčení, namítla ve prospěch obžalovaných [REDAKCE] že soud prvního stupně v prvním odsuzujícím rozsudku ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2019-2628, odkázal poškozenou Českou republiku, zastoupenou Pražskou správou sociálního zabezpečení (dále jen PSSZ), ve vztahu k jejímu nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních řízení, kdy státní zástupkyně uvedený výrok o náhradě škody odvoláním napadla toliko v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] Za takové situace by odporovalo zásadě zákazu reformatio in peius, aby za absence podaného odvolání v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] v předešlé fázi řízení soud prvního stupně zhoršil ve výroku o náhradě škody jejich postavení oproti dřívějšímu odsuzujícímu rozsudku.
5. **Obžalovaná** [REDAKCE] v podaném odvolání uvedla, že napadený rozsudek soudu prvního stupně shledává překvapivým, nesprávným, kdy ve věci provedené nepřímé důkazy nemohou postačovat k nepochybnému závěru o její vině. Takový závěr lze ve věci učinit, jen pokud soud prvního stupně nechce uvěřit ve vinu za každou cenu, neboť v opačném případě nebylo ze strany soudu prvního stupně přesvědčivě odůvodněno, proč na straně obžalované dovodil, že podváděla. Obžalovaná shrnula, že v řízení bylo nepochybně prokázáno, že existoval zaměstnavatel, zdravý zaměstnanec, že vznikl pracovní právní vztah a následně zdravotní překážka znemožňující plnění pracovních povinností, tedy pracovní neschopnost. Obžalovaná označila v těchto souvislostech trestní stíhání za absurdní a uměle vykonstruované. V této souvislosti rovněž uvedla, že soud prvního stupně, ač neprovedl žádné nové důkazy v její neprospěch, dospěl ke zcela opačnému závěru než v prvotním zprošťujícím rozsudku, aniž by své závěry dostatečným a přesvědčivým způsobem zdůvodnil. Dle názoru obžalované tak rozsudek soudu prvního stupně nepůsobí přesvědčivě, nýbrž účelově a tendenčně. Dále soudu prvního stupně vytkla, že se vůbec nezabýval rozhodnými skutečnostmi ve vztahu k zavinění každého jednotlivého obžalovaného. Naopak z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vyplývá, že všichni obžalovaní jsou odsouzeni paušálně bez ohledu na rozdílnost jejich postavení, schopností, povahy zdravotních problémů, zaměstnavatele atd. V neposlední řadě obžalovaná poukázala na dobu uplynulší od skutku, na níž se žádným způsobem nepodílela, kdy soud prvního stupně tuto skutečnost žádným způsobem neodrazil při rozhodnutí ve věci, a to ani stran výroku o trestu, kdy tak zůstal i v tomto směru zákonným požadavkům na individualizaci trestu a judikatuře soudů vyšších stupňů hodně dlužen. Ze všech uvedených důvodů navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen, neboť vady řízení a rozsudku nejsou napravitelné před odvolacím soudem.
6. Obžalovaný [REDAKCE] vytkl odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vnitřní rozporuplnost, bezobsažnost, nepřesvědčivost a nekritickou vstřícnost k hodnocení důkazů, na které poukázal ve předchozím rozhodnutí odvolací soud. K tomu doplnil, že soud prvního

stupně své skutkové závěry učinil na podkladě hrubého porušení práva obžalovaného na obhajobu, neboť neprovedl obžalovaným navržené důkazy v podobě výslechu svědků, kteří by dosvědčili, že za společnost [redacted] vyvíjela činnost, která by opodstatnila jeho nadstandardní příjem. Závěrům znalkyně [redacted] ve vztahu ke společností [redacted] a [redacted] vytknul, že znalkyně neměla ke svým závěrům úplné podklady v podobě účetnictví společností. Navíc soud prvního stupně při hodnocení důkazu v podobě uvedeného znaleckého posudku hodnotil pouze ty skutečnosti, které byly pro obžalovaného nejméně příznivé a ty, které svědčily v jeho prospěch, nikterak nehodnotil. Obžalovaný závěry soudu prvního stupně o jeho vině označil za ryze spekulativní, neboť z obsahu provedených důkazů, respektive z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, z jakých skutečností lze dovozovat fiktivnost uzavřených pracovních smluv. K okolnosti opožděného ohlášení vzniku pracovních poměrů příslušným orgánům státní správy soud prvního stupně zcela rezignoval na povinnost vypořádat se s obhajobou obžalovaného, který tuto skutečnost vysvětlil a to i ve světle výpovědi svědkyně [redacted] která vypověděla, že i když jako [redacted] zpracovávala podklady k přihlášení zaměstnanců společností k OSSZ bezprostředně, tak nemusela být vždy v kanceláři k zařizení, neboť mohla být u některého ze zákazníků, nebo mohla být nemocná a či v pracovní neschopnosti. Jestliže tedy soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku v intencích pokynů odvolacího soudu neuvádí, jaké skutečnosti a důkazy skutkovou verzi obžalovaného vyvrací, pak krátil obžalovaného na právu na obhajobu a znemožnil zjištění skutečného stavu věci. K pracovním smlouvám, které obžalovaný uzavřel v pozici zaměstnance, namítl, že zaměstnavatelům měl co nabídnout a v tomto směru byla sjednaná mzda přiměřeným ekvivalentem. V této souvislosti poukázal na platy řady manažerů, zaměstnanců či vrcholných úředníků, kdy tito také nejsou stíháni pro nepoměr mezi výší platu a ekonomickou vitalitou zaměstnavatelů. Dále namítl, že soudu prvního stupně doložil důkazy o tom, že byl zásadním ekonomickým přínosem pro zaměstnavatele, což osvědčovalo přiměřenost jeho platu. V tomto směru potvrzovala jeho obhajobu i obžalovaná [redacted] když vypověděla, že kdyby si na svoji mzdu nevydělal, byl by pracovní poměr ukončen. Obžalovaný rovněž namítl, že právní úprava nelimituje žádným způsobem výši sjednané mzdy, limituje pouze její minimální výši. Ke společnosti [redacted] uvedl, že šlo o ekonomicky aktivní společnost, vykazovala zisk a měla milionové obraty. Jestliže se v roce 2013 dostala do ztráty, bylo to v souvislosti s pracovní neschopností obžalovaného. Dále poukázal na skutečnost, že by mu nárok na nemocenskou vznikl i na základě jiných pracovních poměrů, viz např. zproštění obžaloby ohledně společnosti [redacted]. Dále soudu prvního stupně vytkl paušálnost stran závěrů o vině, kdy soud prvního stupně zcela rezignoval zabývat se naplněním znaků stíhané trestné činnosti ve vztahu ke každému z obžalovaných jednotlivě, a hodnocením provedených důkazů, a to i těch předložených obžalovanými. Obžalovaný soudu prvního stupně vyčítá, že ani při opětovném projednání věci přezkoumatelným způsobem své skutkové a právní závěry neobhájil, některé provedené důkazy vůbec nehodnotil, vzájemně důkazy nekonfrontoval, nevypořádal se se závěrem o výši způsobené škody, ač jej k tomu zavázal odvolací soud, čímž obžalovaného krátil na právu na obhajobu a založil mezeru ve zjištění skutkového stavu, o němž by v řízení nepanovala pochybnost. Obžalovaný poukázal i na predispozice některých obžalovaných k výkonu předmětných sjednaných pracovních poměrů (obž. [redacted]), a to ve vztahu k jejich vzdělání či předchozí praxi. Ke skutkům pod bodem IV. napadeného rozsudku namítl, že účast na trestné činnosti popřel, a z opaku jej neusvědčuje v řízení žádný provedený důkaz. Ostatně z odůvodnění napadeného rozsudku opětovně, a to ani přes pokyny odvolacího soudu vůbec nevyplývá, na podkladě jakých důkazů byl shledán vinným. Obžalovaný v této souvislosti poukázal na skutečnost, že obžalovaná [redacted] byla odsouzena i za spáchání dalších dílčích skutků pokračující trestné činnosti, kdy těchto se stejným způsobem dopustila i bez přispění obžalovaného. Přitom další osoby, které shodně jako obžalovaný měly vyhotovit příslušná potvrzení, stíhány nebyly. Za takového skutkového a důkazního stavu závěry soudu prvního stupně o jeho vině bez dalšího nemohou

v řízení obstat. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

7. Obžalovaná [REDAKCE] rozsudku soudu prvního stupně vytkla, že z jeho odůvodnění není vůbec zřejmé, jak se vypořádal s její obhajobou a výpovědí v postavení obžalované, v čem soud prvního stupně spatřoval její zavinění, když eventuální úmysl na její straně prokázán nebyl, stejně jako objektivní stránka žalovaných trestných činů. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně k její osobě neuvedl žádný důkaz, který by prokazoval fiktivnost uzavření pracovní smlouvy či úmysl vylákat nedůvodně nemocenské dávky. Jestliže se soud prvního stupně na nějaké důkazy k její osobě v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal, pak jsou to toliko důkazy, které osvědčují vznik pracovního vztahu a existenci úrazu, který vedl k její invaliditě. Soud prvního stupně tak žádným způsobem neodůvodnil s odkazem na konkrétní důkazy příčinnou souvislost mezi uzavřením pracovněprávního vztahu a vznikem tvrzené škody, kdy v řízení nebylo prokázáno, že pracovní smlouvu uzavřela po vzniku úrazu, kdy pouze v takovém případě by bylo možno dovozovat její trestní odpovědnost. Ke skutku pod bodem V. rozsudku soudu prvního stupně namítla, že soud prvního stupně nedostal pokynům odvolacího soudu k doplnění dokazování k posouzení rozhodných skutkových okolností, kdy se k opakovanému pokynu krajského soudu nepokusil o obstarání důkazu v podobě výsledku zaměstnankyně banky, kde úvěr čerpala, a to ke zjištění, že své osobní a majetkové poměry nezastírala. Dále uvedla, že úvěr řádně splácela, a v současné době je zcela uhrazený, tudíž nechápe argumentaci soudu prvního stupně, že úvěr i nadále splácí. Závěrem učinila obžalovaná předmětem svého odvolání exkurz do problematiky náležitostí odůvodnění rozhodnutí soudu s odkazem na ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, kdy namítla, že odůvodnění napadeného rozsudku těmito požadavkům ani zdaleka neodpovídá a je defakto nepřezkoumatelné. V návaznosti na tento exkurz zdůraznila, že v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně absentuje jakákoliv polemika s obhajobou obžalované, označení skutečností, které vzal soud prvního stupně za prokázané a na podkladě jakých důkazů. Stejně tak soud prvního stupně vytkla absenci zdůvodnění druhu a výše uloženého trestu ve vztahu k době uplynulé od skutku, po kterou vede řádný život. Z těchto důvodů navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a krajský soud nově rozhodl o zproštění obžalované obžaloby.
8. Obžalovaná [REDAKCE] soudu prvního stupně nejprve vytkla porušení práva na obhajobu, neboť se řádně a včas omluvila z účasti na nařízených hlavních líčení konaných ve věci, kdy doložila lékařské zprávy, že není schopna ze zdravotních důvodů účasti na řízení před soudem prvního stupně a požádala o odročení věci, kdy však soud prvního stupně o její žádosti žádným způsobem nerozhodl a projednal věc v její nepřítomnosti, a to i přesto, že předchozí odsuzující rozsudek soudu prvního stupně byl ve vztahu k ní odvolacím soudem zrušen z důvodu zásadní procesní vady kolidující s jejím právem na obhajobu a spravedlivý proces, která spočívala v tom, že soud prvního stupně projednával věc v její nepřítomnosti, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny procesní předpoklady. K samotnému rozsudku uvedla, že soud prvního stupně vůbec neodůvodnil zásadní změnu v hodnocení provedených důkazů, když ji nejprve obžaloby zprostil a v nyní napadeném rozsudku ji uznává opětovně vinnou, aniž by v řízení provedl podstatné doplnění dokazování, či změnu hodnocení důkazů přesvědčivým způsobem i přes pokyny odvolacího soudu odůvodnil. K projednávané věci zdůraznila, že měla kvalifikaci k výkonu práce, neboť předtím [REDAKCE] mzdu určil zaměstnavatel, a kdyby neutrpěla úraz, byla schopna a připravena práci vykonávat. Dále uvedla, že nemohla znát ekonomickou vitalitu zaměstnavatele, ale kdyby neměl na výplatu mezd, určitě by zaměstnance nenabíral. Sama nikoho nepodvedla, nemohla ke dni uzavření smlouvy předpokládat, že bude mít v budoucnu úraz. Přitom z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá žádná srozumitelná a přezkoumatelná argumentace o jejím zavinění. V této souvislosti namítla, že u

každého jednotlivého obžalovaného, tedy i u ní, musí soud rozvést, které skutečnosti mající svůj původ v důkazních prostředcích prokazují naplnění znaků stíhané trestné činnosti. Rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k její osobě však žádné takové hodnocení uceleného řetězce důkazů neobsahuje. Dále soudu prvního stupně vytkla, že ani výpověď účetní předmětných společností neprokazuje, že by její pracovní poměr byl fiktivní, neboť přihlášku k OSSZ mohla podat opožděně z důvodu pracovní neschopnosti či dovolené. Závěry soudu o její vině označila za neudržitelné, neboť z žádného důkazu nevyplývá, že by pracovní poměr měl být fiktivní, že by mzda měla být neúměrná jejímu předpokládanému vytížení a jejím schopnostem, že by dopředu věděla o vzniku svého zranění. V neposlední řadě namítla, že soud prvního stupně nezohlednil při ukládání trestu dobu uplynulou od skutku. Ze všech těchto důvodů navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen.

9. Obžalovaný [REDAKCE] součástí svého odvolání učinil přehled dosavadního průběhu řízení před soudem prvního stupně, a to jak s ohledem na svůj procesní postoj, tak procesní postup soudu prvního stupně a v tezí zopakoval argumentaci soudu prvního stupně ve zprošťujícím rozsudku. Napadený rozsudek pak shledává zcela nepředvídatelným a nepřezkoumatelným, kdy soud prvního stupně odpovídajícím způsobem nezdůvodnil zásadní obrat ve způsobu hodnocení provedených důkazů. K jednotlivým ve věci provedeným důkazům uvedl, že řádně uzavřel pracovní smlouvu, v tomto je jeho obhajoba potvrzována výpovědí obžalovaného [REDAKCE], ze znaleckého posudku z oboru ekonomika vyplývá, že společnost [REDAKCE] měla obraty umožňující zaměstnat obžalovaného, kdy právě jeho pracovní neschopnost se mohla podílet na horší ekonomické situaci zaměstnavatele. Ze závěrů znalkyně [REDAKCE] přitom nevyplývalo, že jeho odměna za sjednanou práci by byla neadekvátní. K výši způsobené škody obžalovaný namítl, že soud prvního stupně vůbec nevypořádal s pokyny odvolacího soudu stran obhájení výše způsobené škody. Navíc k poslední zprávě PSSZ o výši vyplacených dávek nemocenského v jeho prospěch namítl, že z této vyplývá, že mu byla vyplacena dávka toliko ve výši 184.520 Kč, tudíž ve věci nebyla vypořádána jeho obhajoba, že mu nebyly poskytnuty dávky nemocenské ve výši 239.025 Kč. Tento skutkový závěr soudu prvního stupně podstatný pro závěr o vině tak nemá dostatečnou oporu v provedeném dokazování a soud prvního stupně tyto jeho námitky v odůvodnění napadeného rozsudku nikterak nevypořádal. Obžalovaný skutkovým závěrům soudu prvního stupně dále vytkl, že opětovně postrádá úvahu nad tím, že by mu v případě absence nároku na nemocenskou vznikl nárok na čerpání jiných dávek. V těchto souvislostech namítl, že škoda je znakem skutkové podstaty stíhaného trestného činu a soud prvního stupně v tomto směru vůbec své závěry neobhájil, když obžalovaný způsob stanovení výše škody v řízení před soudem prvního stupně rozporoval. Dále obžalovaný soudu prvního stupně vytkl, že se žádným způsobem opětovně nezabýval úvahou, zda případné neoprávněné čerpání sociálních dávek nebylo možno řešit toliko v mezích zákona o nemocenském pojištění. Obžalovaný tak v dané souvislosti namítl, že napadený rozsudek postrádá jakoukoliv úvahu nad principem subsidiarity trestní represe. K odůvodnění napadeného rozsudku obžalovaný uvedl, že závěry soudu prvního stupně neodpovídají požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, jsou paušální a v mnoha ohledech ve vztahu k obžalovanému zcela nepřiléhavé a nepoužitelné. Soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy selektivně v tom směru, že hodnotil pouze některé z provedených důkazů, a ty ve prospěch obžalovaného hodnotit opomněl, respektive některé z důkazů hovořících v neprospěch jiných obžalovaných vážil soud prvního stupně i k tíži obžalovaného, čímž řízení zatížil vadou svévolného hodnocení provedených důkazů. Soud prvního stupně navíc nereagoval na předchozí pokyny odvolacího soudu k náležitostem odůvodnění rozsudku a ke způsobu vypořádání se s logickými rozpory dřívějších skutkových a právních závěrů soudu prvního stupně v dřívějším odsuzujícím rozsudku. Z těchto důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

10. Obžalovaná [REDAKCE] v podaném odvolání namítla, že je pro ni absolutně nepochopitelné, jakým způsobem soud prvního stupně odůvodnil zásadní změnu v hodnocení provedených důkazů k závěrům o její vině, když v předchozí fázi řízení byla obžaloby zproštěna. Přitom v řízení nebyl proveden důkaz, který by její zavinění prokazoval. V podstatě je perzekuována za to, že 4 měsíce po uzavření předmětné pracovní smlouvy a faktického výkonu práce byla uznána pro [REDAKCE] práce neschopnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku není seznatelné, proč byli jednotliví obžalovaní odsouzeni, respektive je uplatňován princip kolektivní trestní odpovědnosti, ačkoliv právní řád je založen na principu odpovědnosti individuální. Dále uvedla, že se soud prvního stupně v odsuzujícím rozsudku k její osobě vůbec nevypořádal s úvahou, že by měla i bez uzavření předmětné pracovní smlouvy nárok na nemocenskou dávku, a je tak otázkou, zda vůbec mohla stíhaným jednáním způsobit nějakou škodu. Obžalovaná poukázala na vyjádření veřejného ochránce práv a průběh přiznání a výplaty nemocenských dávek, na vyjádření OSSZ ke kumulaci pracovních poměrů a na obsah výplatních pásek, kdy z odůvodnění rozsudku postrádá jakoukoliv úvahu soudu prvního stupně nad těmito důkazy. Obžalovaná namítla, že se stíhaného jednání měla dopustit ve spolupachatelství, kdy však z odůvodnění rozsudku nevyplývá, v čem dané spolupachatelství spočívalo, kdy i toto pochybení činí rozsudek vadným. Dále obžalovaná rozsudku soudu prvního stupně vytkla, že se žádným způsobem nevypořádal s její skutkovou verzí, přestože zdůvodnila, proč pracovní smlouvu uzavřela a práci vykonávala v době, kdy byla v pracovní neschopnosti u zaměstnavatele [REDAKCE]. K okolnosti včasného nenahlášení vzniku pracovního vztahu ze strany zaměstnavatele namítla, že na této skutečnosti nemůže mít jako zaměstnanec žádného zavinění. Soudu prvního stupně pak nic nebránilo, aby v tomto směru její obhajobu důkazně prověřil u účetní předmětné společnosti. Obžalovaná tak uzavřela, že z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, že by její skutková verze byla důkazními prostředky vyvrácena, popřípadě kterými z nich, a proto měla být v jejím případě aplikována zásada in dubio pro reo. Jestliže soud prvního stupně tuto zásadu v řízení neaplikoval, opětovně zatížil řízení podstatnou vadou. Délka řízení jí způsobila psychickou újmu, neboť projednávání věci trvá již více než 12 let, kdy na tomto stavu nemá žádného zavinění. Tyto skutečnosti soud prvního stupně žádným způsobem nezohlednil při ukládání trestu. Z těchto důvodů navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně, či aby odvolací soud sám ve věci rozhodl.

11. Obžalovaná [REDAKCE] v podaném odvolání namítla, že skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou v extrémním nesouladu s obsahem důkazů provedených v řízení před soudem prvního stupně. Soud prvního stupně se při hodnocení provedených důkazů zcela pominul obhajobou obžalované, žádným způsobem neodůvodnil, proč ji nelze ve věci přijmout, a na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je tak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné, neodpovídající zásadám uvedeným v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Přitom soud prvního stupně v tomto směru nedostal ani předchozím pokynům odvolacího soudu, znovu toliko zopakoval obsah provedených důkazů a bez jejich podrobného hodnocení učinil závěr o vině obžalované. Obžalovaná v odvolání shrnula svoji skutkovou verzi o okolnostech uzavření předmětné pracovní smlouvy, o svých předpokladech k výkonu práce a o absenci znalosti ekonomické situace zaměstnavatele a plnění si jeho administrativních povinností. Ze všech těchto důvodů navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a aby byla v odvolacím řízení zproštěna obžaloby.

12. Krajský soud projednal věc v nepřítomnosti obžalovaných [REDAKCE]. Zčásti věc projednal i v nepřítomnosti obžalované [REDAKCE] neboť ta se dostavila k veřejnému zasedání s mírným zpožděním. Obžalovaní, ve vztahu k nimž bylo veřejné zasedání projednáno v jejich nepřítomnosti, byli o

konání veřejného zasedání řádně vyrozumění tak, aby byla zachována jejich 5 denní lhůta k přípravě k veřejnému zasedání, jak předpokládá ustanovení § 233 odst. 2 tr. řádu. Obžalovaná [REDAKCE] si převzala vyrozumění o konání veřejného zasedání do vlastních rukou dne 20.12.2024. Obžalovaná [REDAKCE] si převzala vyrozumění o konání veřejného zasedání do vlastních rukou dne 23.12.2024. Obžalované [REDAKCE] bylo vyrozumění o konání veřejného zasedání doručeno tzv. fikcí ve smyslu ustanovení § 64 odst. 4 tr. řádu dne 30.12.2024. Přitom vyrozumění o veřejném zasedání jí bylo doručeno na adresu, kterou v předchozí fázi řízení označila za korespondenční a na kterou jí byly soudem prvního stupně doručováno, včetně doručení napadeného rozsudku. Obžalovaný [REDAKCE] si převzal vyrozumění o konání veřejného zasedání do vlastních rukou dne 21.12.2024. Obžalovaná [REDAKCE] si převzala vyrozumění o konání veřejného zasedání do vlastních rukou dne 13.12.2024. Obžalovaná [REDAKCE] si převzala vyrozumění o konání veřejného zasedání do vlastních rukou dne 18.12.2024. Obžalovaná [REDAKCE] omluvila svoji účast u veřejného zasedání z důvodu lékařského vyšetření, které blíže nedoložila. Obžalovaná [REDAKCE] však nepožádala o odročení veřejného zasedání na jiný termín. Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] omluvili svoji neúčast na veřejném zasedání prostřednictvím svých obhájců, kdy nežádali o odročení veřejného zasedání. Obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] svoji neúčast na veřejném zasedání neodůvodnily. Přitom se ve věci ve vztahu k nepřítomným obžalovaným jedná o případ, který není spojen s institutem nutné obhajoby, obžalovaní nejsou stíháni pro zločin s horní hranicí trestní sazby převyšující 5 let, byly poučeni o možnosti projednání věci v jejich nepřítomnosti, svoji neúčast u soudu řádně a včas neodůvodnili ve smyslu objektivní překážky, která by jim bránila v účasti na veřejném zasedání. Věc bylo možno projednat i v nepřítomnosti těchto obžalovaných, když obžaloba jim byla v minulé fázi řízení doručena a měli možnost se k věci vyjádřit. Předpoklady pro projednání věci v nepřítomnosti uvedených obžalovaných ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2, odst. 3, odst. 4 tr. řádu byly dodrženy. Obžalovaná [REDAKCE] se v průběhu veřejného zasedání k veřejnému zasedání dostavila a měla tak možnost realizovat právo na odvolání, když osobně přednesla své odvolání a měla možnost realizovat právo posledního slova. Krajský soud tak měl ve věci splněny procesní podmínky pro projednání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaných [REDAKCE] a zčásti i v nepřítomnosti obžalované [REDAKCE].

13. Předně musí krajský soud konstatovat, že se danou věcí zabývá opětovně, neboť z podnětu odvolání státní zástupkyně usnesením ze dne 15.10.2019, č.j. 55 To 249/2019-2172, ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zrušil předchozí rozsudek soudu prvního stupně ze dne 5.2.2019, č.j. 3 T 10/2018-2121, jímž byli všichni výše uvedení obžalovaní zproštěni obžaloby v plném rozsahu. Krajský soud přitom označil skutkové a právní závěry soudu prvního stupně za předčasné, pomíjející určité významné okolnosti vyvěrající z obsahu provedených důkazů, kterými se soud prvního stupně vůbec při svých zjednodušených skutkových závěrech nezabýval, ač byl povinen je zohlednit, a jejich obsahu spolu se zbylými provedenými důkazy přizpůsobit své rozhodnutí ve věci, a to odpovídajícím způsobem odůvodnit. Jinými slovy řečeno, krajský soud vytýkal soudu prvního stupně selektivnost v hodnocení provedených důkazů, kdy skutkové a právní závěry soudu prvního stupně se v přezkoumávaném rozsudku díky tomu ocitly za hranou přezkoumatelnosti. Ve vztahu k trestněprávní odpovědnosti obžalovaného [REDAKCE] ohledně skutku pod bodem IV. napadeného rozsudku krajský soud vytkl soudu prvního stupně absenci jakéhokoliv odůvodnění zprošťující části rozsudku.

14. Dále se krajský soud danou věcí zabýval z podnětu odvolání státní zástupkyně a všech obžalovaných, kdy usnesením ze dne 26.10.2021, č.j. 55 to 201/2021-2727, ve smyslu

ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu zrušil předchozí rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628, jímž byli všichni výše uvedení obžalovaní uznáni vinnými v souladu s podanou obžalobou. Krajský soud označil i v tomto případě skutkové a právní závěry soudu prvního stupně za předčasné a vnitřně rozporné (výrok o vině ve vztahu k výroku o náhradě škody), pomíjející návrhy obžalovaných na doplnění dokazování, kdy soud prvního stupně zatížil věc vadou opomenutých důkazů, neboť nezdůvodnil, proč k návrhům na doplnění dokazování důkazy neprovedl. Krajský soud uložil soudu prvního stupně doplnit ve věci k návrhům obžalovaných dokazování, aktualizovat závěry znaleckého posudku a následně v intencích ustanovení § 125 obhájit skutkové a právní závěry ve vztahu k námitkám uplatňovaným účastníky řízení, zejména obžalovanými. Dále soudu prvního stupně ve vytknul porušení práva na obhajobu a spravedlivý proces ve vztahu k obžalované [redacted] kdy soud prvního stupně věc projednával v podstatném rozsahu v její nepřítomnosti, ač pro takový postup neměl splněny zákonné předpoklady ustanovení § 202 odst. 3 tr. řádu. Ve vztahu k trestněprávní odpovědnosti obžalovaného [redacted] ohledně skutku pod bodem IV. napadeného rozsudku krajský soud vytkl soudu prvního stupně absenci jakéhokoli odůvodnění odsuzující části rozsudku.

15. Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků týkajících se obžalovaných [redacted] neboť vůči všem těmto výrokům podaná odvolání směřovala, přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.

16. Pokud se týká řízení, které vynesení napadeného rozsudku předcházelo, nezjistil krajský soud ve vztahu k obžalovaným [redacted] žádná taková procesní pochybení, která by měla vliv na řádné objasnění stíhaného jednání či na uplatnění některého z práva obžalovaných, zejména pak práva na obhajobu. Krajský soud tak ve věci neshledal ve vztahu k těmto obžalovaným podklad pro to, aby do rozsudku soudu prvního stupně zasáhl z titulu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Ostatně takové pochybení soudu prvního stupně nebylo těmito odvolateli v řízení před soudem prvního stupně ani v odvolacím řízení vytýkáno.

17. Stejný závěr však krajský soud nemohl učinit ve vztahu k obžalovaným [redacted] a [redacted]. Soud prvního stupně po předchozím vrácení věci odvolacím soudem k novému projednání a rozhodnutí nařídil mimo jiné hlavní líčení na dny 23.3.2023 až 24.3.2023, 18.5.2023, 28.11.2023 až 30.11.2023, 28.3.2024. K těmto hlavním líčením obžalované [redacted] řádně předvolal. Ostatně tuto skutečnost obžalované v podaných odvolání nerozporovaly. Obžalovaná [redacted] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na dny 23.3.2023 až 24.3.2023 převzala dne 27.1.2023 (viz doručka na č.l. 2856 spisu). Dne 22.3.2023 obžalovaná [redacted] zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není pro svůj zdravotní stav schopna účasti na hlavním líčení, na své osobní účasti na hlavním líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení (viz č.l. 2872 až 2873 spisu). Obžalovaná [redacted] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na dny 23.3.2023 až 24.3.2023 převzala dne 3.3.2023 (viz doručka na č.l. 2856 spisu). Dne 23.3.2023 obžalovaná zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není schopna účasti na hlavním líčení ze zdravotních důvodů, na své účasti u hlavního líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení. (viz č.l. 2875 až 2884 spisu). Z protokolu o hlavním líčení ze dne 23.3.2023 a 24.3.2023 vyplývá, že obžalované [redacted] se

k hlavnímu líčení nedostavily, a soud prvního stupně vyhlásil usnesení, že hlavní líčení podle § 202 odst. 2 tr. řádu proběhne v jejich nepřítomnosti, když toliko konstatoval omluvu obžalované [REDAKCE] a nedůvodnost omluvy obžalované [REDAKCE]. V tomto hlavním líčení přitom došlo k opětovnému zahájení věci, k přednesu obžaloby, k výsledkům všech přítomných obžalovaných, ke čtení výpovědí nepřítomných obžalovaných a k výsledku znalkyně [REDAKCE]. Obžalovaná [REDAKCE] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na den 18.5.2023 převzala dne 14.4.2023 (viz doručka na č.l. 2889 spisu). Dne 16.5.2023 obžalovaná [REDAKCE] zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není pro svůj zdravotní stav schopna účasti na hlavním líčení, na své osobní účasti na hlavním líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení (viz č.l. 2913 až 2914 spisu). Obžalovaná [REDAKCE] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na den 18.5.2023 převzala dne 3.5.2023 (viz doručka na č.l. 2889 spisu). Dne 16.5.2023 obžalovaná zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není schopna účasti na hlavním líčení ze zdravotních důvodů, na své účasti u hlavního líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení. (viz č.l. 2916 až 2918 spisu). Z protokolu o hlavním líčení ze dne 18.5.2023 vyplývá, že obžalované [REDAKCE] se k hlavnímu líčení nedostavily, a soud prvního stupně vyhlásil usnesení, že hlavní líčení podle § 202 odst. 2 tr. řádu proběhne v jejich nepřítomnosti, když toliko konstatoval omluvu obou obžalovaných. V tomto hlavním líčení přitom soud prvního stupně pokračoval v dokazování provedením všech listinných důkazů ke skutkovým závěrům a byla vyslechnuta svědkyně [REDAKCE]. Obžalovaná [REDAKCE] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na dny 28.11.2023 a 30.11.2023 (viz doručka na č.l. 2973 spisu). Dne 27.11.2023 obžalovaná [REDAKCE] zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není pro svůj zdravotní stav schopna účasti na hlavním líčení, na své osobní účasti na hlavním líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení (viz č.l. 3025 až 3026 spisu). Z protokolu o hlavním líčení ze dne 28.11.2023 vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] se k hlavnímu líčení nedostavila, a soud prvního stupně vyhlásil usnesení, že hlavní líčení podle § 202 odst. 2 tr. řádu proběhne v její nepřítomnosti, když toliko konstatoval její omluvu. V tomto hlavním líčení přitom soud prvního stupně pokračoval v dokazování provedením listinných důkazů ke skutkovým závěrům a byl vyslechnut svědek [REDAKCE]. Obžalovaná [REDAKCE] si předvolání k hlavnímu líčení nařízenému na den 28.3.2024 a 11.4.2024 převzala dne 1.3.2024 (viz doručka na č.l. 3081 spisu). Dne 25.3.2024 obžalovaná [REDAKCE] zaslala soudu prvního stupně omluvu z účasti na nařízeném hlavním líčení spolu s kopií lékařské zprávy a uvedla, že není pro svůj zdravotní stav schopna účasti na hlavním líčení, na své osobní účasti na hlavním líčení trvá, a žádá o odročení hlavního líčení (viz č.l. 3094 až 3095 spisu). Z protokolu o hlavním líčení ze dne 28.3.2024 a 11.4.2024 vyplývá, že se obžalovaná [REDAKCE] k hlavnímu líčení nedostavila, a soud prvního stupně vyhlásil usnesení, že hlavní líčení podle § 202 odst. 2 tr. řádu proběhne v jejich nepřítomnosti, když toliko konstatoval omluvu obžalované. V těchto hlavních líčeních přitom soud prvního stupně pokračoval v dokazování výsledkem svědka [REDAKCE] a vyhlásil napadený rozsudek. Z protokolů o shora uvedených hlavních líčeních, ani ze zvukových záznamů o průběhu těchto hlavních líčeních a ani z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, jakým způsobem soud prvního stupně vyhodnotil omluvy obžalovaných [REDAKCE] stran jejich včasnosti a důvodnosti.

18. Krajský soud musí v přezkoumávané věci opětovně zdůraznit (viz bod 15. odůvodnění usnesení krajského soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727), že jedním ze základních požadavků zákonnosti a kontradiktornosti trestního řízení, který má garantovat právo stíhané osoby se v trestním řízení účelně hájit, je zabezpečení možnosti stíhané osoby se fakticky účastnit řízení před soudem (viz článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Toto

zákonodárcem garantované základní právo každého jedince je dále zohledněno v příslušných normách zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen trestní řád). Za nástroj, který má rovněž zabezpečit realizaci práva stíhané osoby na účast na trestním řízení stíhané osoby před soudem, je požadavek zákonodárce na přítomnosti obžalovaného při hlavním líčení. Bez přítomnosti obžalovaného může řízení před soudem probíhat toliko za specifických okolností případu, definovaných v ustanovení § 202 tr. řádu. Na dané skutečnosti pak musí být obžalovaný řádným způsobem upozorněn v předvolání k hlavnímu líčení. Tak tomu bylo i u obžalovaných [REDAKCE] které byly řádně a s dostatečným předstihem poučeny v rámci předvolání k hlavnímu líčení, že toto může proběhnout v jejich nepřítomnosti za situace, kdy se řádně a včas z účasti na hlavním líčení neomluví. Přitom žádosti o odročení hlavního líčení a omluvy obžalovaných [REDAKCE] z možnosti účasti na hlavním líčení je třeba za situace, kdy z obsahu spisu nevyplývá, že by soud prvního stupně tyto jakkoliv dále prověřoval, hodnotit jako včasné a řádné. Obžalovaná [REDAKCE] ve smyslu poučení o možnosti projednat věc v její nepřítomnosti, a [REDAKCE] jednak ve smyslu poučení o možnosti projednat věc v její nepřítomnosti a jednak v intencích bodu 15. odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727, se mohly legitimně a reálně domnívat, že hlavní líčení budou ve vztahu k jejich osobám odročeny, když doložily, že jim v účasti na hlavním líčení brání objektivní překážka v podobě nepříznivého zdravotního stavu, a požádaly o odročení hlavního líčení. Z odůvodnění napadeného rozsudku pak opětovně nevyplývá, jakým způsobem soud prvního stupně na předmětné omluvy z účasti na hlavních líčeních nahlížel a jak dospěl ve smyslu ustanovení § 202 tr. řádu k závěru, že ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] jsou splněny předpoklady pro konání jednotlivých shora uvedených hlavních líčení v jejich nepřítomnosti. V tomto směru je procesní postup soudu prvního stupně stran zajištění práva obžalovaných [REDAKCE] na účast na projednání věci před soudem prvního stupně ve své podstatě nepřezkoumatelným a ve světle bodu 15. odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727, svévolným. Dále musí krajský soud zdůraznit, že obžalovaný je ústřední postavou celého trestního stíhání, a proto jsou zvlášť vymezeny podmínky pro možnost konání hlavního líčení bez jeho přítomnosti. Vzhledem k významu účasti obžalovaného na celém trestním stíhání je jeho přítomnost při hlavním líčení pravidlem, protože jako procesní strana má důležitá práva, která může v plném rozsahu uplatnit právě v průběhu řízení před soudem, přičemž jeho výpověď u hlavního líčení je důkazním prostředkem a zároveň prostředkem obhajoby. Aktivitou obžalovaného viněného u hlavního líčení je podmíněno i uplatnění kontradiktorních prvků (viz např. § 215 odst. 2 tr. řádu) nezbytných pro správné provedení a zhodnocení důkazů a pro vytvoření spolehlivého, co nejpravdivějšího, skutkového základu pro rozhodnutí soudu. Proto je třeba postup podle § 202 odst. 2 tr. řádu, popř. i § 202 odst. 5 tr. řádu chápat jen jako výjimku z uvedeného pravidla (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2554 a 2555). Ostatně shodné postuláty lze dovozovat z usnesení Nejvyššího soudu ČR ve věci vedené pod sp.zn. 8 Tdo 161/2020. Za shora rozvedené situace krajskému soudu nezbylo, než opětovně jako v bodě 15. odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727, uzavřít, že ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] bylo porušeno právo na obhajobu a spravedlivý proces, neboť v řízení nebyly splněny procesní podmínky pro projednání věci v hlavních líčeních dne 23.3.2023, 24.3.2023, 18.5.2023 v jejich nepřítomnosti. Dále ve věci nebyly splněny procesní podmínky k provedení hlavních líčení dne 28.11.2023, 30.11.2023, 28.3.2024 a 11.4.2024 v nepřítomnosti obžalované [REDAKCE]. Z těchto důvodů krajskému soudu nezbylo, než ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] napadený rozsudek zrušit i z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, neboť se jedná o podstatnou vadu řízení předcházející vyhlášení napadeného rozsudku, kterou nelze zhojit v řízení odvolacím. Ostatně takto krajský soud postupoval na podkladě důvodných námitek obžalované [REDAKCE].

19. Krajský soud pak v návaznosti na zrušení napadeného rozsudku ve vztahu k obžalobám [redacted] [redacted] musel za užití ustanovení § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, kdy ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] nebyl zákonným způsobem opatřen žádný důkaz k závěrům o důvodnosti jejího trestního stíhání a ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] nebyly důkazy k takovým závěrům opatřeny v podstatném rozsahu. Za situace, kdy nelze při posouzení důvodnosti podané obžaloby vycházet z důkazních prostředků provedených soudem prvního stupně ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] ve všech hlavních líčení a ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] v hlavních líčeních ze dnů 23.3.2023, 24.3.2023 a 18.5.2023, tedy po opakování celého dokazování pro změnu složení senátu, je nutno skutkové závěry o vině obou obžalovaných považovat v této fázi řízení za zcela předčasné, nemající oporu v důkazních prostředcích, které by byly provedeny ve vztahu k oběma obžalovaným za zachování jejich práva na obhajobu a kontradiktornost, a proto krajskému soudu nezbylo, než do napadeného rozsudku ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] zasáhnout na podkladě jejich odvolání i na základě ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu, kdy je nezbytné, aby soud prvního stupně ve vztahu k těmto obžalovaným provedl zákonným způsobem celé dokazování po změně senátu, a to při zachování jejich práva na obhajobu a spravedlivý proces stran realizace práva na účast na řízení před soudem prvního stupně.
20. Shora nastíněný procesní postup soudu prvního stupně nerespektující právo obžalovaných [redacted] [redacted] na obhajobu a spravedlivý proces vyznívá o to svévolněji, že identického pochybení vytýkaného odvolacím soudem při předchozím přezkumu věci se soud prvního stupně již dopustil vůči obžalované [redacted] [redacted]. Soud prvního stupně tak ve vztahu k oběma těmto obžalovaným zavinil nedůvodné průtahy v přezkoumávané trestní věci, když neměl splněny podmínky proto, aby jejich věc projednával ve společném řízení s ostatními obžalovanými. Ve vztahu k obžalované [redacted] [redacted] zapříčinil soud prvního stupně nedůvodné průtahy v řízení nejméně od 23.3.2023 a u obžalované [redacted] [redacted] nejméně od 8.12.2020 (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727). Krajským soudem konstatované průtahy v řízení ve vztahu k oběma obžalovaným vyvěrají ze skutečnosti, že o jejich trestní věci nemohlo být dosud pravomocně rozhodnuto, ač obžaloba byla ve věci podána dne 30.1.2018 a soud prvního stupně si i přes v pořadí třetí meritorní rozhodnutí nevytvořil podmínky pro to, aby věc mohl ve vztahu k těmto obžalovaným rozhodnout způsobem, který by byl v odvolacím řízení věcně přezkoumatelný. Soud prvního stupně tak bude muset věc ve vztahu k obžalovaným [redacted] [redacted] opětovně projednávat, což povede k dalšímu prohloubení doby mezi napadem obžaloby a vyřízením věci.
21. Na úvod věcného přezkumu musí krajský soud konstatovat, že soud prvního stupně byl ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu povinen na základě vnitřního přesvědčení hodnotit jednotlivě i ve vzájemném souhrnu provedené důkazy a dospět na základě takového hodnocení ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nebudou v řízení vznikat důvodné pochybnosti. Krajský soud je pak v podstatě skutkovými závěry soudu prvního stupně vázán, pakliže zásadním způsobem nevybočují z pravidel formální logiky, mají svůj odraz v provedených důkazech a nepomíjí rozhodné skutečnosti z nich vyvěrající. Krajský soud však nemohl ve věci učinit závěr, jak bude níže rozvedeno, že by soud prvního stupně těmto povinností bezvýtku dostal ve vztahu k celému předmětu řízení.
22. Nejprve se odvolací soud zaměřil na důkazní stav a hodnocení provedených důkazů se strany soudu prvního stupně ke skutku pod bodem IV. napadeného rozsudku vážícího se již výlučně

k obžalovanému [REDAKCE] kdy ten dle názoru krajského soudu neodpovídal ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu. Obžalovaný [REDAKCE] v řízení popřel, že by se stíhaného jednání v podobě pomoci k přečinu úvěrového podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku společně s již odsouzenou [REDAKCE] dopustil. Soud prvního stupně pak v řízení ke svým skutkovým závěrům provedl toliko listinné důkazy. Krajský soud musí zdůraznit, že po opakování celého hlavního líčení po změně senátu soud prvního stupně provedl k tomuto trestnému činu dokazování v menším rozsahu než v předchozí fázi trestního řízení, když neprovedl důkaz výpovědi hlavní pachatelky stíhaného trestného činu, a to výslech [REDAKCE]. Tento nedostatek se krajský soud pokusil zhojit ve veřejném zasedání, nicméně svědkyně [REDAKCE] se k veřejnému zasedání nedostavila. Krajskému soud tak nezbylo jako již v předchozí fázi trestního stíhání obžalovaného [REDAKCE] konstatovat, že se se skutkovými závěry soudu prvního stupně může ztotožnit potud, že byly uzavřeny jednotlivé úvěrové smlouvy již odsouzenou [REDAKCE] a poskytnuta odpovídající plnění ze strany úvěrového věřitele, což vyplývá toliko z listinných důkazů k jednotlivým úvěrovým smlouvám, které poskytly úvěrové společnosti k jednotlivým úvěrovým závazkovým vztahům. V odůvodnění napadeného rozsudku však opětovně ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] zcela absentuje jakákoliv úvaha či zdůvodnění, jaké důkazy a jaké skutkové závěry vzal soud prvního stupně za prokázané k závěru o jeho vině, či jak se vypořádal s obsahem obhajoby obžalovaného, že se obžalovaná [REDAKCE] skutků dopustila bez jeho přičinění. Krajský soud se tak nemůže zbavit dojmu, že soud prvního stupně důkazní nouzi ve věci k závěru o vině obžalovaného zakládá na vlastním přesvědčení, což je v rámci principů hodnocení důkazních prostředků nepřipustné. Krajský soud tak opětovně nemá defakto co přezkoumávat, neboť skutkové a právní závěry v odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] v tomto rozsahu zcela absentují. Soud prvního stupně v bodě 34. odůvodnění napadeného rozsudku hodnotil skutkové a právní závěry výlučně ve vztahu k již odsouzené [REDAKCE] která však již danou věcí v nalézacím řízení neprochází. Z obsahu výlučně listinných důkazů se k zavinění obžalovaného [REDAKCE] ničeho nepodává. Přitom zavinění ke stíhanému jednání musí být kryto úmyslným jednáním. Navíc krajský soud musí ke skutkovým a právním závěrům soudu prvního stupně uvést, že z listinných důkazů vyplývá, že nacionálně obžalovaného na potvrzení o příjmu k předmětným úvěrovým smlouvám jsou uvedeny toliko na listinách založených na č.l. 1153 a 1227. V dalších případech jsou na podkladech o výši příjmů k získání úvěrů ze strany již odsouzené [REDAKCE] uvedeny nacionálně jiné osoby, a to [REDAKCE]. Za absence opatření důkazu v podobě výslechu hlavní pachatelky stíhaného trestného jednání, tedy [REDAKCE] v postavení svědka, nemůže být dle názoru krajského soudu učiněn bez důvodných pochybností závěr o tom, že by se obžalovaný [REDAKCE] v rozsahu všech 4 skutků dopustil stíhaného jednání, navíc ve vztahu ke skutkům, kde ani není uveden jako osoba potvrzující výši příjmu již odsouzené [REDAKCE]. Skutkové a právní závěry soudu prvního stupně v tomto směru vůbec nedopovídají provedeným důkazním prostředkům, jsou neúplné a zcela předčasné, pomíjející rozhodné skutečnosti z obsahu důkazů vyvěrající, a to přesto, že byl soud prvního stupně opětovně v předchozí fázi řízení krajským soudem úkolován k tomu, aby přezkoumatelným způsobem vyjevil, jak dospěl k meritornímu rozhodnutí ve věci. V tomto směru se krajský soud opětovně plně identifikuje s námitkami obžalovaného [REDAKCE] neboť z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, jak se soud prvního stupně vypořádal s obhajobou obžalovaného [REDAKCE] ani proč byl obžalovaný soudem prvního stupně uznán vinným i v tomto rozsahu podané obžaloby, a z čeho soud prvního stupně dovozuje v jeho případě naplnění zákonných znaků skutkové podstaty stíhané trestné činnosti.

23. Za takové důkazní situace musel krajský soud do bodu IV. napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] zasáhnout na podkladě ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu a zároveň vést soud prvního stupně k tomu ve smyslu ustanovení § 259 odst. 1 tr. řádu,

aby ve věci doplnil dokazování minimálně výsledkem již odsouzené [REDAKCE] v procesním postavení svědka a prostřednictvím tohoto důkazu poměřoval, zda lze stíhané jednání klást obžalovanému [REDAKCE] za vinu. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud ve veřejném zasedání znovu provedl listinné důkazy k uvedeným skutkům, tedy podklady úvěrových společností včetně předmětných smluv a žádostí o jejich uzavření, včetně potvrzení o příjmech, může již v této fázi řízení konstatovat, že toliko listinné důkazy v tomto rozsahu jsou k závěru o vině obžalovaného [REDAKCE] zcela nedostatečné, nezpůsobilé vyvrátit jeho obhajobu, že se na spáchání trestné činnosti nepodílel, a prokázat úmyslné zavinění na účastenství ve formě pomoci ke stíhanému jednání. Soud prvního stupně tak bude muset dokazování doplnit nejméně ve shora naznačeném rozsahu, tedy výsledkem svědkyně [REDAKCE]. Teprve v návaznosti na obsah její výpovědi soud prvního stupně zváží, zda doplnit dokazování i prostřednictvím obstarání znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Přitom však musí krajský soud upozornit na skutečnost, že posudek z oboru písmoznalectví nebude připadat v úvahu, a jeví by se jako nadbytečný důkazní prostředek, kdyby z výpovědi již odsouzené [REDAKCE] nevyplývalo, že se obžalovaný [REDAKCE] podílel na vyhotovení některého z potvrzení o jejím příjmu s vědomím, že takové listiny bude užito k získání úvěru od úvěrového věřitele. Teprve po doplnění dokazování v naznačeném rozsahu a respektování pokynů krajského soudu si soud prvního stupně vytvoří předpoklady pro vydání odpovídajícího meritorního rozhodnutí ve vztahu k této části přezkoumávané trestní věci.

24. Shora nastíněné nedostatky soudu prvního stupně v provádění rozhodných důkazních prostředků a jejich hodnocení v rámci odůvodnění meritorního rozhodnutí, nerespektující požadavky ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu a § 125 odst. 1 tr. řádu, vyznívají o to svévolněji, že identických pochybení vytýkaného odvolacím soudem při předchozím přezkumu věci se soud prvního stupně již opakovaně dopustil. Soud prvního stupně tak ve vztahu k trestnímu stíhání obžalovaného [REDAKCE] pro účastenství ve formě pomoci k přečinu úvěrového podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku zavinil nedůvodné průtahy v přezkoumávané trestní věci, když opakovaně neodůvodnil své skutkové a právní závěry ve vztahu k obžalovanému. V tomto směru zapříčinil soud prvního stupně nedůvodné průtahy v řízení nejméně od 30.1.2018, kdy ve věci byla podána obžaloba. Krajským soudem konstatované průtahy v řízení ve vztahu k tomuto trestnému činu vyvěrají ze skutečnosti, že o trestní věci v tomto rozsahu nemohlo být dosud pravomocně rozhodnuto a soud prvního stupně si i přes v pořadí třetí meritorní rozhodnutí nevytvořil podmínky pro to, aby věc mohl ve vztahu k této trestné činnosti rozhodnout způsobem, který by byl v odvolacím řízení věcně přezkoumatelný. Soud prvního stupně tak bude muset věc ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] zčásti opětovně projednávat, což povede k dalšímu prohloubení doby mezi nápadem obžaloby a vyřízením věci.

25. Co se týče skutkových a právních závěrů soudu prvního stupně ve vztahu k bodu V. napadeného rozsudku vázícího se výlučně k obžalované [REDAKCE] je třeba konstatovat, že soud prvního stupně věnoval nedostatečnou pozornost obsahu důkazního prostředku v podobě zprávy úvěrového věřitele společnosti [REDAKCE] (viz č.l. 2837 až 2843 spisu), z něž vyplývalo, že obžalovaná [REDAKCE] poskytnutý úvěr řádně splatila ke dni 21.5.2018. Ostatně tuto skutečnost obžalovaná uvedla na svoji obhajobu i při svém výslechu a z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, že by v řízení byl proveden důkaz o opaku. Krajský soud tak v tomto směru dokazování doplnil ve smyslu ustanovení § 263 odst. 6 tr. řádu, aby tuto skutečnost mohl vážit stran skutkových a právních závěrů ve vztahu k projednávané věci. Skutečnost řádného splacení vyžádaného úvěru pak má zcela zásadní význam pro právní posouzení stíhaného jednání, a to co do naplnění znaků trestného činu úvěrového podvodu. Krajský soud v tomto smyslu musí poukázat zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp.zn. ÚS 205/2006-n, v němž se podává, že „*má-li v testu proporcionality obstát trestní stíhání*“

úvěrového podvodu podle § 211 TrZ, a neboť se v odstavci 1 nevyžaduje vznik škody, pak musí orgány činné v trestním řízení pečlivě zkoumat, zda uvedení nepravdivého údaje bylo v objektivní poloze vůbec způsobilé ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, a to jak z hlediska reálného vlivu nepravdivého údaje na úvahu poskytovatele úvěru o návratnosti půjčených peněz, tak z hlediska výše reálné brožící škody, kde je třeba odlišovat podnikatelské a spotřebitelské úvěry. Zdrženlivost je namístě zejména tam, kde měl následný úvěrový vztah standardní průběh, úvěr byl řádně splácen, a kde tedy obavy vyjádřené v brožbě trestněprávního postihu vůbec nenašly naplnění. (náleží ze dne 7. 11. 2006 sp. zn. I. ÚS 631/2005, uveřejněn pod č. 205 ve sv. 43 Sb. nález. a usn. ÚS ČR)“. Na tyto postuláty pak navazují i rozhodnutí trestních soudů uveřejněná v časopise Trestní právo vydávaném nakladatelstvím Novatrix, Praha, č. TP 626/2008 III, v němž se podává, že „na případ kdy pachatel trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 TrZ jedná způsobem uvedeným v odstavci 1, popřípadě odstavci 2 tohoto ustanovení, ale se záměrem dodržet podmínky úvěrové smlouvy o splácení úvěru a jeho finanční možnosti to nevylučují, nelze bez dalšího dorodit, že jde na straně věřitele (úvěrujícího) o škodu ve smyslu § 211 odst. 4 TrZ. Za škodu nelze mechanicky považovat vyšší úvěru získaného nebo použitého trestným činem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, popř. odst. 2 TrZ bez ohledu na okolnosti týkající se jeho splácení. Samotná nepravdivost splácení úvěru, resp. opožďování splátek nemůže bez dalšího vést k závěru, že výše úvěru se rovná výši škody způsobené trestným činem“, nebo TP 798/2011, v němž se podává, že „ke trestní odpovědnosti za trestný čin úvěrového podvodu podle § 211 TrZ v základní skutkové podstatě podle odstavce 1 citovaného ustanovení není třeba vznik škody. Proto ani úmysl pachatele nemusí k takové škodě směřovat. Trestný proto bude i pachatel, který uvedením nepravdivých údajů získá úvěr, jenž pak řádně splácí. V takových případech je však třeba náležitě zvažovat společenskou škodlivost takového činu (§ 12 odst. 2 TrZ), neboť zájmy chráněné trestním zákoníkem byly narušeny méně závažným způsobem.“ Z citovaných judikatorních rozhodnutí vyplývá, že na jednání obžalované [redacted] mělo být za situace, kdy předmětný úvěr řádně splácela a splatila, nahlíženo toliko optikou základní skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku. Takovou optikou měl na jednání [redacted] nahlížet i soud prvního stupně po 21.5.2018. Aniž by jakákoliv procesní strana řízení tyto rozhodné skutečnosti v průběhu řízení namítala, pak soud prvního stupně byl povinen tyto skutečnosti ve prospěch obžalované [redacted] odpovídajícím způsobem hodnotit jak ke skutkovým závěrům, právnímu posouzení věci, tak k důvodnosti jejího trestního stíhání.

26. Soud prvního stupně měl s ohledem na výše uvedené před vyhlášením napadeného rozsudku podrobit závěry o vině obžalované [redacted] ve vztahu ke stíhanému jednání naplňujícího znaky trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 tr. zákoníku testu přípustnosti trestního stíhání ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu s odkazem na § 34 tr. zákoníku. Podle § 34 odst. 1 písm. c, d), e) tr. zákoníku trestní odpovědnost za trestný čin zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí **deset**, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejmeně pět let (přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku), **pět let**, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejmeně tři léta, a u ostatních trestných činů **tři léta** (přečin úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku). V těchto souvislostech bylo podstatné zkoumat, zda při možné trestní odpovědnosti toliko v rozsahu přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, průběh trestního stíhání odpovídá limitům ustanovení § 34 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, tedy že trestní odpovědnost pachatele za takový trestný čin zaniká uplynutím promlčecí doby. Za přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku lze jeho pachateli uložit trest odnětí svobody až na 2 léta, tudíž promlčecí doba mezi jednotlivými úkony směřujícími k uplatnění institutů trestněprávní politiky činí toliko 3 léta. Z obsahu přezkoumávaného spisu pak vyplývá, že soud prvního stupně se v tomto směru opomněl zabývat otázkou, jaký dopad na právní kvalifikaci skutku má skutečnost, že obžalovaná [redacted] řádně splatila předmětný úvěr, a zda je vůbec trestní stíhání obžalované [redacted] v tomto směru přípustné s ohledem na institut promlčení trestněprávní odpovědnosti. Obžalované [redacted] bylo kladeno za vinu, že se stíhaného jednání měla dopustit dne 1.7.2014, když měla požádat úvěrového věřitele o poskytnutí úvěru. Soud prvního

stupně se tak měl prioritně zabývat otázkou, zda ode dne 1.7.2014 do okamžiku vyhlášení napadeného odsuzujícího rozsudku, tedy do dne 11.4.2024, nastala některá z událostí uvedená v ustanovení § 34 odst. 3 tr. zákoníku, která by bránila běhu promlčecí doby, nebo zda byly ve tříleté promlčecí době učiněny úkony taxativně uvedené v ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku (zahájení trestního stíhání pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následující vzetí do vazby, vydání příkazu k zatčení, podání žádosti o zajištění vyžádání osoby z cizího státu, vydání evropského zatýkacího rozkazu, podání obžaloby, návrhu na schválení dohody o vině a trestu, návrhu na potrestání, vyhlášení odsuzujícího rozsudku pro tento trestný čin nebo doručení trestního příkazu pro takový trestný čin obviněnému), či obžalovaná ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku spáchala v promlčecí době trestný čin nový, na který trestní zákon stanoví trest stejný nebo přísnější, a to vše za účelem závěru o případném přerušení běhu promlčecí doby, neboť jen v případě přerušení běhu promlčecí doby může ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 tr. zákoníku začít plynout promlčecí doba nová. Za situace, kdy soud prvního stupně takovými úvahami nezabýval, musel krajský soud i bez takových námitek ze strany obžalované, vzhledem ke skutečnosti, že po splacení úvěru ke dni 21.5.2018 již nebylo možno ve věci uvažovat o naplnění znaků skutkové podstaty přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku, ale toliko znaků skutkové podstaty přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, testem přípustnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu poměřit trestní stíhání obžalované [redacted] pro uvedený trestný čin, neboť trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, je-li trestní stíhání promlčeno. Krajský soud musí v této souvislosti uvést, že zprávu o doplacení předmětného úvěru ze strany obžalované [redacted] si soud prvního stupně opatřil až k 22.11.2022 k pokynům krajského soudu z usnesení ze dne 26.10.2021, č.j. 55 To 201/2021-2727. Tedy až na podkladě takového důkazu bylo třeba nově jednat obžalované [redacted] poměřovat ve vztahu k institutu promlčení dle ustanovení § 34 písm. e) tr. zákoníku. Jak bylo shora uvedeno, obžalovaná [redacted] měla stíhaný skutek dokonat ke dni 1.7.2014. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalované [redacted] doručeno dne 22.4.2017, obžaloba byla ve věci podána dne 30.1.2018, první odsuzující rozsudek obžalované [redacted] byl soudem prvního stupně vyhlášen dne 10.12.2020 a nyní posuzovaný odsuzující rozsudek byl soudem prvního stupně vyhlášen až dne 11.4.2024. Z uvedeného vyplývá, že odsuzující rozsudky vůči obžalované [redacted] ve vztahu ke stíhanému přečinu úvěrového podvodu podle § 211 tr. zákoníku nebyly soudem prvního stupně učiněny v tří leté promlčecí době (od 10.12.2020 do 11.4.2024), v této době nebyl soudem prvního stupně učiněn ani žádný jiný úkon vymezený v ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, který by přerušil běh promlčecí doby. Z obsahu spisu nevyplývá, že by v době, kdy měl být stíhaný skutek dokonán, do vyhlášení napadeného rozsudku k události presumované ustanovením § 34 odst. 3 tr. zákoníku, s níž zákonodárce spojuje stavení běhu promlčecí doby, nastala skutečnost, která by stavěla běh promlčecí doby. Krajský soud tak ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku zkoumal, zda obžalovaná [redacted] spáchala po 1.7.2014, zejména pak v době od 10.12.2020 do 11.4.2024 přinejmenším stejně závažnou trestnou činnost. Z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že obžalovaná [redacted] nemá v opise rejstříku trestů žádný záznam. Na podkladě všech shora uvedených skutečností lze bezpečně uzavřít, že v rozhodné době po spáchání žalovaného skutku, zejména pak v mezidobí mezi vyhlášením odsuzujících rozsudků soudu prvního stupně ve dnech 10.12.2020 a 11.4.2024, nenastala žádná taková událost zákonodárcem presumovaná v ustanovení § 34 odst. 3, odst. 4 tr. zákoníku, která by stavěla či přerušila běh 3 leté promlčecí doby, která v případě obžalované [redacted] uplynula dne 10.12.2023. Zjednodušeně řečeno, po dobu, kdy bylo na jednání obžalované [redacted] možno nahlížet jako na přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku, který se pojí s deseti letou promlčecí dobou, docházelo průběžně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku k přetrhávání běhu promlčecí doby jednotlivými procesními úkony ve věci (usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba,

odsuzující rozsudky). Ovšem za situace, kdy soud prvního stupně po zjištění, že obžalovaná [REDAKCE] úvěr zcela doplatila, měl na její jednání nahlížet toliko optikou úvěrového přečinu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, se kritéria pro posouzení okolností promlčení změnila tak, že jednotlivé procesní úkony vedoucí k přetržení promlčecí doby musely být učiněny ve lhůtě 3 let.

27. Tento požadavek však nebyl naplněn ve vztahu k době uplynulé od okamžiku vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku ze dne 10.12.2020 ze strany soudu prvního stupně ve věci, který byl ve vztahu k obžalované [REDAKCE] zrušen odvolacím soudem, do doby vyhlášení nyní posuzovaného rozsudku ze dne 11.4.2024, neboť další odsuzující rozsudek ve vztahu k obžalované [REDAKCE] nebyl vyhlášen do 10.12.2023. Trestní stíhání obžalované [REDAKCE] tak bylo od 11.12.2023 pro přečin podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku nepřístupné z důvodu jeho promlčení. Na tuto skutečnost měl již soud prvního stupně reagovat ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu zastavením trestního stíhání obžalované [REDAKCE] neboť v takovém případě bylo nepřípustné pokračovat v jejím trestním stíhání. Pozornosti soudu prvního stupně však tyto okolnosti případu unikly při závěru o vině obžalované [REDAKCE] a při právním posouzení jejího jednání zohlednit, ač tak měl k námitkám obžalované vzneseným před vyhlášením napadeného rozsudku učinit. Za takové situace krajskému soudu nezbylo, než ve vztahu k tomuto skutku do napadeného rozsudku zasáhnout z podnětu odvolání obžalované [REDAKCE] na podkladě ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu a nově ve věci rozhodnout podle § 259 odst. 3 tr. řádu za užití ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu o nepřípustnosti trestního stíhání obžalované [REDAKCE] pro přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, neboť trestnost jejího jednání zanikla.

28. Stran samotného věcného přezkumu dalších částí napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] (viz skutky pod body I., II. a III. napadeného rozsudku) je třeba z pozice krajského soudu uvést, že soud prvního stupně byl ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu povinen na základě vnitřního přesvědčení hodnotit jednotlivě i ve vzájemném souhrnu provedené důkazy a dospět na základě takového hodnocení ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nebudou vznikat důvodné pochybnosti. Krajský soud je pak v podstatě skutkovými závěry soudu prvního stupně vázán, pakliže zásadním způsobem nevybočují z pravidel formální logiky, mají svůj odraz v provedených důkazech a nepomíjí rozhodné skutečnosti z nich vyvěrající. Soud prvního tak měl v rámci hlavních líčení k závěrům o vině či nevině obžalovaných dle předchozích pokynů krajského soudu v rámci přezkumu dřívějších meritorních rozhodnutí provést všechny potřebné důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž by v řízení nevznikaly důvodné pochybnosti, a nepochybným skutkovým závěrům přiřadit odpovídající právní kvalifikaci. Dále bylo jeho povinností své skutkové a právní závěry odůvodnit způsobem, který by dostal náležitostem rozvedeným v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, a v rámci něhož by bylo v souladu odůvodnění napadeného rozsudku jak s důkazním stavem, tak se skutkovou větou ve výrokové části napadeného rozsudku, právní větou a právní kvalifikací. Jak bude rozvedeno odvolacím soudem níže, těmto povinnostem zůstal soud prvního stupně hodně dlužen, a to i přes předchozí pokyny odvolacího soudu a strategii obhajoby jednotlivých obžalovaných. Na druhou stranu je však nutno konstatovat, že soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu odpovídajícímu náležitostem ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy strany řízení neměly ani v odvolacím řízení žádné další návrhy na doplnění dokazování. Ostatně soud prvního stupně k předchozím pokynům krajského soudu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu doplnil dokazování ve vztahu k těmto skutkům v potřebném rozsahu. Krajský soud se nemohl ztotožnit s námitkou obžalovaných, že by se v řízení nabízely k doplnění dokazování další důkazy, zejména pak k ověření reálnosti

obchodních smluv ve prospěch společnosti [REDAKCE], které doložil ke své obhajobě obžalovaný [REDAKCE] kdy krajský soud podrobněji tento svůj závěr rozvede níže stran v pasáži věnované hodnocení provedených důkazů. Krajský soud se plně ztotožnil s rozsahem provedeného dokazování před soudem prvního stupně.

29.Co se týče vázanosti krajského soudu skutkovými závěry soudu prvního stupně ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, pak krajský soud musí skutkové závěry soudu prvního stupně ve výše uvedeném rozsahu označit za zcela hraniční ve vztahu k požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, předchozím pokynům krajského soudu v rámci dřívějšího přezkumu věci a obhajobě jednotlivých obžalovaných. Krajský soud se musel bohužel ztotožnit s námitkami obžalovaných v tom směru, že se soud prvního stupně bezezbytku nevypořádal s některými z pokynů krajského soudu stran požadavků na komplexní hodnocení provedených důkazů a stran obhájení závěrů o výši způsobené škody, že se nevypořádal s obsahem obhajoby obžalovaných, a že skutkové závěry presentované soudem prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídaly skutkové větě ve výrokové části napadeného rozsudku. I přes všechny tyto nedostatky napadeného rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou ve vztahu ke skutkům vedeným pod body I., II. a III. napadeného rozsudku výlučně ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE]

[REDAKCE] obhajitelné za předpokladu, že krajský soud v odvolacím řízení prostřednictvím vyhlášení rozsudku uvedl do souladu skutkovou větu se skutkovými závěry soudu prvního stupně, s nimiž se krajský soud ztotožnil, i když je soud prvního stupně v napadeném rozsudku, jak již bylo uvedeno výše, presentoval na samé hraně přezkoumatelnosti. Za takové situace musel krajský soud na skutkové závěry soudu prvního stupně nahlížet jako na závěry nevybočující z pravidel formální logiky, mající svůj odraz v provedených důkazech a nepoiníjející rozhodné skutečnosti z nich vyvěrající.

30.Krajský soud může ke skutkovým závěrům soudu prvního stupně shodně jako v předchozí fázi řízení zopakovat, že tyto byly zcela nepochybné v rozsahu závěrů o zdravotním stavu jednotlivých obžalovaných v souvislosti s čerpáním nemocenských dávek, v rozsahu doby čerpání nemocenských dávek či podpory v mateřství k jednotlivým obžalovaným a v rozsahu okolností uzavření pracovních smluv mezi obžalovanými a předmětnými obchodními společnostmi. Tyto skutkové závěry pak mají plnou oporu ve výpovědích obžalovaných [REDAKCE] a v listinných důkazech v podobě lékařských zpráv, zpráv OSSZ o výši poskytnutých nemocenských dávek, evidence OSSZ k pracovním vztahům a pracovních smluv. V tomto rozsahu ostatně krajský soud skutkové závěry soudu prvního stupně aproboval již ve svých předchozích rozhodnutích ve věci.

31.Pokud se týká skutkového závěru soudu prvního stupně o výši vyplacených dávek nemocenského a podpory v mateřství jednotlivým obžalovaným, kdy zejména obžalovaný [REDAKCE] v podaném odvolání zpochybnil výši vyplaceného nemocenského plnění ve vztahu ke zprávě PSSZ ze dne 4.2.2019 (viz č.l. 2153 až 2155 spisu) a další obžalovaní, zejména pak obžalovaný [REDAKCE] a obžalovaná [REDAKCE] namítali, že se soud prvního stupně nevypořádal s jejich obhajobou, že jim nárok na výplatu dávek plynul i z jiného právního titulu než z předmětných pracovněprávních smluv, a krajský soud apeloval na soud prvního stupně, aby své závěry ve věci obhájl, pak je nutno uvést, že soud prvního stupně těmto závěrům nevěnoval patřičnou pozornost. I přesto se krajský soud plně ztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně vyjádřenými ve skutkové větě napadeného rozsudku o výši vyplacených nemocenských dávek a podpory v mateřství jednotlivým obžalovaným za rozhodné období, kdy je třeba jednotlivé námitky obžalovaných o nesprávnosti takového závěru označit za nedůvodné, byť soud prvního stupně dle předchozích pokynů krajského soudu k této tyto námitky

v napadeném rozsudku přesvědčivým způsobem nevypořádal. Ke zprávě PSSZ ze dne 4.2.2019 musí krajský soud konstatovat, že tato ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] (viz skutek II. 3. napadeného rozsudku) nepokrývá celé období, za něž byly obžalovanému [REDAKCE] vyplaceny dávky nemocenského pojištění, a proto je v této zprávě uvedena nižší výše vyplacené dávky nemocenského pojištění, než ve zprávě PSSZ ze dne 19.8.2015 (viz č.l. 864 spisu), na jejímž podkladě lze činit ve věci závěr o výši vyplacené peněžitě dávky nemocenského pojištění obžalovanému [REDAKCE]. Zprávou PSSZ ze dne 19.8.2015 bylo v řízení prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] byl v rámci pracovního poměru u společnosti [REDAKCE] v dočasné pracovní neschopnosti v období od 6.3.2013 do 19.3.2014 a dávky nemocenského pojištění mu byly vyplaceny ve výši 239.025 Kč v období od 27.3.2013 do 21.3.2014. Přitom však zpráva PSSZ ze dne 4.2.2019 k obžalovanému [REDAKCE] monitoruje výplatu dávek nemocenského pojištění z pracovního poměru u společnosti [REDAKCE], toliko za období od 27.3.2013 do 31.12.2013, a proto je v ní uvedena nižší částka vyplaceného nemocenského pojištění (184.520 Kč) neboť na rozdíl od zprávy PSSZ ze dne 19.8.2015 neobsahuje přehled úhrad peněžních dávek nemocenského pojištění rovněž za období od 1.1.2014 do 21.3.2014. Z těchto důvodů námitka obžalovaného [REDAKCE] že mu nebyly vyplaceny dávky nemocenského pojištění ve výši 239.025 Kč, nemohla v přezkoumávané věci obstát. Co se týče další z uplatněných námitek obžalovanou [REDAKCE] že jí svědčil právní titul k výplatě dávek nemocenského pojištění z různých právních titulů, tedy z důvodu účasti na nemocenském pojištění z titulu jiného pracovněprávního poměru, pak krajský soud poukazuje na obsah zpráv PSSZ ze dnů 5.6.2015 (viz č.l. 352 spisu), 18.6.2015 (viz č.l. 354 spisu), a 4.2.2019 (viz č.l. 2145 až 2148 spisu), kterými bylo v řízení prokázáno, že uzavřením pracovního poměru se společností [REDAKCE], si obžalovaná [REDAKCE] nad rámec nároku na dávky nemocenského pojištění a peněžitě pomoci v [REDAKCE] plynoucího jí z pracovního poměru u [REDAKCE] zjedнала výhodu ve vyplacení těchto dávek ve výši 204.757 Kč. V souběhu obou právních titulů k výplatě shora uvedených dávek byla obžalované [REDAKCE] poskytnuta částka 446.967 Kč. Navíc v částce 98.374 Kč v souvislosti s dočasnou pracovní neschopností vedené pod zaměstnavatelem [REDAKCE] jí byla výplata dávek zadržena. Co se týče obhajoby obžalovaného [REDAKCE] pak krajský soud poukazuje na obsah zprávy PSSZ ze dne 19.8.2015 (viz č.l. 862 až 863 spisu), kterou bylo v řízení prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] nebyl účasten na nemocenském pojištění v období 28.7.2011 do 8.6.2012 u jiného zaměstnavatele než společností [REDAKCE], tudíž celkově vyplacená částka z titulu dávek nemocenského pojištění ve výši 284.725 Kč (viz skutek pod bodem II. 1. napadeného rozsudku) mu nemohla být vyplacena v souběhu několika právních titulů. Odlišná důkazní situace na straně obžalovaného [REDAKCE] však vyvstala ve vztahu ke skutku vedenému pod bodem III. napadeného rozsudku, neboť výše uvedenou zprávou PSSZ a listinnými důkazy ke společnosti [REDAKCE] bylo v řízení prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] měl uzavřenu pracovní smlouvu od 1.7.2013 jak se společností [REDAKCE], tak se společností [REDAKCE] když do 30.6.2013 nebyl vůbec účastníkem nemocenského pojištění. Dávky nemocenského pojištění ve vztahu k pracovnímu poměru u společnosti [REDAKCE] byly obžalovanému [REDAKCE] vyplaceny za období od 20.7.2013 do 2.8.2014 ve výši 58.451 Kč, a ve vztahu k pracovnímu poměru u společnosti [REDAKCE], za období od 29.7.2013 do 2.8.2014 ve výši 234.183 Kč. Z uvedeného je zřejmé, že PSSZ velice pečlivě rozlišovala výši vyplacených dávek z jednotlivých právních titulů, shodně jako v případě obžalované [REDAKCE] a proto se krajský soud nemohl ztotožnit s námitkami obžalovaných, že by ve věci vznikly důvodné pochybnosti o výši vyplacených dávek jednotlivým obžalovaným. Shora uvedenými zprávami PSSZ pak byly bez důvodných pochybností prokázány i výše vyplacených dávek nemocenského pojištění u ostatních obžalovaných, neboť ti ani konkrétně netvrdili, jaký jiný právní titul k vyplacení dávek nemocenského pojištění by jim měl vzniknout. Jestliže se pak v obecné rovině dovolávali skutečnosti, že by měli nárok na zcela jiné dávky podpory v nemoci, pak je nutno opáčit, že jejich stíhané jednání mělo směřovat k získání

nedůvodné výhody z titulu vylákání peněžitých dávek nemocenského pojištění v konkrétní výši, kdy právě k této výši bylo třeba v rámci posouzení podvodného jednání dovozovat subjektivní znak, jak bude níže uvedeno. V dané věci tak nelze hypoteticky zvažovat, zda měli obžalovaní hypoteticky nárok na zcela jiné dávky sociální podpory, případně v jaké výši, když o jejich výplatu fakticky neusilovali na rozdíl od dávek nemocenského pojištění. V tomto směru tak krajský soud shledal námitky obžalovaných nedůvodnými.

32. Za situace, kdy v řízení nevznikaly důvodné pochybnosti o vzniku úrazů či nemocí na straně obžalovaných, o době, po kterou jim byly vypláceny dávky nemocenského pojištění či peněžitá podpora v mateřství, o výši vyplacených dávek nemocenského pojištění a peněžitá pomoci v mateřství, a o skutečnosti uzavření jednotlivých pracovních smluv, se krajský soud ztotožnil s úvahou soudu prvního stupně, že klíčovým pro danou trestní věc je posoudit, zda okolnosti sjednání jednotlivých pracovních smluv nasvědčují tomu, že šlo toliko o fiktivní závazkové vztahy, na jejichž podkladu měly být neopodstatněně čerpány prostředky nemocenských dávek. Soud prvního stupně správně ve věci konstatoval, že k takovému skutkovému závěru nebyl ve věci proveden žádný přímý důkaz, neboť všichni obžalovaní tuto okolnost buď popřeli, nebo využili svého práva nevypovídat. Soud prvního stupně důvodně tento klíčový skutkový závěr o účelovosti předmětných pracovněprávních vztahů opřel o nepřímé důkazy. I dle názoru krajského soudu jednotlivé ve věci obstarané a provedené nepřímé důkazy tvořily ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které ve svém celku shodně a spolehlivě prokazovaly skutečnost, že se ze strany obžalovaných jednalo o podvodné jednání, kdy po úrazu či vzniku nemoci po vzájemné součinnosti s obžalovaným [REDAKCE] či obžalovaný [REDAKCE] sám, předstírali, že jsou na podkladě dříve uzavřené pracovní smlouvy účastníci na nemocenském pojištění či na podpoře v mateřství. Přitom jak bude rozvedeno níže, jednotlivé nepřímé důkazy byly v takovém příčinném vztahu k této klíčové dokazované skutečnosti, že z nich bylo možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost závěru, že se jednalo o reálné pracovní poměry. Soud prvního stupně však takto koncipovaným skutkovým závěrem nepřizpůsobil znění skutkové věty ve výrokové části napadeného rozsudku, neboť z ní naopak vyplynulo, že nejprve došlo k účasti obžalovaných na nemocenském pojištění prostřednictvím uzavření pracovní smlouvy a pak až k úrazu či ke zhoršení zdravotního stavu, což by obžalované vylučovalo z trestněprávní odpovědnosti, jak důvodně v podaných odvoláních namítali. I tímto rozporem mezi skutkovými závěry soudu prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku a koncepcí skutkové věty ve výrokové části napadeného rozsudku se musel krajský soud v rámci přezkumu věci podrobněji zabývat.

33. Soud prvního stupně zcela správně závěr o tom, že předmětné pracovní poměry byly toliko fingované a jednotliví obžalovaní nikdy neměli v úmyslu jakoukoliv práci pro společnost [REDAKCE], vykonávat, a ani žádnou nevykonávali, učinil na podkladě skutečnosti, že tyto společnosti nemohly závazku v podobě úhrady jednotlivých mezd dostát z důvodu, že to nebylo v jejich ekonomických možnostech, že tyto společnosti k zajištění předmětu svého podnikání ve zkoumaném období až na jednu výjimku nezaměstnaly krom obžalovaných žádné další zaměstnance, ač prostřednictvím obžalovaných předmět podnikání realizovat nemohly, že smluvená mzda byla zcela neobvyklá v daném čase a místě, že tyto společnosti oznámily vznik jednotlivých pracovních poměrů příslušnému orgánu státní správy poté, co jednotliví obžalovaní již utrpěli úraz či na jejich straně došlo ke změně zdravotního stavu, že predispozice některých obžalovaných k výkonu práce ani neodpovídala jejich faktickým schopnostem, a že žádný z obžalovaných po odpadnutí překážky v práci s výkonem práce pro předmětné společnosti nepokračoval. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že v předchozí fázi řízení označil takto koncipované závěry soudu prvního stupně za paušální, nereagující na konkrétní námitky obžalovaných v rámci realizace práva na obhajobu, a soud

prvního stupně opětovně v napadeném rozsudku své závěry podrobněji nerozvedl. Přesto však jsou tyto závěry soudu prvního stupně v obecné rovině na danou věc poplatné a akceptovatelné.

34. Závěry o nedostatečných ekonomických schopnostech předmětných společností (viz body 17. a 22. odůvodnění napadeného rozsudku) soud prvního stupně důvodně vystavěl na podkladě znaleckého posudku a výpovědi znalkyně z oboru ekonomika [REDAKCE] popřípadě na výpisech z účtů těchto společností a daňových přiznáních. V tomto směru se krajský soud na závěry soudu prvního stupně může pro stručnost odkázat. K přehlednosti těchto závěrů lze zkonstatovat, že shora uvedené důkazy prokazují, že společnost [REDAKCE], si od roku 2010 neplnila své povinnosti ve vztahu k rejstříkovému soudu, v roce 2011 byla ve ztrátě 37.000 Kč, v roce 2012 v zisku 19.000 Kč a v roce 2013 v zisku 11.000 Kč. Společnost [REDAKCE], si své povinnosti ve vztahu k rejstříkovému soudu přestala plnit v roce 2013, v roce 2011 byla ve ztrátě 202.000 Kč, v roce 2012 ve ztrátě 88.000 Kč, v roce 2013 vykázala zisk 195.000 Kč a v roce 2014 vykázala zisk 72.000 Kč. Společnost [REDAKCE], si od roku 2011 neplnila povinnosti vůči rejstříkovému soudu, v roce 2012 byla ve ztrátě 9.000 Kč, v roce 2013 ve ztrátě 531.393 Kč (viz daňové přiznání za rok 2013), v roce 2014 byla v zisku 72.000 Kč. Ze závěrů znalkyně [REDAKCE] pak vyplynulo, že všechny společnosti svůj zisk netvořily výkony nýbrž nespecifikovanými ekonomickými výnosy. Společnosti [REDAKCE] byly zlikvidovány. Společnost [REDAKCE], byla obžalovaným [REDAKCE] převedena následně na [REDAKCE], který jí měl dále převést na [REDAKCE]. Z výpovědi svědka [REDAKCE], která byla čtena se souhlasem stran dle § 211 odst. 6 tr.řádu z č.l. 420 až 427 vyplynulo, že [REDAKCE] vůbec netušil, že by na něj měla být převedena právnická osoba. Společnost [REDAKCE], byla následně rovněž převedena na svědka [REDAKCE]. V této souvislosti je třeba uvést, že svědek [REDAKCE] je dlouholetý kamarád obžalovaného [REDAKCE] a bratr již odsouzené [REDAKCE], která ovládala společnost [REDAKCE], před obžalovaným [REDAKCE] a zná se s obžalovanou [REDAKCE]. Výpověď svědka [REDAKCE] nebylo možno ve věci bez dalšího hodnotit jako pravdivou a věrohodnou, neboť byla v rozporu s výpovědí svědka [REDAKCE] a svědek [REDAKCE] měl pro úzké osobní vazby na obžalované motivaci jim svojí výpovědí prospívat v rozporu se skutečně prožitými událostmi. Navíc obsah jeho výpovědi nevyzněl logicky a přesvědčivě, když obě společnosti na sebe nechal převést s úmyslem zkusit podnikání, i když mu pokus se společnostmi [REDAKCE] vůbec nevyšel, o ekonomickou situaci společností se podrobněji nezajímal, na jejich fungování si nepamatoval, nevěděl, zda měly zaměstnance a proč se propouštěli, po dobu své účasti na společnostech neparticipoval na jejich zisku a společnosti následně převedl na jiné osoby. Naproti tomu výpověď svědka [REDAKCE] bylo možno hodnotit jako pravdivou a věrohodnou, odpovídající ekonomické osobu všech tří dotčených právnických osob, kdy v řízení nebylo zjištěno, že by svědek [REDAKCE] měl zájem svojí výpovědí některému z obžalovaných či sobě přivodit ve věci nedůvodnou výhodu. Svědek [REDAKCE] neměl vazbu na žádného z obžalovaných. Jestliže pak obžalovaní namítali, že znalkyně [REDAKCE] neměla pro své závěry k ekonomické situaci ve společnostech [REDAKCE] dostatečné podklady, a tudíž jsou její závěry toliko hypotetickými, nevyvracejícími obhajobu obžalovaných o jejich přínosu jako zaměstnanců pro tyto společnosti, pak je nutno opáčit, že z provedených důkazů nevyplynulo, že by tyto společnosti ovládané obžalovanými (obžalovaný [REDAKCE] v případě společností [REDAKCE] a obžalovaná [REDAKCE] v případě společností [REDAKCE] či jejich známými (svědek [REDAKCE] v případě společností [REDAKCE]) měly vyrovnané hospodaření do té míry, aby byly schopny hradit mzdy obžalovaným, že by vyvíjely nějakou konkrétní ekonomickou činnost před uzavřením předmětných pracovních smluv, že by ji vyvíjely následně po odpadnutí překážky v práci jednotlivých obžalovaných, a že by po vzniku neschopností obžalovaných měly tyto společnosti potřebu zajistit svou ekonomickou činnost prostřednictvím jiného

zaměstnance. Naopak v rozporu s takto koncipovanou obhajobou obžalovaných byly všechny ve věci provedené důkazy, a to listinné důkazy v podobě zpráv PSSZ, závěry znalkyně [REDACTED] výpisy z účtů předmětných společností a daňových přiznání ke společnosti [REDACTED]. Opak nebylo možno dovodit ani na podkladě listinných podkladů, které ke své obhajobě doložil obžalovaný [REDACTED] k fungování společnosti [REDACTED]. Soud prvního stupně velice správně na podkladě výpovědí svědků [REDACTED] postřehů znalkyně [REDACTED] k formálním vadám těchto listin, a úředního záznamu Policie ČR (viz č.l. 2978 až 3008 spisu) o šetření k těmto listinám, správně dovodil, že tyto listiny nejsou způsobilé k závěru, že obžalovaný [REDACTED] vyvíjel v postavení zaměstnance ve prospěch společnosti [REDACTED], jím tvrzenou činnost, a že by taková činnost pro společnost [REDACTED] mohla opodstatnit výši jeho příjmu. Ve vztahu k těmto listinným důkazům předloženým obžalovaným [REDACTED] k podpoře jeho obhajoby lze uzavřít, že buď nedokládají naplnění smluvního vztahu, nebo jsou v nich uvedeny nesprávné identifikační údaje o společnostech či je podepsaly osoby, které k tomu neměly oprávnění. Za takové důkazní situace nelze soudu prvního stupně vyčítat, že na tyto důkazy nahlížel optikou nezpůsobilosti k potvrzení obhajoby obžalovaného [REDACTED]. Soud prvního stupně tak měl ve věci splněny podmínky pro zamítnutí návrhu obžalovaného [REDACTED] na doplnění dokazování výsledkem svědků [REDACTED] neboť s ohledem na ostatní ve věci provedené důkazy se dokazování v tomto směru jevílo zcela nadbytečným. Uvedené osoby buď neměly oprávnění jednat za subjekty figuruující v listinách předložených obžalovaným [REDACTED] ke své obhajobě, nebo v označení těchto subjektů byly zcela evidentní chyby, nebo nebyly zjištěny žádné poznatky k jejich pobytu ať už na území České republiky, nebo v zahraničí. Ostatně i krajský soud dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že tyto listiny předložené obžalovaným [REDACTED] neměly žádnou vypovídací hodnotu k jeho obhajobě o výkonu práce pro společnost [REDACTED]. Na podkladě shora uvedených důkazů pak v řízení plně obстоjí závěr soudu prvního stupně, že ekonomických možnostech předmětných společností nebylo dostát závazkům z pracovně právních vztahů uzavřených s jednotlivými obžalovanými. Dále je třeba k námitkám obžalovaných zopakovat, že společnost [REDACTED] byla v roce 2012, kdy měl být dne 1.6.2012 uzavřen pracovní poměr s obžalovanou [REDACTED] s dohodnutou mzdou 46.000 Kč a s již odsouzenou [REDACTED] s dohodnutou mzdou 57.000 Kč, dne 10.10.2012 s další osobou, ve vztahu k níž byla věc vrácena soudu prvního stupně, s dohodnutou mzdou 60.000 Kč, dne 5.11.2012 s již odsouzeným [REDACTED] s dohodnutou mzdou 70.000 Kč, toliko v zisku 19.000 Kč, tvořeného oproti nákladům ostatními nespecifikovanými výnosy. V roce 2013 byla společnost [REDACTED] kdy měl být s další osobou, ve vztahu k níž byla věc vrácena soudu prvního stupně, dne 24.6.2013 uzavřen pracovní poměr s dohodnutou mzdou 90.000 Kč, v zisku toliko 11.000 Kč, tvořeného oproti nákladům ostatními nespecifikovanými výnosy. Společnost [REDACTED] byla v roce 2011, kdy měl být dne 28.7.2011 uzavřen pracovní poměr s obžalovaným [REDACTED] s dohodnutou mzdou ve výši 180.000 Kč měsíčně, ve ztrátě 202.000 Kč a hospodařila se záporným kapitálem. V roce 2013, kdy měly být uzavřeny další pracovní poměry dne 25.2.2013 s obžalovanou [REDACTED] za dohodnutou mzdu 51.000 Kč měsíčně, dne 1.3.2013 s obžalovaným [REDACTED] za dohodnutou mzdu 46.000 Kč měsíčně a dne 12.8.2013 s již odsouzenou [REDACTED] za dohodnutou mzdu 48.556 Kč měsíčně, byla společnost [REDACTED], sice v zisku 195.000 Kč, přičemž hospodařila se záporným kapitálem avšak zisku nebylo dosaženo výkony společnosti nýbrž ostatními nespecifikovanými výnosy společnosti oproti nákladům. Po roce 2014 společnost [REDACTED] nevyvíjela podnikatelskou činnost a upadla do likvidace. Společnost [REDACTED] byla v roce 2013, kdy měl být dne 1.7.2013 uzavřen pracovní poměr s obžalovaným [REDACTED] s dohodnutou mzdou ve výši 275.000 Kč ve ztrátě 531.393 Kč, kdy za pojištění svých zaměstnanců dlužila OSSZ částku 62.985 Kč. V uvedených letech tak byly výkony společnosti [REDACTED] zcela nedostatečné

k pokrytí nákladů chodu společností. Za takové situace lze za legitimní považovat závěr znalkyně [REDAKCE] který převzal i soud prvního stupně, že společnost [REDAKCE] neměla v předmětném období dostatek zdrojů k pokrytí případných mzdových závazků z jednotlivých pracovních smluv, které by byly v řádu statisíců. Jen mzda obžalovaného [REDAKCE] by společnost [REDAKCE] ročně zatížila částkou přes 2.400.000 Kč. Navíc z výpisu z účtů k uvedeným společnostem vyplynulo, že k takovým výplatám neměly ani žádná aktiva na svých účtech. V řízení nebylo prokázáno, že by jednotliví obžalovaní měli nějaký konkrétní přínos pro ekonomické fungování těchto společností, a že by tyto společnosti k zajištění ekonomického růstu jejich absenci v práci nahradily jinou pracovní silou, aby se potenciální přínos pro společnosti mohl projevit v následujícím období.

35. Správným pak krajský soud shledal i závěr prvního stupně, že výše uvedené společnosti kromě shora uvedených obžalovaných nezaměstnaly v daném období žádného jiného zaměstnance, který by tvořil výnosy společností. Jak vyplývá z jednotlivých zpráv PSSZ, tak ekonomická aktivita společností byla značně utlumena, společnosti před rokem 2011 ukončili pracovní poměry takřka se všemi svými předešlými zaměstnanci. Společnosti by tak výkon podnikatelské činnosti kromě osoby jednatele musely realizovat takřka výlučně prostřednictvím předmětných pracovněprávních vztahů uzavřených s obžalovanými. Žádný z těchto pracovních poměrů však nevedl k faktickému výkonu práce ze strany obžalovaných, neboť velice krátce po jejich údajném vzniku měli úraz či změnu zdravotního stavu neslučitelnou s výkonem práce. Jednotlivé pracovní smlouvy nebyly sjednávány k prvnímu dni v měsíci (viz vznik pracovního poměru u již odsouzených [REDAKCE] u obžalovaných [REDAKCE] a dalších dvou osob, jejichž věci byly soudu prvního stupně vráceny k dalšímu projednání), jak je to u pracovních vztahů obvyklé. Uvedené společnosti nepřijaly kromě obžalovaných žádné další zaměstnance, když obžalovaní měli být práce neschopní a společnosti tak nemohly realizovat svůj předmět podnikání ve smyslu ekonomických výkonů. Navíc obžalovaní po odpadnutí překážky v práci svoji pracovní činnost pro společnost neobnovili.

36. Krajský soud dále poukazuje na významnou souvislost případu, kdy všichni obžalovaní jsou provázáni osobou obžalovaného [REDAKCE] a jedná se o uzavřený okruh jeho blízkých známých, partnerek a kamarádů. Z obsahu vyšetřovacího spisu vyplývá, že obžalované [REDAKCE] byly bývalými partnerkami obžalovaného [REDAKCE]. Již odsouzená [REDAKCE] je matka bývalé manželky obžalovaného [REDAKCE]. Obžalovaná [REDAKCE] je manželka bratra [REDAKCE]. Obžalovaní či již odsouzení [REDAKCE] jsou bližší či méně blízcí kamarádi a známí obžalovaného [REDAKCE]. Ostatně tyto skutečnosti vyplývají i ze samotné výpovědi obžalovaného [REDAKCE] z řízení před soudem prvního stupně. Dle názoru krajského soudu tak neobstojí obhajoba obžalovaných o náhodném uzavření pracovního poměru na základě reálné poptávky předmětných společností. Zcela legitimně se na tomto podkladě nabízí závěr, že pro uzavření pracovního poměru byl klíčový vztah mezi jednotlivými obžalovanými v postavení osob jednajících za předmětné společnosti a v postavení potenciálních zaměstnanců.

37. Správným pak krajský soud shledal i závěr prvního stupně, že výše sjednaných mezd odporovala kromě ekonomické situace předmětných společností též obvyklé výši mezd za daný druh práce. Tento skutkový závěr soudu prvního stupně vyplývá jak ze zpráv PSSZ k předmětným pracovním poměrům obžalovaných, tak ze závěrů znalkyně [REDAKCE]. Oběma těmito důkazy bylo v řízení prokázáno, že sjednané mzdy byly zcela neúměrné obvyklé výši mezd v místě podnikání společností na dané pracovní pozici. Jen na dokreslení krajský soud poukazuje

na skutečnost, že z obecně dostupných zdrojů vyplývá, že průměrná mzda v letech 2011 až 2014 nepřesáhla 26.000 Kč. Na pozici obchodního zástupce byla sjednána s obžalovaným [REDAKCE] v roce 2011 mzda ve výši 180.000 Kč měsíčně (cca 6,9 násobek průměrné mzdy). Za rok 2012 byla sjednána s již odsouzenou [REDAKCE] mzda ve výši 57.000 Kč měsíčně (cca 2,1 násobek průměrné mzdy), s obžalovanou [REDAKCE] výši 40.000 Kč měsíčně (cca 1,5 násobek průměrné mzdy), další osobou, jejíž trestní věc byla vrácena soudu prvního stupně ve výši 60.000 Kč měsíčně (cca 2,3 násobek průměrné mzdy), s již odsouzeným [REDAKCE] ve výši 70.000 Kč měsíčně (cca 2,7 násobek průměrné mzdy). Za rok 2013 byla sjednána mzda s další osobou, jejíž trestní věc byla vrácena soudu prvního stupně ve výši 90.000 Kč měsíčně (cca 3,4 násobek průměrné mzdy), s obžalovanou [REDAKCE] ve výši 51.000 Kč měsíčně (cca 1,9 násobek průměrné mzdy), s obžalovaným [REDAKCE] ve výši 46.000 Kč měsíčně (cca 1,7 násobek průměrné mzdy), s již odsouzenou [REDAKCE] ve výši 48.556 Kč měsíčně (cca 1,8 násobek průměrné mzdy) a s obžalovaným [REDAKCE] ve výši 275.000 Kč (cca 10,5 násobek průměrné mzdy). Za rok 2014 byla sjednána s obžalovanou [REDAKCE] mzda ve výši 65.000 Kč měsíčně (cca 2,5 násobek průměrné mzdy). V řízení nebyl nabídnut žádný takový důkaz, který by opodstatnil výši sjednané mzdy. Smluvní volnost v rámci pracovněprávních vztahů pak nelze na jednu stranu rozporovat, jak uvedly soudy v předchozích fázích řízení, nicméně tato musí být poplatná ekonomické situaci zaměstnavatele, druhu vykonávané práce a schopnostem zaměstnance.

38. **Obžalovaný** [REDAKCE] (viz skutky II. 1. a III. napadeného rozsudku) nebyl ani před vznikem údajných pracovních poměrů účasten nemocenského pojištění. Pracovní poměr obžalovaného ve společnosti [REDAKCE] měl vzniknout ke dni 28.7.2011. Obžalovaný na OSSZ ke dni 1.8.2011 oznámil, že ve vztahu ke společnosti [REDAKCE], je v pozici [REDAKCE]. Dne 8.8.2011 došlo na straně obžalovaného ke vzniku pracovní neschopnosti (po 11 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 23.11.2011, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDAKCE] že obžalovaný byl u společnosti od 28.7.2011 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Dále je na č.l. 828 spisu založen záznam o úrazu obžalovaného, kterým bylo v řízení prokázáno, že obžalovaný utrpěl pracovní úraz v podobě [REDAKCE] při [REDAKCE] činnosti, ačkoliv měl pracovní smlouvu na pozici [REDAKCE] do jehož pracovních povinností obvykle [REDAKCE] činnost nespadá (viz obsah pracovní smlouvy). Dále je nutno poukázat na skutečnost, že obžalovaný pracovní smlouvu uzavřel v postavení [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] sám se sebou jako zaměstnancem. Bezprostředně po ukončení pracovní neschopnosti byl s obžalovaným pracovní poměr ukončen, aniž by bylo nutno jeho pozici nahradit jiným zaměstnancem. V uvedené době ukončení pracovního poměru (den 31.1.2013) ještě nedošlo k dopravní nehodě obžalovaného. Následně nebyl obžalovaný opětovně účasten nemocenského pojištění až do dne 1.7.2013, kdy byl zaměstnán u společnosti [REDAKCE], a ode dne 8.7.2013 u společnosti [REDAKCE]. Dne 19.7.2013 obžalovaný utrpěl úraz při [REDAKCE] (11 dní od údajného uzavření pracovní smlouvy se společností [REDAKCE], což vedlo k jeho pracovní neschopnosti. Existenci pracovního poměru u společnosti [REDAKCE] oznámil obžalovaný OSSZ až po [REDAKCE] a to 22.7.2013. Navíc je nutno uvést, že společnosti [REDAKCE], byly ovládány osobami z okruhu kamarádů (obžalovaná [REDAKCE]) a blízkých obžalovaného (obžalovaná [REDAKCE], nebo samotným obžalovaným, jak bylo prokázáno výpisy z obchodního rejstříku k těmto společnostem. Sjednaná mzda u společnosti [REDAKCE] se zcela vymykala ekonomické situaci této společnosti a obvyklému příjmu za sjednanou práci, jak bylo rozvedeno výše. Ostatně ve společnosti [REDAKCE], pracoval v předmetné době jediný další zaměstnanec, a to [REDAKCE] se mzdou 25.000 Kč měsíčně, jak vyplývá ze zpráv PSSZ. Z tohoto nepoměru mezi mzdami obžalovaných a [REDAKCE] lze rovněž usuzovat na neúměrnou výši sjednaných mezd ve prospěch obžalovaných.

39. Již odsouzená [redacted] (viz skutek I. 1.), matka bývalé manželky obžalovaného [redacted] nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Naopak v době před údajným uzavřením pracovního poměru se společností [redacted] byla dlouhodobě v [redacted] měla chronické problémy se [redacted] trpěla [redacted] nebyla schopna řádně [redacted] Práci byla schopna vykonávat v omezené míře v [redacted], jak bylo prokázáno zprávami PSSZ. Přesto měla za výkon [redacted] obdržet v roce 2012 plat 57.000 Kč měsíčně, ač stejného dne na stejnou pozici byla přijata obžalovaná [redacted] která byla na práci kvalifikována, a přesto měla v roce 2012 obdržet plat jen 40.000 Kč. Pracovní poměr již odsouzené ve společnosti [redacted], měl vzniknout ke dni 1.6.2012. Dne 8.6.2012 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti již odsouzené (po 7 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 11.7.2012, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [redacted] že již odsouzená byla u společnosti od 1.6.2012 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány rovněž zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti byla bolest zad obžalované, kdy se jednalo o chronický zdravotní problém obžalované, kdy bolestmi [redacted] trpěla i před nástupem do zaměstnání, jak bylo v řízení prokázáno lékařskými zprávami a zprávami PSSZ.
40. Obžalovaná [redacted] (viz skutek I. 2. napadeného rozsudku), manželka bratra dlouhodobé partnerky obžalovaného [redacted] byla v době vzniku údajného pracovního poměru u společnosti [redacted] v pracovní neschopnosti u jiného zaměstnavatele, a to u [redacted]. Obžalovaná vznik nového pracovního poměru původnímu zaměstnavateli, ve vztahu k němuž pobírala do té doby peněžní prostředky z nemocenského pojištění neoznámila. Obžalovaná měla osobní předpoklady k výkonu sjednané pracovní pozice u společnosti [redacted]. Pracovní poměr obžalované ve společnosti [redacted], měl vzniknout ke dni 1.6.2012. Dne 9.10.2012 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti obžalované (po 4 měsících a 9 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Dne 5.10.2012, tedy ještě před vznikem pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [redacted] že obžalovaná byla u společnosti od 1.6.2012 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti bylo [redacted] obžalované při uklouznutí na schodech. Krajský soud však musí poukázat na skutečnost, že obžalovaná měla nastoupit do zaměstnání ve stejný den jako již odsouzená [redacted] přesto OSSZ byla ve zcela rozdílných dnech informována o vzniku těchto pracovních poměrů, ač je zcela nelogické, aby účetní [redacted] tuto skutečnost hlásila v takových časových rozestupech (ve vztahu k již odsouzené [redacted] dne 11.7.2012 a ve vztahu k obžalované [redacted] dne 5.10.2012). Dále je třeba poukázat na skutečnost, že přehledem lékařských úkonů k osobě obžalované [redacted] (viz č.l. 565 spisu) vyplývá, že dne 25.9.2012 byla vyšetřena v [redacted] poradně. Ode dne 25.9.2012 tedy obžalovaná musela vědět o svém [redacted] tedy o okolnosti, která ji v budoucnu dříve či později znemožní výkon pracovní činnosti. Dne 9.10.2012, tedy 14 dní po zjištění [redacted] nastává pracovní neschopnost obžalované.
41. Další osoba, jejíž věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání (viz skutek kladený za vinu obžalovanému [redacted] pod bodem I. 3. napadeného rozsudku), bývalá partnerka obžalovaného [redacted] nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Tato osoba měla střední vzdělání. Přesto měla za výkon [redacted] obdržet v roce 2012 plat 60.000 Kč měsíčně, ač na stejnou pozici byla před ní přijata již odsouzená [redacted] se mzdou 57.000 Kč a obžalovaná [redacted] která byla na práci více kvalifikována, se mzdou jen 40.000 Kč. Pracovní poměr této osoby ve společnosti [redacted] měl vzniknout ke dni 10.10.2012. Dne 16.10.2012 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti této osoby (po 6 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy).

Až dne 30.10.2012, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDAKCE], že tato osoba byla u společnosti od 10.10.2012 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti této osoby bylo [REDAKCE]. Ze zpráv PSSZ dále vyplynulo, že tato osoba opakovaně v minulosti upadla do dlouhodobé pracovní neschopnosti velice záhy po nástupu do jiných zaměstnání.

42. Již odsouzený [REDAKCE] (viz skutek I. 4.), kamarád obžalovaného [REDAKCE] nebyl před vznikem údajného pracovního poměru účasten nemocenského pojištění. Pracovní poměr již odsouzeného ve společnosti [REDAKCE], měl vzniknout ke dni 5.11.2012. Obžalovaný měl [REDAKCE]. Přesto měl obžalovaný za výkon [REDAKCE] obdržet v roce 2012 plat 70.000 Kč měsíčně, ač na stejnou pozici byla před ním přijata další osoba se mzdou 60.000 Kč měsíčně, již odsouzená [REDAKCE] se mzdou 57.000 Kč a obžalovaná [REDAKCE] která byla na práci více kvalifikována, se mzdou jen 40.000 Kč. Dne 16.10.2012 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti již odsouzeného obžalované (po 11 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). V tomto případě byl vznik pracovního poměru společnosti [REDAKCE] oznámen OSSZ dne 12.11.2012. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti bylo podvrtnutí kolene při vystupování z auta. V průběhu pracovní neschopnosti již odsouzený neúspěšně žádal o přiznání [REDAKCE].

43. Další osoba, jejíž věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání (viz skutek kladený za vinu obžalovanému [REDAKCE] pod bodem I. 5. napadeného rozsudku), bývalá partnerka obžalovaného [REDAKCE] s nímž má děti, nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Tato osoba měla ukončen toliko [REDAKCE] stran dosaženého vzdělání. Přesto měla tato osoba za výkon [REDAKCE] obdržet v roce 2012 plat 90.000 Kč měsíčně, ač na stejnou pozici byl před ní přijat již odsouzený [REDAKCE] se mzdou 70.000 Kč, další osoba se mzdou 60.000 Kč měsíčně, již odsouzená [REDAKCE] se mzdou 57.000 Kč a obžalovaná [REDAKCE] která byla na práci více kvalifikována, se mzdou jen 40.000 Kč. Pracovní poměr této osoby ve společnosti [REDAKCE] měl vzniknout ke dni 24.6.2013. Dne 4.7.2013 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti této osoby (po 10 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 9.7.2013, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDAKCE], že tato osoba byla u společnosti od 24.6.2013 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti této osoby bylo, že si při vystupování z vozidla podvrtla koleno.

44. Obžalovaná [REDAKCE] (viz skutek pod bodem I. 6. napadeného rozsudku), známá obžalovaného [REDAKCE] nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Obžalovaná měla [REDAKCE]. Tato osoba měla ukončen toliko [REDAKCE] stran dosaženého vzdělání. Přesto měla tato osoba za výkon [REDAKCE] obdržet v roce 2014 plat 65.000 Kč měsíčně, ač na stejnou pozici byla před ní přijata v roce 2012 další osoba se mzdou 60.000 Kč měsíčně, již odsouzená [REDAKCE] se mzdou 57.000 Kč a obžalovaná [REDAKCE] která byla na práci více kvalifikována, se mzdou jen 40.000 Kč. Pracovní poměr této osoby ve společnosti [REDAKCE], měl vzniknout ke dni 7.1.2014. Dne 27.1.2014 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti této osoby (po 20 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 6.3.2014, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDAKCE], že tato osoba byla u společnosti od 7.1.2014 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti této osoby bylo, že při chůzi po schodech upadla a poranila si [REDAKCE].

45. **Obžalovaná** [REDACTED] (viz skutek II. 2. napadeného rozsudku), dlouholetá partnerka obžalovaného [REDACTED] nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Obžalovaná měla [REDACTED] Přesto měla obžalovaná za výkon [REDACTED] obdržet v roce 2013 plat 51.000 Kč měsíčně, ač na stejnou pozici byl o týden později přijat obžalovaný [REDACTED] se mzdou 46.000 Kč. Pracovní poměr obžalované ve společnosti [REDACTED] měl vzniknout ke dni 25.2.2013. Dne 1.3.2013 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti této osoby (po 8 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Dne 5.3.2013, tedy až po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDACTED], že obžalovaná byla u společnosti od 25.2.2013 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti obžalované bylo, že si při vystupování z vozidla [REDACTED] Dále musí krajský soud poukázat na skutečnost, že obžalovaná do záznamu o hlášení pracovního úrazu ze dne 6.5.2013 (viz č.l. 804 spisu) uvedla, že úraz utrpěla v pátek dne 1.3.2013. Tomu ostatně odpovídá i potvrzení lékaře o pracovní neschopnosti (viz č.l. 798 spisu). Do záznamu sepsaného u zaměstnavatele dne 5.3.2013 však obžalovaná okamžik vzniku pracovního úrazu označila den 5.3.2013. V tomto směru je s podivem, že obžalovaná nebyla schopna přesně určit den pracovního úrazu v řádu dní od jeho vzniku. Navíc obžalovaná byla v minulosti v dlouhodobé pracovní neschopnosti z obdobného důvodu u společnosti [REDACTED] Rovněž pak otec obžalované byl v minulosti v dlouhodobé pracovní neschopnosti u společnosti [REDACTED] jak plyne ze zjištění PSSZ o vyplácených dávkách nemocenského obžalované či jejím rodinným příslušníkům.
46. **Obžalovaný** [REDACTED] (viz skutek pod bodem II. 3. napadeného rozsudku), dlouholetý známý obžalovaného [REDACTED] nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Obžalovaný měl ukončen toliko [REDACTED] stran dosaženého vzdělání. Přesto obžalovaný měl za výkon [REDACTED] obdržet v roce 2013 plat 46.000 Kč měsíčně. Pracovní poměr obžalovaného ve společnosti [REDACTED], měl vzniknout ke dni 1.3.2013. Dne 6.3.2013 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti obžalovaného (po 5 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 22.5.2013, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDACTED], že obžalovaný byla u společnosti od 1.3.2013 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti obžalovaného byl rozvoj [REDACTED] kterými obžalovaný trpěl už předtím.
47. **Již odsouzená** [REDACTED] (viz skutek pod bodem II. 4. napadeného rozsudku), nebyla před vznikem údajného pracovního poměru účastna nemocenského pojištění. Již odsouzená měla ukončen toliko [REDACTED] stran dosaženého vzdělání. Přesto měla již odsouzená za výkon [REDACTED] obdržet v roce 2013 plat 48.556 Kč měsíčně. Její pracovní poměr ve společnosti [REDACTED], měl vzniknout ke dni 12.8.2013. Dne 19.8.2013 došlo ke vzniku pracovní neschopnosti již odsouzené (po 7 dnech od údajného uzavření pracovní smlouvy). Až dne 21.8.2013, tedy po vzniku pracovní neschopnosti bylo OSSZ oznámeno společností [REDACTED], že již odsouzená byla u společnosti od 12.8.2013 v pracovním poměru. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány zprávami PSSZ. Důvodem vzniku pracovní neschopnosti již odsouzené [REDACTED] byl pád na schodech.
48. Dále musí krajský soud poukázat na skutečnost, že u všech shora uvedených osob se jednalo o dlouhodobou pracovní neschopnost blížíci se maximální možné podpůrčí době. Žádný z výše uvedených se k výkonu práce pro předmětné společnosti po ukončení pracovní neschopnosti již nevrátil, ačkoliv se obžalovaný [REDACTED] ve věci hájil tím, že pracovní poměry uzavíral

toliko s velice schopnými a kvalifikovanými zaměstnanci, kteří měli mít zásadní ekonomický přínos pro předmetné společnosti. V této souvislosti krajský soud poukazuje na skutečnost, že pracovní neschopnost již odsouzené [redacted] byla ukončena dne 22.6.2013. Místo toho, aby byl pracovní poměr s odsouzenou [redacted] jako velice kvalifikovaným zaměstnancem následně naplňován, společnost [redacted], uzavřela dne 24.6.2013 další údajnou pracovní smlouvu s další osobou, jejíž věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání. Na straně obžalovaných se rovněž vyskytují velice obdobné vzorce mechanismu vzniku pracovní neschopnosti. Již odsouzené [redacted] a obžalovaný [redacted] trpěli před uzavřením pracovních smluv chronickými zdravotními problémy, které se u nich opětovně projevíly záhy po nástupu do zaměstnání. Obžalovaný [redacted] (skutek II. 1.), [redacted] již odsouzený [redacted] další osoba, jejíž trestní stíhání bylo vráceno soudu prvního stupně k dalšímu projednání (skutek I.5.) si [redacted] Obžalovaná [redacted] a již odsouzená [redacted] upadly na schodech a prodělaly úraz [redacted]

49. Ke shora nastíněné časové ose u jednotlivých pracovních poměrů, kdy krom již odsouzeného [redacted] došlo k nahlášení vzniku pracovního poměru vždy až po vzniku pracovního úrazu, musí krajský soud nad rámec závěrů soudu prvního stupně doplnit, že v řízení nemůže obstát obhajoba obžalovaného [redacted] že zpoždění v provedení nahlášení lze přičítat k tíži svědkyně [redacted] která pro společnost vykonávala účetnictví. Výpovědi svědkyně [redacted] bylo v řízení prokázáno, že komunikovala toliko s obžalovaným [redacted] a své povinnosti si plnila vždy hned poté, co od obžalovaného převzala podklady nebo co si je vyzvedla ze schránky u kanceláře, kam jí byly vhozeny v případě, že z důvodu plnění jiných pracovních povinností, z důvodu čerpání dovolení či z důvodu nemoci, nebyla na pracovišti. Přesto krajský soud musí odmítnout námitky obžalovaných, že za jejich pozdní přihlášení k nemocenskému pojištění na OSSZ může právě svědkyně [redacted] která dostala příslušné podklady k uzavření pracovních smluv včas. Zcela zjevně tato obhajoba obžalovaných nemůže obstát v případě vzniku pracovního poměru u již odsouzené [redacted] a obžalované [redacted] Obě totiž měly do pracovního vztahu u společnosti [redacted] nastoupit dne 1.6.2012. Lze tak zcela logicky předpokládat, že účetní [redacted] byly podklady k jejich přihlášce k nemocenskému pojištění doručeny ve stejný okamžik. Přesto byla již odsouzená [redacted] k nemocenskému pojištění přihlášena dne 11.7.2012 a obžalovaná [redacted] až dne 5.10.2012. Tento časový odstup mezi přihlášením zaměstnanců společnosti [redacted] jistě nelze vysvětlit nepřítomností účetní [redacted] na pracovišti, její dovolenou či pracovní neschopností. Rovněž pak nelze takovou konstrukci obhajoby přijmout k okolnostem přihlášení obžalované [redacted] u společnosti [redacted], k němuž došlo až dne 6.3.2014, ač pracovní poměr měl vzniknout už dne 7.1.2014, obžalovaného [redacted] u společnosti [redacted], k němuž došlo až dne 23.11.2013, ač pracovní poměr měl vzniknout už dne 28.7.2013, či v případě obžalovaného [redacted] u společnosti [redacted], k němuž došlo až dne 22.5.2013, ač pracovní poměr měl vzniknout už dne 1.3.2013. Povinnost přihlásit zaměstnance k účasti na nemocenském pojištění totiž dle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, byla do 8 dnů a z výpovědi svědkyně [redacted] nevyplývalo, že by byla během výkonu své práce účetní dlouhodobě po dobu několika měsíců práce neschopnou. Co se týče ostatních případů, a to obžalovaných [redacted] (skutek III. napadeného rozsudku), [redacted] (skutek II. 2. napadeného rozsudku), dvou dalších osob, jejichž věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, a již odsouzené [redacted] (skutek II. 4. napadeného rozsudku), tak krajský soud blízkou časovou návaznost mezi údajným vznikem pracovního poměru a přihlášením zaměstnanců k účasti na nemocenském pojištění u OSSZ připisuje toliko snaze obžalovaného [redacted] jak v pozici [redacted] tak v pozici [redacted] a

obžalované [REDAKCE] a již odsouzené [REDAKCE] obě v pozicích zaměstnankyň, zastít okolnosti antedatace jednotlivých fiktivních pracovních smluv ve vztahu k přihlašovací povinnosti vážící na se na lhůtu 8 dní. Z tohoto důvodu dle názoru krajského soudu fiktivní pracovní poměry u shora uvedených obžalovaných byly vázány k různým kalendářním dnům v jednotlivých měsících, a nikoliv k prvnímu dni v měsíci, jak je to u pracovních poměrů obvyklé.

50. Na podkladě shora uvedených důkazů pak dle názoru krajského soudu zcela obстоjí závěr soudu prvního stupně, že předmětné pracovní smlouvy byly toliko fiktivní, jednotliví obžalovaní neměli nikdy v úmyslu sjednanou práci vykonávat a ani ji nevykonávali, když tyto fiktivní pracovní smlouvy měly sloužit toliko k předstírání nepravdivé skutečnosti, že obžalovaní [REDAKCE] byli ke dni utrpění úrazu či ke dni změny zdravotního stavu účastní nemocenského pojištění, a to vše z důvodu snahy čerpat nedůvodně finanční prostředky z nemocenského pojištění. Tomu pak odpovídá stanovení výše mezd zcela neodpovídajících ekonomické situaci předmětných společností a krom obžalovaných [REDAKCE] a již odsouzeného [REDAKCE] i vzdělání a zkušenostem ostatních obžalovaných, již odsouzených či osob, jejichž věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání. Navíc je nutno zopakovat, že se nejednalo o vznik pracovních poměrů s náhodnými osobami, ale s osobami více či méně svázaných s obžalovaným [REDAKCE], ať už partnerskými nebo kamarádkými vztahy. Fiktivnost jednotlivých pracovních poměrů dokládá krom výše uvedeného také skutečnost, že vznik pracovních poměrů byl nahlášen na OSSZ takřka vždy až po úrazu či změně zdravotního stavu jednotlivých obžalovaných, již odsouzených či osob, jejichž trestní stíhání bylo vráceno soudu prvního stupně. Jednalo se tedy o pravidlo, nikoliv případnou výjimku, jak vypověděla svědkyně [REDAKCE]. Jestliže tomu tak nebylo u obžalované [REDAKCE] a již odsouzeného [REDAKCE], pak je nutno konstatovat, že obžalovaná [REDAKCE] od 25.9.2012 věděla o svém [REDAKCE] a u již odsouzeného [REDAKCE] se nejednalo o úraz akutní, který by si vyžádal okamžitou léčbu. Pracovní neschopnosti se navíc vykazovaly obdobným způsobem vzniku, což nasvědčuje určité šabloně a účelovosti založení účasti obžalovaných na nemocenském pojištění, než smluvní volnosti při uzavírání pracovních poměrů a stanovení výše mzdy a náhodnému vzniku úrazů a změn pracovních poměrů. Bez ohledu na skutečnost, že u některých obžalovaných (obžalované [REDAKCE]) nebyla důkazní situace tak průkazná, jako u jiných obžalovaných, bylo nutno v jednání obžalovaných shledat zcela jednoznačné a opakující se znaky modu operandi, který byl uplatněn i u těchto obžalovaných, které byly velice úzce spjaty s osobou obžalovaného [REDAKCE]. Za takové situace krajský soud musel odmítnout důkazy podporující skutkovou verzi jednotlivých obžalovaných, které nebyly způsobilé prolomit shora uvedené skutkové závěry o fiktivnosti předmětných pracovních poměrů. Okolnosti shora uvedených 11 skutků ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] zcela vylučují míru akceptovatelné pravděpodobnosti, které se v rámci své obhajoby obžalovaní vehementně dovolávají, že mělo dojít nejprve k projevu svobodné vůle účastníků pracovněprávního vztahu stran sjednání pracovních podmínek a následně k nepředvídatelné změně zdravotního stavu obžalovaných, která jim na dobu blížící se maximální možné výměře podpůrčí doby znemožnila pokračovat ve výkonu práce. Obhajoba obžalovaných mohla v řízení uspět toliko za předpokladu, že by orgány činné v trestním řízení zcela rezignovaly na hodnocení shora uvedených vzájemných souvislostí mezi jednotlivými důkazy, které obhajobu obžalovaných ve svém souhrnu, ale i v jednotlivostech týkajících se každého obžalovaného, zcela diskvalifikují. V přezkoumávané věci se zcela zjevně jednalo o systematickou trestnou činnost jednotlivých pachatelů provázanou osobou obžalovaného [REDAKCE]. Počet uzavřených pracovních poměrů, u nichž velice záhy po jejich sjednání došlo ke vzniku úrazu či změně zdravotního stavu zaměstnance s následnou dlouhodobou pracovní

neschopností, je nutno považovat za zcela nebyvalý a rozhodně ne náhodný, a to i s ohledem na charakter vzniku úrazů či změny zdravotního stavu. Celkem se totiž jednalo o 11 případů za dobu od 28.7.2011 do 7.1.2014 (tedy za dobu 2 a 1/2 let) mezi osobami navázanými na obžalovaného [REDAKCE] kdy společností v postavení zaměstnavatelů, neměly jiné zaměstnance než dotčené obžalované, nebyly v ekonomické situaci, která by si mohla zaměstnance za sjednané mzdy dovolit, neměly před vznikem předmětných pracovních poměrů ani potom odpovídající ekonomické výkony, zaměstnance v pracovní neschopnosti nikdo na pracovních pozicích nenahradil a po odpadnutí překážek v práci s nimi byly pracovní poměry rozvázány nebo nebyly dále stranami pracovněprávního vztahu naplňovány. Tyto vzájemné souvislosti nebylo možno ve věci zcela ignorovat ve smyslu obhajoby jednotlivých obžalovaných, že skutkové závěry by měly být učiněny výlučně individuálně ve vztahu ke každému jednomu skutku odděleně bez ohledu na provázanost skutků. V tomto směru krajský soud nemohl obhajobě obžalovaných přisvědčit, neboť shora uvedené skutečnosti stran modu operandi jejich obhajobu diskvalifikují natolik, že k ní nemohlo být v tomto řízení přihlédnuto jako k pravdivé a věrohodné, byť obhajoba obžalovaných byla vzájemně provázaná a ve smyslu nepochybných skutečností podporovaná listinnými důkazy, jak bylo krajským soudem uvedeno výše.

51. Krajský soud se tak musel ztotožnit s postupem soudu prvního stupně, který své závěry o vině nevystavěl na podkladě obhajoby jednotlivých obžalovaných, kdy jejich výpovědi bylo možno s ohledem na výše uvedené sledovat ve věci nepravdivými a nevěrohodnými, logicky rozpornými, motivovanými snahou od svých osob odvrátit důsledky trestní odpovědnosti.

52. Na druhou stranu však lze k námitkám obžalovaných v podaných odvoláních soudu prvního stupně vytknout, že uvedené závěry o fiktivnosti předmětných pracovních smluv nepromítl v rámci principů formální logiky do popisu skutkové věty napadeného rozsudku, neboť lze jen stěží uvažovat o tom, že by obžalovaní pracovní smlouvy uzavřeli s předpokladem, že následně v budoucnu objektivně utrpí úraz či u nich dojde k podstatné změně zdravotního stavu, což je učiní dlouhodobě práce neschopnými. Skutkovou větu výrokové části napadeného rozsudku v tomto směru nebylo možno v přezkoumávané věci akceptovat, neboť její koncepce přijatá soudem prvního stupně by defacto vylučovala závěr o tom, že obžalovaní fungovali svoji účast na nemocenském pojištění ve smyslu dovozované trestněprávní odpovědnosti, jak důvodně v podaných odvoláních obžalovaní namítaly. Naopak na podkladě výše uvedeného je zcela zjevné, že nejprve došlo na straně obžalovaných ke vzniku úrazu či změně zdravotního stavu, a teprve poté byly uzavřeny pracovní smlouvy s antedatací dne podepsání pracovní smlouvy, aby tak obžalovaní uvedly Českou republiku zastoupenou PSSZ v omyl, že byli ke dni vzniku úrazu či podstatné změny jejich zdravotního stavu účastní na nemocenském pojištění. To pak dokládá okamžik pozdního nahlášení vzniku pracovních poměrů OSSZ ve vztahu k době vzniku jednotlivých pracovních úrazů či podstatných změn pracovního poměru obžalovaných, již odsouzených či osob, jejichž věc byla vrácena soudu k dalšímu projednání. Krajský soud si v této souvislosti dovolí i úvahu nad tím, že právě z důvodu zastření podvodného úmyslu byl v mnoha případech datován vznik pracovního poměru na jiný den než první den v měsíci, jak je tomu při vzniku pracovních poměrů obvyklé, aby doba mezi údajným vznikem pracovního poměru a dobou nahlášení vzniku takového pracovního poměru na OSSZ byl co nejméně podezřelý a dal se podřadit pod drobné porušení pořádkové lhůty 8 dnů pro nahlášení účasti zaměstnance na nemocenském pojištění. Krajský soud k obhajobě obžalovaného [REDAKCE] považuje za nadbytečné vypořádat, jak byly předmětné mzdy nastaveny ve vztahu k vyměřovacím základům ve smyslu zákona o nemocenském pojištění či jak měl být obžalovaný v rámci spolupachatelství zainteresován na neoprávněném prospěchu ostatních obžalovaných, již odsouzených či osob, ve vztahu k nimž byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu

projednání, neboť myšlenkové pochody a motivace obžalovaného [REDAKCE] ke stíhanému jednání nejsou pro posouzení trestnosti jednání podstatné, a na podkladě nepřímých důkazních prostředků ani nemohly být nepochybně objasněny. V kontextu těchto úvah musel krajský soud určitým způsobem korigovat skutkovou větu napadeného rozsudku ve vztahu ke skutkům vedeným v bodě I., II. a III. napadeného rozsudku, aby tak skutková věta odrážela všechny znaky skutkové podstaty stíhaného trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku a aby lépe odpovídala obsahu provedených důkazů a skutkovým závěrům soudu prvního stupně. Přitom je třeba uvést, že krajský soud hodnotil provedené důkazy ve shodě se soudem prvního stupně, a proto korekce skutkové věty spočívala toliko v tom, že krajský soud lépe vyjádřil v popisu jednotlivých skutků tu okolnost, že nejprve došlo ke vzniku úrazu či podstatné změně zdravotního stavu dotčených obžalovaných, a v návaznosti na tuto skutečnost k antedatování vzniku pracovního poměru u předtínných společností. Dále krajský soud oproti skutkovým závěrům soudu prvního stupně do skutkové věty doplnil, jakou škodu obžalovaný [REDAKCE] všemi 11 stíhanými skutky způsobil a k jaké škodě bylo jeho jednání dále způsobilé, když soud prvního stupně takový závěr poněkud nekonceptně učinil toliko ve vztahu k 6 stíhaným skutkům (bod I. napadeného rozsudku), ačkoliv na jednání obžalovaného [REDAKCE] nahlížel optikou pokračování v trestné činnosti. Tuto korekci skutkové věty krajský soud provedl za užití ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a § 259 odst. 3 tr. řádu.

53. Za situace, kdy krajský soud musel zasáhnout ve výše uvedeném rozsahu do skutkové věty, musel sám rozhodnout o právním posouzení jednání obžalovaných. Ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] krajský soud na jejich jednání nahlížel shodně jako soud prvního stupně. Jednání obžalované [REDAKCE] kvalifikoval jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když vylákala na České republice, zastoupené PSSZ částku 24.853 Kč, avšak její úmysl směřoval ke způsobilí škody 193.682 Kč, a jednání obžalovaných [REDAKCE] jako přečin podvodu podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství, když obžalovaný [REDAKCE] vylákal na České republice, zastoupené PSSZ částku 239.025 Kč a obžalovaná [REDAKCE] vylákala na České republice, zastoupené PSSZ částku 158.460 Kč, neboť těchto se dopustí ten, kdo společným jednáním sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku větší škodu, a dílem se dopustí jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku větší, a jehož se dopustí v úmyslu tento trestný čin spáchat, když k jeho dokonání nedojde. Stran právních závěrů k obžalované [REDAKCE] musel krajský soud při respektování zásady zákazu reformatio in peius (§ 259 odst. 4 tr. řádu) promítnout do svých právních závěrů právní závěry soudu prvního stupně v tom směru, že obžalovaná [REDAKCE] naplnila znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, když vylákala na České republice, zastoupené PSSZ částku 204.757 Kč, ačkoliv v řízení bylo zprávami PSSZ prokázáno, že ve skutečnosti její úmysl směřoval k vylákání částky o 98.374 Kč vyšší, kdy v tomto rozsahu bylo vyplacení dávky PSSZ pozastaveno. Krajský soud však nemohl tento nedostatek v popisu skutku a právním posouzení jednání obžalované zčásti v pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku zhojit, neboť v tomto směru nebylo podáno odvolání v neprospěch obžalované a krajskému soudu tak nezbylo, než akceptovat nepřiléhavé právní posouzení jejího jednání soudem prvního stupně, kdy soud prvního stupně se tohoto formálního pochybení dopustil ve prospěch obžalované [REDAKCE] už v rozsudku ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628. Krajský soud se naopak nemohl ztotožnit s právními závěry soudu prvního stupně stran jednání obžalovaného [REDAKCE]. Ze skutkové věty jak napadeného rozsudku, tak rozsudku krajského soudu vyplývá, že nejméně obžalovaná [REDAKCE] v postavení spolupachatelky obžalovaného [REDAKCE] se stíhaného jednání dopustila ve stádiu pokusu. Za takové situace měl soud prvního

stupně na jednání obžalovaného [REDAKCE] nahlížet rovněž jako na spáchané dílem ve stádiu pokusu, neboť takové posouzení jeho jednání je pro obžalovaného [REDAKCE] z podnětu jím podaného odvolání příznivější. Krajskému soudu na podkladě odvolání obžalovaného [REDAKCE] nezbylo než do napadeného rozsudku zasáhnout v jeho prospěch na základě ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku a § 259 odst. 3 tr. zákoníku a jednání obžalovaného posoudit jako pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, dílem dokonáný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když toho se dopustí ten, kdo společným jednáním sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu, a dílem se dopustí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že sebe obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu, a jehož se dopustil v úmyslu tento trestný čin spáchat, když k jeho dokonání nedojde.

54. Okolnost uvedení jiného v omyl spočívala na straně obžalovaných v tom, že obžalovaní ve vztahu k České republice předstírali v rozporu s faktickým stavem věci, že jsou ke dni vzniku úrazu či podstatné změny svého zdravotního stavu účastní na nemocenském pojištění prostřednictvím antedatovaných pracovních smluv, ač fakticky nebyli, neboť pracovní smlouvy se společnostmi [REDAKCE], před vznikem svých úrazů či změn zdravotního stavu uzavřeny neměli a žádnou práci pro tyto společnosti nevykonávali. Jejich obohacení pak spočívalo v neoprávněném získání peněžních prostředků nemocenského pojištění. Stíhaným jednáním se obohatili přinejmenším obžalovaní v postavení zaměstnanců. K obhajobě obžalovaného [REDAKCE] je možno namítnout, že znakem skutkové podstaty trestného činu podvodu není získat majetkový prospěch toliko pro svoji osobu, ale i pro jiného, tudíž obžalovaný svým jednáním naplňoval znaky stíhaného jednání bez ohledu na skutečnost, jaký měl z věci osobní prospěch stran skutků, kdy byl v postavení toliko osoby jednající za zaměstnavatele. Za škodu větší pak bylo nutno i po novele trestního zákoníku č. 333/2020 Sb., účinné od 1.10.2020, považovat škodu převyšující částku 100.000 Kč. Za značnou škodu bylo nutno i po novele trestního zákoníku č. 333/2020 Sb., účinné od 1.10.2020, považovat škodu převyšující částku 1.000.000 Kč. Jestliže trestní zákoník do 30.9.2020 za škodu větší stanovoval částku nejméně 50.000 Kč a za škodu značnou částku nejméně 500.000 Kč, pak škoda způsobená obžalovanými i po novele naplňovala znaky škody větší a značné, byť zákonodárce limity škod po 1.10.2020 zvýšil. Posouzení trestnosti jednání obžalovaných ve smyslu novely trestního zákoníku č. 333/2020 Sb., odpovídá zásadě ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku, neboť trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan, podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Navýšení výše hranic škod větší a značné po 1.10.2020 bylo pro obžalované příznivější, a proto na trestnost jejich jednání bylo uvažováno optikou nyní účinné úpravy trestního zákoníku. Podle § 21 odst. 2 tr. zákoníku je pokus trestného činu trestný v sazbě za dokonáný trestný čin. Podle § 23 tr. zákoníku byl-li trestný čin spáchan úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama. Tak je tomu i v nyní projednávané věci, kdy k vyvolání následků stíhaného trestného činu museli jednotliví obžalovaní kooperovat společným jednáním, jinak by totiž nemohlo dojít k antedatování pracovních smluv a fingování existence účasti obžalovaných na nemocenském pojištění před vznikem jejich úrazů či změny zdravotního stavu. Krajský soud shodně jako soud prvního stupně na jednání obžalovaného [REDAKCE] nahlížel optikou pokračování v trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku, neboť pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Obžalovaný v období 2 a půl let jako spolupachatel za předmětné společnosti v postavení statutára v 10 případech antedatoval pracovní smlouvy sami se sebou, s ostatními obžalovanými, s již odsouzenými či s dalšími osobami, jejichž věc byla vrácena soudu

prvního stupně k novému projednání, a ve 2 případech antedatoval pracovní smlouvy v postavení zaměstnance, motivován snahou sobě či jinému zjednat na úkor České republiky nedůvodnou výhodu na peněžitém plnění z nemocenského pojištění, čímž naplňoval znaky trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Ze skutečnosti, že obžalovaní jednotlivé pracovní smlouvy antedatovali za účelem předstírání existence účasti na nemocenském pojištění v době předcházející vzniku úrazu či podstatné změny svého zdravotního stavu, nebylo možno v jejich jednání dovodit jiný než přímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaní tak dle názoru krajského soudu svým jednáním naplnili všechny formální znaky skutkové podstaty stíhaného trestného činu.

55. Krajský soud se naopak nemohl v přezkoumávané věci ztotožnit s námitkou obžalovaného [REDAKCE] o nutnosti aplikace institutu subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku na posuzovaný případ. Tento institut rozvinul co do obsahu Nejvyšší soud ČR ve stanovisku sp.zn. Tpjn 301/2012, z něž vyplývá, že: „**I. Trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva.** **II. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že **posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.**** **III. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné.** **IV. Zásada subsidiarity trestné represe se uplatní při posuzování trestných činů jak pachatelů fyzických osob, tak pachatelů právnických osob.** **V. Chování pachatele po spáchání skutku vykazujícího znaky trestného činu, zejména jeho snahu nabrát takovým činem způsobenou škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, není okolností, která by ve smyslu zásady subsidiarity trestní represe dovolovala rezignovat na povinnost uplatňovat trestní odpovědnost takového pachatele, ale lze ji zohlednit zejména při úvaze o použití § 172 odst. 2 písm. e) tr. ř. (příp. § 159a odst. 4 tr. ř.) nebo některého z odklonů v trestním řízení [srov. § 179c odst. 2 písm. f), g), h), § 307 a § 309 tr. ř., § 70 zákona o soudnictví ve věcech mládeže], případně při úvaze o druhu a výši sankce ukládané za takový trestný čin (srov. § 39 odst. 1 věta za středníkem tr. zákoníku).** **VI. Bezrestnost pachatele plynoucí z uplatnění zásady subsidiarity trestní represe z hlediska viny ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, má přednost před procesním řešením případu (trestného činu) ve smyslu § 172 odst. 2 písm. e) tr. ř.“** K námitce obžalovaného [REDAKCE] musí krajský soud konstatovat, že obžalovaný [REDAKCE] ale i zbylí obžalovaní se stíhaného trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku dopustili v kvalifikované skutkové podstatě (§ 209 odst. 3, odst. 4 tr. zákoníku) s ohledem na zákonodárcem presumované způsobení škody větší a značné, tedy dosahující dle § 138 odst. 1 tr. zákoníku výše nejméně 100.000 Kč (obžalovaní [REDAKCE]).

██████████ a nejméně 1.000.000 Kč (obžalovaný ██████████). Obžalovaní ██████████ se stíhaného přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku dopustili jedním útokem, obžalovaný ██████████ se stíhaného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku dopustil celkem 11 dílčími útoky, ve vztahu k nimž soud prvního stupně velice správně dovedl souběh vícečinné stejnorodé trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku. Uvedení nepravdivých skutečností ohledně vzniku pracovního poměru k předstírání účasti na nemocenském pojištění lze označit za zcela typické jednáním pachatelů skutkové podstaty daného trestného činu podvodu. Na jednání obžalovaných nemůže být ze shora uvedených důvodů pohlíženo optikou institutu subsidiarity trestní represe, neboť stíhané jednání se nikterak svojí závažností a společenskou škodlivostí neodlišuje od běžně se vyskytujících trestných činů dané skutkové podstaty. Krajský soud musí za lichou označit i námitku obžalovaného ██████████, že věc bylo možno řešit prostředky civilního práva, a to prostřednictvím institutů zákona o nemocenském pojištění. Předně je třeba zdůraznit, že formální znaky stíhaného trestného činu podvodu obžalovaní naplnili již tím, že předstírali vznik pracovního poměru v době, kdy se změnil jejich zdravotní stav, aby tak pro sebe či jiného získali majetkový prospěch z účasti na nemocenském pojištění, kdy bylo zjevné, že svým jednáním cílí nejméně na vznik škody nikoli nepatrné, a to s ohledem na výši mezd ve fiktivně sjednaných pracovních poměrech, které měly svůj bezprostřední dopad do stavení vyměřovacího základu nároku na výplatu nemocenského pojištění. Už jen z tohoto důvodu je zcela nepřiléhavá námitka obžalovaného ██████████, že trestné jednání obžalovaných bylo možno zhojit instituty zákona o nemocenském pojištění. Ačkoliv podle § 84 odst. 2 písm. a) zákona o nemocenském pojištění orgány územní správy sociálního zabezpečení rozhodují ve věcech pojištění o vzniku, trvání a zániku pojištění, vznikl-li spor o účast na pojištění, o přiznání dávek a jejich oduěti, o zastavení výplaty dávek a o změně výše dávek, případně o vrácení přeplatku na dávce, a o správních deliktech, pak nejsou věcně legitimovány posoudit, zda došlo k výplatě nemocenských dávek na podkladě spáchání podvodné úmyslné trestné činnosti, neboť jsou oprávněny posuzovat toliko správní delikty vymezené v § 127 a násl. zákona o nemocenském pojištění, na jejich podkladě ukládat sankce. Věcná legitimace k posouzení trestné činnosti spadá výlučně do kompetencí trestních soudů. Samo pozastavení či odejmutí dávek nemocenského pojištění by nemohlo odstranit obžalovanými porušení zákonodárcem chráněný zájem, neboť k takovému kroku by muselo zákonitě dojít až po dokonání nejméně základní skutkové podstaty stíhaného trestného činu podvodu. Ostatně obžalovaným ██████████ byla výplata dávek v průběhu jejich vyplacení příslušným orgánem územní správy sociálního zabezpečení pozastavena, kdy však toto samo o sobě nemohlo mít vliv na dokonání trestné činnosti. Orgány územní správy sociálního zabezpečení nemají možností zákonodárcem chráněný zájem na ochraně vlastnictví, tedy vyplacení dávek nemocenského pojištění, vymáhat podle norem zákona o nemocenském pojištění. Vynáhání již vyplaceného nemocenského pojištění by bylo toliko nástrojem na náhradu škody, kdy však k dokonání stíhaného trestného jednání ze strany obžalovaných došlo již při předstírání skutečnosti, že jsou účastní na nemocenském pojištění. Samotná možnost postižení obžalovaných pro správní delikt, odejmutí či pozastavení výplaty dávek či vymáhání jejich vrácení tak nemohou být efektivní instituty vedoucí k nápravě obžalovanými narušených zákonodárcem chráněných zájmů. Optikou obhajoby obžalovaného ██████████ by ad absurdum nebylo možno dovozovat trestní odpovědnost defacto u žádné majetkové trestné činnosti, neboť by se poškozený vždy mohl domáhat prostředky správního či civilního práva zhojení narušeného vztahu. Toliko přerušení páchané trestné činnosti (pozastavení či odejmutí výplaty dávek nemocenského pojištění), potrestání obžalovaných pro přestupek či náhrada způsobené škody nemůže být způsobila k napravení jednáním obžalovaných narušených vztahů. I případné vrácení neoprávněně vylákaných dávek nemocenského pojištění či příspěvku v mateřství ze strany obžalovaných by na trestnost jejich jednání nemohla mít z důvodů výše uvedených žádného vlivu. Účelem trestní

politiky je přitom upevňování zákonnosti, předcházení a zamezování trestné činnosti, výchova občanů v duchu důsledného zachovávání zákonů a pravidel občanského soužití i čestného plnění povinností ke státu a společnosti. Z uvedeného tak je zřejmé, že na případ stíhaného jednání není institutu subsidiarity trestní represe v žádném případě aplikovatelný a obžalované je nutno vést k trestněprávní odpovědnosti.

56. Za situace, kdy krajský soud zasáhl do výroku o vině všech obžalovaných, musel nově rozhodnout o jejich potrestání. Přitom krajský soud při individualizaci trestu znovu vážil obsah ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku, a přihlížel rovněž k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem případu. Krajský soud nově vážil povahu obžalovaným spáchané trestné činnosti, osobní poměry na straně obžalovaného, jakož i pohrůžky ke spáchání trestné činnosti. Krajský soud přistoupil k ukládání stejného druhu trestů, k jakým přistoupil soud prvního stupně i ke shodné technice jejich ukládání, kdy všem obžalovaným bylo třeba ukládat samostatné tresty. Ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] bylo třeba trest ukládat v trestní sazbě zločinu podvodu podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku, za nějž může soud jeho pachateli uložit trest odnětí svobody od 2 do 8 let. Z důvodu částečného vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí a z důvodu, že dřívější odsouzení již obžalovanému nepřitěžují v rámci ukládání trestu, nebylo možno obžalovanému ukládat trest za souběh trestných činů ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovanému v řízení polehčovalo ve smyslu ustanovení § 41 písm. q) tr. zákoníku vedení řádného způsobu života před spácháním trestné činnosti, neboť k jeho dřívějším odsouzením nelze přihlížet z důvodu, že se na obžalovaného hledí, jako by nebyl trestán. Na druhou stranu mu však přitěžovalo, že se stíhaného jednání dopustil s rozmyslem a po předchozím uvážení (§ 42 písm. a/ tr. zákoníku), spáchal jednání ze ziskuchtivosti (§ 42 písm. b/ tr. zákoníku), trestným činem porušil zvláštní povinnost v postavení zaměstnavatele (§ 42 písm. e/ tr. zákoníku), svým jednáním způsobil vyšší škodu, která v jeho případě více než 2 krát převyšovala hranici značné škody (§ 42 písm. k/ tr. zákoníku) a trestnou činnost spáchal s další osobou (§ 42 písm. o/ tr. zákoníku). Společenská škodlivost jednání obžalovaného byla v řízení zvyšována počtem spáchaných skutků (11 skutků). Na druhou stranu byla společenská škodlivost jednání obžalovaného značně snižována dobou uplynulou od skutku, na níž obžalovaný nenese zavinění. S ohledem na skutečnost, že krajský soud nemohl dle zásad *reformatio in peius* obžalovanému uložit jiný druh trestu, než podmíněný trest odnětí svobody, který mu uložil soud prvního stupně, musel přistoupit k uložení stejného druhu trestu. Na podkladě skutečnosti, že krajský soud část trestného jednání kladeného obžalovanému za vinu (účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 211 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku) vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, a na postihované jednání aplikoval ménější právní kvalifikaci (částečně zločin podvodu podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku ve stádiu pokusu), bylo třeba zasáhnout do ukládaného trestu ve prospěch obžalovaného. Krajský soud pak s ohledem na klíčovou úlohu obžalovaného [REDAKCE] a všem shora uvedených rozhodným skutečnostem považoval za přiměřené spojit potrestání obžalovaného s uložením trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, tedy takřka při dolní hranici trestní sazby. Uložení trestu na samé dolní hranici trestní sazby bránil ve věci výše uvedený výčet přitěžujících okolností, počet spáchaných skutků a výše způsobené škody. Krajský soud tak okolností prospívající obžalovanému v rámci odvolacího řízení promítl výlučně do zmínění výměry zkušební doby v rámci ukládání podmíněného trestu odnětí svobody. Za přiměřené krajský soud považoval zkušební dobu obžalovanému vyměřit v polovině zákonné trestní sazby, a to ve výměře 3 let a 6 měsíců. U obžalovaných [REDAKCE] Shodně bylo třeba trest ukládat v trestní sazbě přečinu podvodu podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku, za nějž je možno jeho pachateli uložit trest odnětí svobody ve výměře 1 až 5 let. Obžalovaným v řízení polehčovalo ve smyslu ustanovení § 41 písm. q) tr. zákoníku vedení řádného způsobu života před spácháním trestné činnosti, neboť ani jeden z nich nebyl nikdy v minulosti trestně stíhán. Na druhou stranu však

obžalovaným přitěžovalo, že se stíhaného jednání dopustili s rozmyslem a po předchozím uvážení (§ 42 písm. a/ tr. zákoníku), spáchali jednání ze ziskuchtivosti (§ 42 písm. b/ tr. zákoníku), svým jednáním způsobili vyšší škodu, která v případě obžalované [REDAKCE] byt' v pokusu, takřka 2 krát převyšovala hranici větší škody, v případě obžalovaných [REDAKCE] více než 2 krát převyšovala hranici větší škody, a v případě obžalovaného [REDAKCE] více než 1,5 krát převyšovala hranici větší škody, a trestnou činnost spáchali s další osobou (§ 42 písm. o/ tr. zákoníku). Společenská škodlivost jednání těchto obžalovaných nebyla v řízení zvyšována žádnou rozhodnou skutečností, naopak byla snižována dobou uplynulší od jednotlivých skutků, na níž obžalovaní nenesli žádného zavinění. Stíhané jednání obžalovaných bylo možno hodnotit jako zcela výjimečný excés z jejich jinak řádného způsobu života. Za takové situace zcela důvodně připadalo v úvahu ve vztahu k těmto obžalovaným ukládání toliko pohružky trestem, a to prostřednictvím podmíněného trestu odnětí svobody. Ostatně za absence odvolání v neptospěch obžalovaných krajský soud ani jiný druh trestu těmto obžalovaným ukládat nemohl. Krajský soud dále musí poukázat na skutečnost, že od spáchání skutků ze strany obžalovaných [REDAKCE] uplynulo více než 7 let, a od spáchání skutků ze strany obžalovaných [REDAKCE] uplynulo více než 8 let. Po tuto dobu obžalovaní vedli řádný život, čímž prokázali z dlouhodobého hlediska schopnost korigovat své vzorce chování v souladu s požadavky zákonodárce na řádném způsobu vedení života. U obžalované [REDAKCE] pak musel krajský soud zohlednit skutečnost, že po zastavení části jejího trestního stíhání již nebylo možno obžalované ukládat trest za souběh trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Z tohoto důvodu u ní byla při ukládání trestu zvažovány stejné skutečnosti, jako u obžalovaných [REDAKCE]. Navíc obžalovaná [REDAKCE] se stíhaného jednání dopustila zčásti ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za takové situace by se jevilo nepřiměřeně přísným, aby těmto čtyřem obžalovaným byla pohružka trestem ukládána nad dolní hranice trestních sazeb, a to jak v případě trestu odnětí svobody, tak v případě zkušební doby. Krajský soud tak musel při ukládání trestu obžalovaným [REDAKCE] do napadeného rozsudku zasáhnout z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, neboť soudem prvního stupně ukládané tresty těmto obžalovaným bylo nutno hodnotit jako nepřiměřeně přísné. Ostatně soud prvního stupně dostatečným způsobem do výměr trestů u těchto obžalovaných neptomčil dobu uplynulší od skutku, když jim v napadeném rozsudku uložil identické tresty jako v a předchozím odsuzujícím rozsudku ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628. Krajský soud uvedeným obžalovaným podmíněný trest odnětí svobody uložil na samé dolní hranici jak co do trestu odnětí svobody, tak co do zkušební doby. Krajský soud takto uložené podmíněné tresty u všech obžalovaných považoval za přiměřené všem rozhodným okolnostem případu, osobám obžalovaných a zejména pak možnostem jejich nápravy.

57. Krajský soud se v rámci přezkumu adhezní části napadeného rozsudku musel zčásti ztotožnit s námitkami státní zástupkyně v podaném odvolání, pro které nemohl výrok o náhradě škody obstát ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] pro porušení zásady zákazu reformatio in peius. Předně je nutno výroku o náhradě škody ze strany soudu prvního stupně vytknout, že povinnost nahradit poškozené České republice, zastoupené PSSZ, způsobenou škodu byla soudem prvního stupně podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena nad rámec obžalovaných i již odsouzeným [REDAKCE] ačkoliv tyto osoby již byly v řízení pravomocně rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.11.2021, č.j. 55 To 443/2021-2744, vypořádány, a byla jim uložena opětovně povinnost škodu nahradit. Duplicitně tak těmto již odsouzeným nebylo možno ukládat, aby škodu spolu s dalšími obžalovanými nahradili. Jestliže měl soud prvního stupně v úmyslu toliko zdůraznit, že tito dva již odsouzení mají povinnost nahradit způsobenou škodu společně a nerozdílně s dalšími obžalovanými, měl tuto skutečnost daleko lépe specifikovat ve výrokové části

napadeného rozsudku odkazem na rozhodnutí, v němž jim byla taková povinnost uložena. Co se týče již odsouzené [REDAKCE] tak je třeba konstatovat, že ve vztahu k ní nabyl rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628, jímž byla Česká republika, zastoupená PSSZ, podle § 229 odst. 1 tr. řádu se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, právní moci dne 24.3.2021. Ve vztahu k odsouzené [REDAKCE] nebyl rozsudek napaden v její neprospěch žádnou stranou řízení oprávněnou podat žádný opravný prostředek. Soud prvního stupně tak nemohl v nyní přezkoumávaném rozsudku ve vztahu k již odsouzené [REDAKCE] revokovat svůj předchozí způsob rozhodnutí o nároku na náhradu škody, neboť ve vztahu k již odsouzené [REDAKCE] byl v předchozí fázi řízení vyčerpán předmět řízení. Krajský soud se ztotožnil rovněž s námitkou státní zástupkyně, že ve vztahu k poškozeným [REDAKCE] a [REDAKCE] pozitivnímu rozhodnutí o náhradě škody bránila překážka zákazu reformatio in peius, tedy rozhodnutí v neprospěch obžalovaných. Podle § 264 odst. 2 tr. řádu byl-li rozsudek soudu prvního stupně zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Soud prvního stupně v předchozí fázi řízení (viz rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10.12.2020, č.j. 3 T 10/2018-2628), o nároku na náhradu škody již rozhodoval, kdy podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal poškozenou Českou republiku, zastoupenou PSSZ, ve vztahu k těmto obžalovaným s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Přitom žádná z legitimovaných procesních stran řízení vůči tomuto výroku v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] nepodala odvolání. Státní zástupkyně vůči shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k odkazujícímu výroku stran nároku České republiky, zastoupené PSSZ, na náhradu škody podala odvolání toliko v neprospěch již odsouzených [REDAKCE] a obžalovaných [REDAKCE]. Toliko ve vztahu k těmto již odsouzeným a obžalovaným bylo možno vypořádat nárok poškozené České republiky, zastoupené PSSZ. Rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10.12.2021, č.j. 3 T 10/2018-2628, tak byl krajským soudem ohledně obžalovaných [REDAKCE] podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu zrušen v celém rozsahu toliko na podkladě odvolání těchto obžalovaných podaných v jejich prospěch. Z tohoto důvodu ve věci nemohlo v následné fázi dojít ke zhoršení jejich postavení ve vztahu k odkazujícímu výroku o náhradě škody České republiky, zastoupené PSSZ. Ze všech shora uvedených pochybení soudu prvního stupně stran výroku o náhradě škody musel krajský soud do napadeného rozsudku zasáhnout i na podkladě ustanovení § 258 odst. 1 písm. d), f) tr. řádu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově o nároku poškozené České republiky, zastoupené PSSZ, rozhodnout. Nejprve musí krajský soud pro přehlednost konstatovat, že ve vztahu k již odsouzeným [REDAKCE] byl nárok na náhradu škody vypořádán rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.11.2021, č.j. 55 To 443/2021-2744, který nabyl právní moci dne 30.11.2021. Ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE] byl napadený rozsudek soudu prvního stupně již potřetí zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, v rámci něhož se soud prvního stupně bude muset vypořádat i s uplatněným nárokem na náhradu škody. Ve vztahu k obžalované [REDAKCE] bylo možno o nároku poškozené České republiky, zastoupené PSSZ, rozhodovat, neboť ve vztahu k ní došlo v předchozí fázi řízení k podání odvolání v neprospěch do výroku o náhradě škody. Poškozená Česká republika, zastoupená PSSZ, řádně a včas uplatnila svůj nárok na náhradu škody vůči obžalované [REDAKCE] ve výši 24.853 Kč. Poškozená v řízení unesla jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní, neboť byl prokázán kauzální nexus mezi vznikem škody v majetkové sféře poškozené ve výši právě 24.853 Kč a podvodným trestným jednáním obžalované. Nárok na náhradu škody v adhezním řízení vychází z ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen oz). Podle § 2894 oz povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).

Podle § 2951 oz se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Vylákáním peněžitého plnění z nemocenského pojištění došlo na straně poškozené České republiky, zastoupené PSSZ, k nedůvodnému zmenšení majetkových aktiv. Za takové situace ve smyslu shora uvedených ustanovení oz má Česká republika, zastoupená PSSZ, vůči obžalované [REDAKCE] nárok na úhradu vzniklé škody ve výši vylákaných finančních prostředků. Krajskému soudu tak nezbylo, než obžalované [REDAKCE] uložit podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost nahradit poškozené České republice, zastoupené PSSZ, způsobenou škodu ve výši 24.853 Kč. Ve větším rozsahu nebylo možno obžalovanou [REDAKCE] k náhradě škody zavázat, neboť ve vztahu k dalším finančním prostředkům zůstala její trestná činnost toliko ve stadiu pokusu, kdy jí peněžní prostředky nemocenského pojištění nad částku 24.853 Kč fakticky vyplaceny nebyly. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud nemohl s ohledem na zásadu zákazu reformace in peius stejnou povinností zavázat obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] a to z důvodů výše uvedených, musel poškozenou Českou republiku, zastoupenou PSSZ, v tomto rozsahu se zbytkem nároku na náhradu škody podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

58. Krajský soud musel do napadeného rozsudku zasáhnout na podkladě všech podaných odvolání. Odvoláním obžalovaných [REDAKCE] krajský soud vyhověl v plném rozsahu, neboť jejich trestní věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvoláním obžalovaných [REDAKCE] vyhověl jen zčásti ve výroku o vině a ve výrocích o trestech, neboť ve vztahu k obžalované [REDAKCE] zčásti její trestní stíhání pro promlčení zastavil, obžalované uznal vinnými při precizaci skutku, a uložil jim mírnější tresty. Z části pak krajský soud vrátil soudu prvního stupně i trestní stíhání obžalovaného [REDAKCE]. Odvolání státní zástupkyně do výroku o náhradě škody krajský soud vyhověl v plném rozsahu, když povinnost nahradit způsobenou škodu uložil v poměrně výši toliko obžalované [REDAKCE].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí mohou obžalovaní a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaní mohou podat dovolání pouze prostřednictvím svých obhájců, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na

zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec dne 21.01.2025

Mgr. Lukáš Korpas, v.r.
předseda senátu

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 1. 10. 2025 o dovolání obviněné [REDAKCE] proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 21. 1. 2025, sp. zn. 55 To 353/2024, v trestní věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 3 T 10/2018, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněné [REDAKCE] odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Stručné shrnutí dosavadního řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 4. 2024, sp. zn. 3 T 10/2018, byla obviněná [REDAKCE] shledána vinnou ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (bod I/6) a přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku (bod V). Za tyto trestné činy uložil soud obviněné úhrnný podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 18 měsíců se stanovením zkušební doby v trvání 24 měsíců; soud obviněné rovněž uložil povinnost nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení ve výši 24 853 Kč, a to společně a nerozdílně se spoluobviněným [REDAKCE]. Současně s obviněnou byli odsouzeni i další spoluobvinění (včetně zmíněného [REDAKCE]), kteří nicméně nevyužili svého práva na podání dovolání, a proto Nejvyšší soud nebude blíže reprodukovat závěry týkající se těchto dalších osob.

2. Obviněná [REDAKCE] další obvinění i státní zástupkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolali. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci coby soud odvolací svým rozsudkem ze dne 21. 1. 2025, sp. zn. 55 To 353/2024, mj. zčásti vyhověl odvolání státní zástupkyně, pokud šlo o její námitky do výroku o náhradě škody, a odvolání obviněné [REDAKCE] v otázce viny i trestu, přičemž po zrušení rozsudku soudu prvního stupně stran obviněné [REDAKCE] nově krajský soud obviněnou uznal vinnou pouze ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za jehož spáchání jí uložil podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 1 roku se stanovením zkušební doby v trvání 1 roku; nově také soud uložil obviněné povinnost uhradit poškozené České republice zastoupené Pražskou správou sociálního zabezpečení škodu ve výši 24 853 Kč (tentokrát nikoli společně a nerozdílně s dalším spoluobviněným). Se zbytkem nároku soud poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud jde o trestní stíhání obviněné pro přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku, krajský soud je z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastavil.

3. Přečinu, jímž byla uznána vinnou, se obviněná podle odvolacího soudu měla dopustit v podstatě tím, že v přesně nezjištěné době v lednu 2014 v České Lípě uzavřela se spoluobviněným [REDAKCE] který byl zmocněný jednat za společnost [REDAKCE] pracovní smlouvu, kterou zpětně datovali ke dni 7. 1. 2014. Podle této smlouvy měla obviněná pracovat na pozici [REDAKCE] společnosti s nástupní mzdou ve výši 65 000 Kč měsíčně, ačkoli ve skutečnosti se jednalo pouze o fingoovaný pracovní poměr. Obviněná nikdy neměla pro společnost tuto činnost ani jinou práci nikdy vykonávat, ani jí nikdy neměla být placena mzda, neboť ona i spoluobviněný [REDAKCE] při sjednávání pracovní smlouvy věděli o zdravotních potížích obviněné, které výkonu práce bránily. Krátce po údajném nástupu do zaměstnání bylo [REDAKCE] ke dni 17. 1. 2014 vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, na jehož základě bylo v období od 17. 1. 2014 do 13. 9. 2014 vyplaceno Českou správou sociálního zabezpečení na dávkách nemocenského pojištění 24 853 Kč (pro podezření z neoprávněného vylákání nemocenských dávek byla pak jejich výplata ze strany Pražské správy sociálního zabezpečení pozastavena), čímž obviněná společně se spoluobviněným [REDAKCE] způsobila České republice škodu ve výši 24 853 Kč, přičemž však směřovala ke způsobení škody ve výši 193 682 Kč.

II.

Obsah dovolání a vyjádření k němu

4. Obviněná podala proti druhostupňovému rozhodnutí dovolání, ve kterém uplatnila dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

5. Namítla, že soudy nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepostupovaly v souladu s principy *presumpce neviny* a *in dubio pro reo*, čímž zasáhly do jejich základních práv a práva na spravedlivý proces.

6. K tomu podrobněji uvedla, že nesouhlasí se zásahem odvolacího soudu, neboť ten neměl dostatečný podklad v dokazování, a navíc vzhledem k provedené změně není zachována totožnost skutku. Dále zdůraznila, že datum na smluvní listině bylo správné, tedy je nesprávný závěr, že nebylo zjištěno, kdy ke sjednání smlouvy došlo. Neměla „zdravotní potíže“, ale utrpěla závažný úraz, který si nezpůsobila sama nebo ani vědomě; nemá pak logiku tvrzení, že o jejích obtížích se spoluobviněným [REDAKCE] věděli. Nelze tvrdit, že by neoprávněně vylákala nemocenské dávky, a rovněž nebyla známou ani příbuznou osobou ve vztahu ke spoluobviněnému, naopak se s ním poprvé seznámila v souvislosti s nabídkou práce. Je pak pravda, že vyplácení dávek bylo po nějakou dobu zastaveno, ale zpětně jí pak byly tyto dávky doplacený. Důkazní podklad není podle obviněné dostatečný ani ve vztahu k výroku o náhradě škody. Uvedla také, že její zdravotní potíže přetrvávaly, a proto jí byl přiznán [REDAKCE] čemuž se soudy nevěnovaly. Upozornila na chybu ve výroku odvolacího rozhodnutí, který nesprávně označil prvostupňové rozhodnutí, což podle obviněné musí vést k tomu, aby bylo odvolací rozhodnutí zrušené jako „zmatečné“.

7. Závěrem obviněná navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil odvolací i prvostupňové rozhodnutí, stejně jako další obsahově navazující rozhodnutí, pokud by vzhledem k této změně pozbyla podkladu, a buďto sám zprostil obviněnou obžaloby, nebo aby přikázal soud prvního stupně věc znovu projednat a rozhodnout.

8. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství se s námitkami obviněné neztotožnil, přičemž uvedl, že v části, ve které obviněná sporuje skutková zjištění o fiktivnosti pracovní smlouvy, lze její tvrzení (ovšem jen s velkou mírou tolerance) podřadit pod

uplatněné dovolací důvody, resp. pouze pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. I přesto je však tato dovolací námitka zjevně neopodstatněná, k čemuž odkázal na vybrané části odůvodnění zejména odvolacího soudu. Ve zbytku nelze dovolací argumentaci obviněné podřadit pod žádný z uplatněných dovolacích důvodů. Zvláště se státní zástupce vyjádřil k námitce, podle které bylo rozhodnutí odvolacího soudu vyhlášeno s chybou v označení prvostupňového označení, k čemuž uvedl, že vyhlášeno bylo toto rozhodnutí správně, a špatné označení se objevilo až jako písařská chyba v písemném vyhotovení rozhodnutí.

9. V závěru svého vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

10. Vyjádření státního zástupce bylo zasláno obhájci obviněné k možné replice, čehož však nebylo využito.

III.

Důvodnost dovolání

11. Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

12. Obviněná ve svém dovolání uplatnila dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

i) Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

13. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se vztahuje ke skutkovým zjištěním, respektive k procesnímu postupu soudů v důkazním řízení a s odkazem na něj lze dovolání podat, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Pokud jde o první alternativu, je naplněna případy tzv. extrémního (zjevného) nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkových zjištění, která jsou na jejich základě učiněna. Jde o svévolné hodnocení důkazů, tj. když odůvodnění soudních rozhodnutí nerespektuje obsah provedeného dokazování, zejména případy tzv. deformace důkazů. Tento stav nicméně může být shledán jen tehdy, pokud by skutková zjištění soudů vůbec neměla v důkazech obsahový podklad, případně pokud by byla dokonce opakem toho, co bylo obsahem důkazů, anebo pokud by nevyplývala z obsahu důkazů při žádném logicky přijatelném způsobu jejich hodnocení. Extrémní nesoulad ale není založen jen tím, že z různých verzí skutkového děje se soudy nižších stupňů přiklonily k verzi uvedené v obžalobě, pokud svůj postup přesvědčivě zdůvodnily. Druhou alternativu zmíněného dovolacího důvodu tvoří případy, v nichž důkaz, respektive jeho obsah, nebyl získán procesně přípustným způsobem, a jako takový neměl být vůbec pojat do hodnotících úvah soudů. Třetí alternativu pak tvoří takzvané opomenuté důkazy, tedy případy, kdy soudy buď odmítly provést důkaz navržený účastníkem řízení, aniž by svůj postup věcně a adekvátně stavu věci odůvodnily, nebo kdy sice provedly důkaz, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí jej vůbec nezhodnotily.

14. Pod uplatněný dovolací důvod nebyla podřaditelná žádná z dovolacích námitek.

15. Na prvním místě Nejvyšší soud zdůrazňuje, že uplatněný dovolací důvod se podle zákonného znění musí vztahovat k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu [viz § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.]. Rovněž Nejvyšší soud připomíná, že dovolací námitky musí být dostatečně substancované (konkrétní), neboť jejich prostřednictvím dovolatel vymezuje obsah a rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího soudu, a pouze od obsahu podaného dovolání se tak odvíjí možné rozhodnutí v dovolacím řízení. Nejvyšší soud je totiž vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy, stejně jako jeho rolí není domýšlet, čím případně dovolatel chtěl argumentovat, a dotvářet tak za něj jeho podání. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem. Námitky, které nesplňují shora uvedené obsahové kvality, zůstávají v rovině pouhého prohlášení obviněného a není možné se k nim kvalifikovaně vyjádřit (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. 7 Tdo 556/2023). Jinými slovy, tvrzené okolnosti dovolací argumentace musí být dostatečně substancované (konkrétní) na to, aby na ně mohl Nejvyšší soud reagovat a aby jimi mohla být vymezena přezkumná oblast. Jestliže dovolací námitky tyto kvality nemají, např. jen obecně odkazují na skutková zjištění bez uvedení konkrétních vad, které dovolatel vytýká, pak se jedná v podstatě o formální odkaz, jenž je nedostatečný (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2023, sp. zn. 7 Tdo 276/2023, ze dne 5. 12. 2023, sp. zn. 7 Tdo 1048/2023 apod.).

16. Obviněná přitom ve svém dovolání buďto nenamítala vadu skutkových zjištění, která by byla relevantní z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu (např. přiznání invalidního důchodu, nezaviněný zdravotní úraz, vyplacení zbylých nemocenských dávek, skutkový podklad pro výrok o náhradě škody), nebo své námitky nijak nespecifikovala, a tedy především neuvedla, v čem měl spočívat zjevný rozpor ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., resp. v čem měla spočívat vada hodnocení důkazů v postupu soudů (např. vztah obviněné k spoluobviněnému [redacted] datum uzavření smlouvy), resp. ani neuvedla, které alternativy zmíněného dovolacího důvodu se vlastně domáhá. Navíc nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele svým obsahem takovému důvodu odpovídaly (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2023, sp. zn. 7 Tdo 292/2023).

17. Jen nad rámec přezkumu tak Nejvyšší soud k námitce týkající se skutkového zjištění o datu podepsání smlouvy uvádí, že úvahy nad fiktivností pracovní smlouvy a nad její antedatací obsáhl odvolací soud zejména v bodech 48 a násl. svého rozhodnutí, kde vysvětlil celou systematickou trestnou činnost, jejíž součástí byl i trestný čin spáchaný obviněnou. Proti tam obsaženým úvahám, které jsou zcela logicky a řádně vysvětleny a postaveny na dostatečném důkazním podkladu, obviněná ve svém dovolání nijak cíleně neargumentovala, a spíše jen v obecné rovině prosazovala vlastní verzi hodnocení důkazů. Není dále zpochybňováno tvrzení obviněné o tom, že skutečně utrpěla nějakou zdravotní újmu s nějakými následky, k čemuž Nejvyšší soud opět odkazuje na podstatu a konstrukci celé posuzované trestné činnosti; zde se tedy argumentace míjí již s návětim uplatněného dovolacího důvodu, podle něhož se námitky musí týkat rozhodných skutkových zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu. Obdobné platí pro vztah obviněné a spoluobviněného [redacted] který nemusel být příbuzenský ani zvláště blízký (což také soud netvrdil a není to podstatné), důležité však je, že oba ve vzájemné shodě (tedy v určitém existujícím oboustranném kontaktu) využili pro ně příznivých okolností ke sjednání shora popsané (fiktivní) dohody a k vylákání peněžního plnění; přesné posouzení míry či hloubky jejich vztahu je nevýznamné, významné je zásadně to, že se znali ještě před vyhotovením a podpisem smlouvy, kdy také nastal soulad jejich zájmů. K učiněnému skutkovému závěru

tak Nejvyšší soud nemá žádnou výhradu (a vzhledem k nedostatečné argumentaci obviněné by ani neměl prostor takovou výhradu formulovat).

18. Právě k prosazování vlastní verze skutkového děje, které v zásadě ani nereaguje na odůvodnění soudů v předchozím řízení, Nejvyšší soud připomíná, že dovolání nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod., nejde-li o shora úzce vymezené případy ústavně závažných vad důkazního řízení; dokazování je úkolem především soudu prvního stupně s možnou korekcí v řízení před soudem druhého stupně jako soudem odvolacím, nikoli však v řízení o dovolání. Běžná polemika se skutkovým zjištěním je tak podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu nepodřaditelná pod jakýkoli zákonný dovolací důvod (srov. např. usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 15 Tdo 1443/2018, uveřejněné pod č. 31/2019 Sb. rozh. tr.) a v zásadě platí, že Nejvyšší soud je jako soud dovolací povinen vycházet ze skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně, nejde-li o zmíněné ústavně relevantní vady důkazního řízení, které však obviněná ve svém dovolání netvrdí, alespoň ne jakkoli konkrétně.

19. Pod uplatněný dovolací důvod nebyla podřaditelná ani námitka nedostatku totožnosti skutku (srov. § 2 odst. 8 tr. ř.), kterou navíc obviněná opět nijak blíže neodůvodnila, a Nejvyšší soud se jí tak nebude v detailu zabývat a pouze nad rámec přezkumu uvede, že popis skutku obsažený v tzv. skutkové větě výroku o vině odvolacího rozhodnutí v podstatě odpovídá popisu skutku v obžalobě jak z hlediska popisu jednání, tak z hlediska popisu následku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94, uveřejněný pod č. 1/1996-I. Sb. rozh. tr., či rozhodnutí ze dne 25. 1. 1979, sp. zn. 5 Tz 2/79, uveřejněné pod č. 52/1979 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2022, sp. zn. 11 Tdo 619/2022, ze dne 5. 12. 2023, sp. zn. 7 Tdo 1048/2023 a další). Jinak řečeno, přes určité úpravy popisu skutkového děje, reagující na provedené dokazování v řízení před soudem (což je obvyklý postup), zůstala podstata podvodného jednání obviněné naprosto zřetelně shodná.

20. Stejně tak pod uplatněný dovolací důvod nebyla podřaditelná ani námitka týkající se nesprávnosti v označení prvostupňového rozhodnutí, které se měl dopustit odvolací soud. Jen nad rámec přezkumu tak Nejvyšší soud uvádí, že odvolací soud neučinil chybu v označení napadeného rozhodnutí v opisu svého rozsudku, ani při jeho vyhlášení, jak vyplynulo z pořízeného zvukového záznamu v čase 1:44:30 a násl. Chybné označení je obsaženo pouze v protokolu o veřejném zasedání ze dne 21. 1. 2025, což sice není žádoucí, ale nemá to žádný větší význam, rozhodně nejde o podklad pro zrušení rozhodnutí.

21. Nad rámec přezkumu také Nejvyšší soud k tvrzení obviněné, že soudy nepostupovaly podle zásady *in dubio pro reo*, připomíná, že existenci extrémního či zjevného nesouladu ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze dovozovat jen z toho, že z předložených verzí skutkového děje se soudy přiklonily k verzi uvedené obžalobou. Zásada *in dubio pro reo* není imperativ obviněné věřit, neboť to by bylo v příkrém rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. V důkazním řízení se tato zásada projevuje v tom, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněné (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Pravidlo *in dubio pro reo* se tak ovšem projevuje až na konci důkazního řízení při vyvozování skutkových závěrů, nikoli v jeho průběhu – tam totiž soud hodnotí

podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu. Jak již bylo zmíněno, hodnotí-li soudy provedené důkazy odlišným způsobem než obviněná, neznamená tato skutečnost ani naplnění zmíněného dovolacího důvodu, principu *in dubio pro reo*, případně dalších zásad spjatých se spravedlivým procesem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2022, sp. zn. 7 Tdo 563/2022, a další). Nejeví se přitom (a obviněná to ani netvrdí, což už samo vylučuje možnost věcného přezkumu této námitky), že by v této věci nastala shora nastíněná situace, ve které by soud došel do stavu, ve kterém by o některé skutkové okolnosti měl pochybnosti, při kterých se rozhodl v neprospěch obviněné; taková situace nenastala.

22. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nebyl naplněn.

ii) Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

23. S odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je možné dovolání úspěšně podat, jestliže rozhodnutí spočívalo na nesprávném hmotněprávním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Předmětem právního posouzení je nicméně skutek, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje či jak se jeho zjištění dožaduje obviněný v dovolacím řízení. Proto se v rámci zmíněného dovolacího důvodu nelze domáhat přezkoumání skutkových zjištění učiněných soudem ani přezkoumávání jím provedeného dokazování.

24. Pod uplatněný dovolací důvod nebyla podřaditelná žádná dovolací námitka, neboť všechny námitky obviněné byly čistě procesní povahy, zejména z oblasti dokazování.

25. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. nebyl naplněn.

IV. Závěr

26. Vzhledem ke shora uvedeným závěrům Nejvyšší soud dovolání obviněné Ivety Koubkové odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť námitky obsažené v dovolání nebylo možné (z části i pro jejich chybějící obsah) podřadit pod žádný z dovolacích důvodů.

27. Nejvyšší soud rozhodl podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti tomuto usnesení není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 1. 10. 2025

JUDr. Radek Doležel v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Daniela Keszeli